

Det Flata Racket

Skriven av:

Johanna Skogh

johanna.skogh@gmail.com
07334665078

”Jag är arg på mig själv för att jag har slösat ett helt liv på att må dåligt. Jag har suttat käpp efter käpp i mitt egna hjul. Jag fattar ju vad jag hade kunnat vara idag om det inte vore för mig själv och jag hatar det. Jag hatar mig.” Hon har redan gråten i halsen och tystnar därför en lång stund. "Jag träffade egentligen botten för länge sen. Jag borde ha tagit tummen ur röven redan då."

"Det viktiga är inte vad du borde ha gjort, för det är inget du kan styra över nu Estelle. Det viktigaste är att du gör det idag. Du är här idag för att du vill göra en förändring. Vilket är den bästa förutsättningen för att faktiskt göra en."

"Jag vet. Jag vet det egentligen. Men fortfarande så kan jag inte bara släppa det. Jag kan inte sluta känna att jag har slösat tid och att jag har slösat på mig."

"Och vad för känslor känner du när du säger så? "

”Jag vet inte. Jag får väl ångest. Mer än vanligt. Det klumpar sig i magen och det tar över. I hela mitt liv har gått runt och trott att mitt beteende är normalt. Att jag säkert bara är lite blyg och har lite prestationsångest. Har höga krav som många andra. Jag har inte fattat att det inte är normalt att alltid ha ångest över nästintill allting. Jag minns seriöst inte en dag då jag inte oroade mig för något. Det har inte ens varit så under de dagar då jag har mått som bäst. Då jag inte har velat vara någon annanstans. Vilket i och för sig händer mer aldrig än sällan."

"Och hur mår du idag? Ifall du jämför med de dagar du mått som allra bäst?"

"Det blir aldrig mer än en tvåa dessa dagar. Alltså, nu accepterar jag väl mer att jag inte alltid orkar saker eller är sugen på saker, men samtidigt är man mer medveten över problemen också. Insikten att jag verkligen mår dåligt har gjort så att jag typ mår sämre. Insikten om att jag behöver hjälp för att jag inte kan lösa det här själv, jag har svårt att acceptera det."

”Vad känner du då?”

"Jag blir arg."

"Varför blir du arg?"

"För att jag förstör för mig själv. För att jag hade kunnat vara någon annan."

"Vem hade du varit, om du fick vara någon annan?"

"Jag hade nog inte varit en utbildad designingenjör, till en början. Alltså, visst, det var kul och det var intressant men samtidigt är det inte min grej. Det är inte mitt sätt att få ut det kreativa i mig."

"Varför är det viktigt att få ut det kreativa?"

"Jag vet faktiskt inte varför men jag vet att jag mår bra av att vara kreativ och mår inte lika bra när jag inte är kreativ. Det är bara så, varför vet jag inte."

"Okej, och varför funkar inte designingenjör då?"

"Det är så mycket annat. Det är inte bara att sätta sig ner och göra det man känner för eller det som 'talar till en'", Estelle gör citationstecken. "Jag vill egentligen inte sitta ner och komma på nya produkter. Eller ändra på befintliga. Jag vill skapa på ett annat sätt."

"Vilket sätt är det här?"

"Jag vet inte. Mer foto och film kanske. Och skriva. Helst en kombination."

"Är det något du kan syssla med nu?"

"Ja, det är det väl. Jag har ju en kamera och så där. Men liksom. Vad ska jag göra? Jag behöver likasinnade människor typ, som också vill syssla med det. Annars händer det aldrig."

"Okej, men du tog tag i en halvklar dröm om att bli designingenjör?"

"Ja, det stämmer."

"Vad var drivkraften i det då?"

"En kombination på 'jag måste ha ett vettigt jobb' och jag hade en respektive i den staden utbildningen fanns."

"Och det var den respektive som var otrogen mot dig?"

"Jo, det var den respektive."

"Kan du berätta lite om hur du kände när du fick reda på det?"

"Dum."

"Varför?"

"Jag vet inte. Antagligen för att det var precis det jag var."

"Vad kände du mer?"

"Jag kände mig sårad. Såklart."

"Något mer?"

"Panik."

"Panik över vad?"

"Livet."

"Varför?"

"Jag träffade Emma för fem år sen. Sen dess har jag lagt ner mer tid på vårt förhållande än på mig själv. Jag flyttade till Göteborg för hennes skull. Jag sa nej till väldigt mycket för hennes skull. För vår skull. För kärlekens skull. Sen får man en jävla stol i ansiktet."

"Vad menar du med det?"

"Allt måste ju ha varit på låtsas. Hon kan ju omöjligt ha sett mig som hennes livs kärlek ifall hon ligger med min vän. Allt hon sagt att hon har känt, det kan ju inte ha varit sant. Så allt vi egentligen har varit och allt jag har offrat mig för, har inte funnits. Det har fått mig att börja ifrågasätta allt jag gör. Är jag här för att hon ledde mig hit? Eller är jag här för att jag vill vara här? För att det här är min bit på min väg?"

"Ditt liv är inte bättre än en tvåa, det kanske säger dig något?"

"Kanske."

"Hur reagerade du när du fick veta det?" frågar Ingrid.

"Ehm... Jag knäckte Ronjas näsben, för det var hon som berättade det. Absolut en av de bästa sakerna jag gjort, men jag fick ändå jättedåligt samvete. Så är det ofta. En kamp mellan mig själv och mig själv. Som att det finns två jag. Eller ett jag och en Ågren. Så jag ångrar det egentligen inte, men samtidigt så gör jag verkligen det", Estelle fortsätter att prata i sitt rappa tempo.

"Så du har också känt ångest och ilska?"

"Ångest känner jag ju typ alltid, så ja. Och tydligen så kände jag ilska också."

"Men det känns inte som det, nu i efterhand?"

"Jag är mer arg nu än vad jag var då. Då kände jag mest det jag nämnde förut. Sårad och dum. Jag attackerar jämt mig själv först. Och det finns dagar då jag fortfarande skäms över allt det här. Fast att jag vet att jag inte har någon anledning till att skämmas."

"Vad är det du skäms över?"

"Att jag grät. Att jag visade mig svag. Jag ångrar att jag inte sa saker jag borde ha sagt, eller att jag sa saker jag inte borde ha sagt. Jag skäms över att jag slog Ronja. Jag skäms över mycket. Det gör jag alltid. Jag skäms till och med över att jag älskade Emma. Att jag

visade henne hur mycket jag älskade henne. Som att jag gav henne makten över mitt hjärta på något sätt. Eller att jag visade henne det.” Ingrid kollar på klockan och ser att tiden är knapp, trots att hon skulle vilja fördjupa sig mer i detta måste hon runda av. ”Vi börjar få ont om tid men om du kollar på den här stencilen. Skam är en väldigt vanlig känsla och med den följer vissa beteenden.” Estelle tittar på stencilen som ligger på det runda bordet. "Undvikande av beteende och självkritik är två av dessa, som du ser. Vilket förmodligen förklarar varför du inte gråter längre, eller varför du alltid är så hård mot dig själv. Du känner för mycket skam. Har du pratat något med Emma eller Ronja sen allt det här?"

"Jag har inte pratat med Ronja efter att jag slog henne, en del av mig ville höra av mig och be om ursäkt men bestämde mig att behålla lite stolthet."

"Emma då?"

"Henne har jag undvikit sen den dagen jag hämtade mina grejer.”

2.

"Så.” Susan slår ihop sina händer och lägger de i sitt knä. ”Nu känner jag din mamma sen innan och vet redan lite om dig, men kan du inte trots det berätta lite om dig själv och varför du är här?”

"Hej jag heter Emma, jag är tjugofyra och ett halvt år. Jag är här för att min mamma behandlar mig som att jag vore tio och ger mig inte så mycket till ett val."

"Vad är det som har fått din mamma att tvinga hit dig då?"

"Mamma har skickat hit mig för att hon överdriver."

"Okej, hur hade din mamma motiverat att du är här?"

"Hon hade la sagt något i stil med att 'Emma har blivit alldeles för galen den senaste tiden och gudars vad hon förtär alkohol. Jag är så orolig, någon måste hjälpa henne'."

"Och hur kommer det sig att du går hit? Du är ju trots allt tjugofyra och inte tio?"

"Mamma är polis, räcker det med att jag säger så?"

"Om du tycker att det räcker så, då räcker det så."

"Men gött."

"Hur ofta dricker du alkohol?"

"Två till tre gånger i veckan kanske, det beror lite på hur jag jobbar."

"Vad är anledningen till att du dricker?"

"För att alkohol är gott och det är kul att vara full."

"Händer det att du dricker själv eller är det med ett gäng kompisar?"

"Första ölen knäpper man väl oftast själv men det är för att det är roligare att fixa sig då.
Annars är det alltid med vänner."

"Är det mängden alkohol som oroar din mamma?"

"Dels det och dels att det har hänt att det har ballat ur någon enstaka gång."

"Vad är det som händer då?"

"Utslängd från krogen, spytt i en taxi, fått åka in till akuten, något slagsmål."

"Vad är det som gör att du dricker för mycket så att du inte längre klarar av det?"

"Jag tycker alkohol är gott, ibland händer det att jag dricker det som läsk."

"Dessa slagsmål du hamnar i, vad är det som startar dem?"

"Du vet väl hur det blir med alkohol? Man kan inte riktigt styra över saker. Oftast händer det bara."

"Så du menar också att det är alkoholen som slår din knytnäve i väggen och bryter den?"
Emma kollar ner på sitt gips.

"Precis så änna. Var vi klara här?"

"Jag tror vi närmare bestämt bara har börjat." Emma sjunker ner djupt i fåtöljen. Helvete.

"När hamnade du i det här mönstret?"

"Vilket mönster?"

"Dricka lite för mycket, lite för ofta?"

"Det går i perioder. Hade en period direkt efter studenten till exempel."

"Och hur var du under den perioden? Lika aggressiv?"

"Nej, då blev jag mest flummig."

"Vad skiljer den period med den du upplever nu, då du istället är aggressiv?"

"Jag var väl glad över att vara fri och kär."

"Och vad är du nu?"

"Fast och dumpad."

"Fast i vad?"

"Ett hamsterhjul."

Emma lämnar Susan lika bitter som när hon kom dit. För att krydda med lite grädde på moset ringer hennes mamma.

"Hej, hur gick det idag?"

"Fantastiskt."

"Det kommer kännas värt det snart."

"Troligt."

"Har du pratat något mer med Estelle?"

"Nej, jag har försökt men hon vill inte svara. Tycker att bollen ligger hos henne nu faktiskt."

"Det är så synd allt det där."

"Det är inte mycket som varar för evigt mamma, det är ju du och pappa ett klart bevis på."

"Jo, ja. Vi är väl det. Ska du ut något i helgen?"

"Ja, det är fest hos mig på lördag."

"Du tar det lugnt hoppas jag?"

"Men va fan mamma. Jag är tjugofem, kan du inte bara låta mig sköta mig själv?"

"Det är inte så lätt när du ständigt bevisar för mig att du inte klarar av det."

"Vad är det med vuxna och alltid överdriva?"

"Vad är det med ungdomar och överdramatisera allting? Jaja, jag ska väl inte lägga mig i då. Men jag vill inte ha ett samtal till från en kollega till mig som säger att du ligger däckad någonstans, eller är delaktig i något slagsmål."

"En gång mamma, det har hänt en gång."

"Om jag minns det rätt så har det hänt fler gånger än så."

"Var det något mer du ville eller kan jag få fortsätta med mitt liv nu?"

"Fortsätt du."

"Hejdå." Emma lägger fort på innan hennes mamma hinner säga något mer.

"Jag kan inte riktigt fatta att jag redan är tjugoett", sjunger Sofia när de kliver in i rummet.

"Jadu, tiden har alltid en förmåga att gå lite snabbare än vad vi noterar."

"Bara för att du är en psykolog betyder inte det att du måste vara så djup hela tiden. En sån där instämmande nick hade funkat fint. Eller ett grattis på födelsedagen. Tycker faktiskt att du ska vara tacksam över att jag väljer att spendera den här med dig."

"Grattis på födelsedagen Sofia, det är mig än ära att du är här idag."

"Tack. Tjugoett är verkligen den bästa åldern. Jag borde stanna här."

"Vad är det som är så speciellt med tjugoett?"

"Man är typ gammal nog för att få göra allt."

"Att döma utifrån våra samtal så verkar du inte ha haft några problem med att göra något innan du blev tjugoett."

"Nu behöver vi ju inte riktigt vara sån."

"Okej, vad vill du prata om idag?"

"Min fest."

"Vad är det med din fest?"

"Jag har ju bjudit in alla för att slippa tjafs. Eller det tjafset som hade blivit om att jag inte bjudit dom. Men jag vet samtidigt att det kommer att bli massa annat tjafs. Och jag vet inte om Kasper borde komma egentligen då jag ett, skäms över de flesta av dem som är där och två, de kommer nog slänga ett antal blickar och kasta spydiga kommentarer mest hela tiden."

"Är det då värt att bjuda in dom? Om du ändå inte vill ha dom där, eller är så intresserad över att vara vän med dom?"

"De går inte att undvika."

"Har du verkligen försökt?"

"Kanske inte... Men nu har jag liksom redan bjudit alla. Förutom Emma. Men det är ju för att Estelle kommer. Därför kommer visserligen inte Ronja heller. Men Alexandra gör. Och hon är fan värst."

"Vad är det egentligen du vill prata om?"

"Ja men uppenbarligen kan jag inte stå för vem jag är. Det känns som att jag blir straffad nu bara för att jag kunde chilla mig ut från garderoben. Nu får jag ju kämpa röven av mig för att ta mig tillbaka."

"Du menar att de låter dig påverka dig alldeles för mycket?"

"Ja. Och det är värre än alla de mardrömmar jag drömt förut." Gunilla höjer på ena ögonbrynet.

"Okej, kanske inte riktigt." fortsätter Sofia. "Men de kontrollerar verkligen mitt liv och jag pallar inte att jag har låtit de göra det så länge för nu vågar jag ju inte ta mig ur det hela. Du vet, sätta ner den där jävla foten och ba be dom att låta mig va."

Sofia hade precis hunnit lämna Gunilla när telefonen ringer.

"Hej Estelle min gulliga sockerkaka."

"Men tjenis. Grattis min snutteplutta! Känner du dig äldre, klokare och möjligtvis lite snyggare?"

"Tack. Absolut. Speciellt det sista du sa. Mhm, känner massvis av den vett! Men hade du något vettigt på hjärtat eller var det bara det? Har lite taskigt med batterier på telefonen nämligen. No time for social."

"Jo, klart jag hade lite vettigt att komma med också."

"Bring it to me baby", sjunger Sofia.

"Vad är det som gäller på lördag? Vad ska jag ta med mig mer än det vanliga?"

"Jag tror att det vanliga räcker. Jag har allt här, soffan är precis som du lämnade den, fast bäddad."

"Men systemet stänger femton va? Så jag köper innan så slipper vi stressa dit?"

"Ja, eller så köper jag innan? Så slipper du släpa på allt, plus att tåget förmodligen är försenat då SJ ännu inte vet hur man ska bete sig när det är kallt ute."

"Men älsklingen då! Visst fan hade du blivit klokare också. Jag skickar en beställning via sms nu då! Och förresten!"

"Vad?"

"Det är inte SJs fel att de inte har råd att rusta upp järnvägarna."

"Juste, hade inte tid att prata. Jobbigt, du som precis kom in på något väldigt intressant där. Puss och hej på dig snygging." Sofia väntar som vanligt inte på svar utan lägger bara

på och Estelle knåpar genast ihop en lista med magiska drycker som ska skapa den perfekta fyllan. Eller snarare den lite för fylliga fyllan. Uppdrag: stupa innan Gretas.

4.

Estelle går in i vardagsrummet och sätter sig försiktigt bredvid sin sovande rumskamrat. Hon klappar henne fint på axeln vilket resulterar i att Hilda vaknar till.

"Jag ska åka nu." Hilda gnuggar sig om ögonen för att underlätta för dem att hålla sig öppna.

"Redan?"

"Nja, det beror helt på hur man ser det. Du har sovit i två timmar."

"Oj..." Hilda sätter sig upp och hostar lite lätt. "Tror du att du kommer att stöta på Emma då?"

"Jag antar att de kommer vilja dra till Gretas och hon hänger väl där varje fredag och lördag som alltid."

"Ska du göra som psykologen sa då?"

"Det kommer förmodligen att hända, även fast fyllan absolut inte är på det sättet hon menade. Men det är nog oundvikligt."

"Du som aldrig brukade skapa drama."

"Att tjafsa lite på krogen är inte drama för en flata. Det är en lördag."

"Tur att du bara är lite gay då."

"Nått så oerhört!" Estelle ger Hilda en puss på huvudet. "Krya på dig och lycka till med tentaplugget. Jag hör av mig när jag är på g tillbaka. Och hälsa för fan till Rickard att han måste komma hit och ta hand om dig."

"Rickard kommer faktiskt ikväll med syfte att ta hand om mig. Eller låna ditt PS3, det var oklart i smset."

"Hälsa Rickard att han då enbart får spela ifall han skött sig därinnan."

"Jaja, åk iväg och knäck ett näsben eller två nu kvinna!"

Estelle slänger på sig sin väska och lämnar lägenheten i samma veva som Hilda sakta faller tillbaka till liggande position.

"Några nya resanden?" säger konduktören utan att ens försöka dra på smilbanden. Estelle slänger upp sin mobil, han nickar godkännande och går vidare. Hon brukade älska att åka tåg. Så länge det aldrig stod still.

Idag hatar hon det oavsett. Hon försöker verkligen förstå sig på sig själv. Varför hon gör det här. Varför hon hade lovat sin psykolog att faktiskt sätta sig ner och prata med Emma. Att ärligt säga vad hon kände. Hon hade till och med fått tillåtelse att kalla henne för fitta. "Släng ut dig allt", hade Ingrid sagt. "Jo, ja, jag ska försöka", hade Estelle lovat. Fan att hon hade lovat det. Då blir det ju bara pinsamt att inte ha gjort det sen.

Både Sofia och Kasper står huttrandes och väntar på Estelle när hennes tåg rullar in. Allt detta hat hon kände på tåget släppte i anblicken av två väldigt fina vänner. Hon vill nästan rusa fram och krama dem, men håller sig i schack som alltid. Runt om finns det ju faktiskt folk som ser på. Detta å andra sidan är något Sofia aldrig riktigt oroat sig över, som sliter sig ur Kaspers famn för att kasta sig in i Estelles.

"Fan vad jag har saknat dig min sockertopp." Estelle sluter sina armar runt Sofia också. Hon känner för att börja gråta. Släppa allt. Men istället biter hon sig i läppen. Hon kan vara hård ett tag till.

"Jag har saknat dig också." Hon lyfter huvudet som har vilat på Sofias axel och skymtar att Kasper kommer dem till mötes.

"Får jag också vara med och kramas nu må tro?" Estelle slänger sina armar runt honom som svar.

"Se så. Det är min pojk."

"Han var min först Sofia. Och jag har inte träffat honom på hela året." Estelle kramar Kasper hårdare ett litet tag till innan hon släpper taget om honom.

"Men du kan väl böla när det är augusti istället för första veckan i januari?"

"Så, så, så! Inte bråka nu flickor. Eller vänta åtminstone till jag har gått. Jag blir ju generad." Sofia ger Kasper en puss på kinden och de lämnar perrongen. På rad. Som en jättebra trio, precis som de varit hela förra sommaren. Hela vägen tills Estelle flyttade i hopp om att finna sin väg tillbaka till livet.

"Jag måste ha snus!" och Estelle ser till att kursen svänger om sig mot Pressbyrån. Kasper

sneglar på sin klocka.

"Är du stressad?" frågar Sofia.

"Jo men lite kanske."

"Men åk du, jag kan ta hand om Estelle själv nu."

"Säkert? Hon verkar lite... du vet."

"Alltså håll käften." Kasper kramar om Estelle som vägrar krama tillbaka.

"Vi ses i kväll."

"Jag springer in och köper snuset så kan ni ju pussas lite så länge utan att få dåligt samvete över att jag inte har någon att pussa på för att den jag brukade pussa på var otrogen mot mig." När Estelle kommer ut från affären igen har Kasper gått.

"Vi måste också skynda oss nu ifall vi ska hinna med spårvagnen. Missar vi den missar vi festen. Eller missar fixa festen. Du fattar", säger Sofia och de börjar gå mot spårvagnen.

"Men seriöst, du tycker inte att det är konstigt att typ alla på festen kommer att vara bukisar?"

Sofia stannar bara till och kollar upp i himlen som om hon förbannar sig för Gud.

"Fa-an", utbrister hon i falsett.

"Vad hände med att vi hade bråttom?"

"Jag kommer vara bukis med typ alla på festen och Kasper kommer tycka att det är apskumt."

Estelle bryter ihop av skratt.

"Den bisexuella förrädaren är en riktig flata."

"Jo, det kan säkert upplevas som jättekul."

"Nej, Sofia, nej nej nej. Du har förstått allt fel. Jättefel. Det är inte kul, det är tragiskt.

Eller nej, det är ju faktiskt en helt vanlig flatfest. Har du varit straight så länge att du till och med har glömt bort det?"

De börjar gå igen.

"Det måste fan ha varit så. Klart att alla är bukisar. Ska jag verkligen bjuda Kasper?"

"Har du inte redan bjudit Kasper? Han sa ju nyss 'ses i kväll', det betyder väl ändå att han kommer i kväll?"

"Ja men ska jag ångra mig?"

"Var det så psykologen sa? 'Låt dem bestämma över dig ännu mer Sofia, du är ändå inte

kapabel till det själv'?"

"Nej, hon indirekt idiotförklarade mig för att jag ens bjudit dem." Estelle skrattar till igen.

"Jag gillar henne."

"Jag vet att du gör det." De kliver på spårvagnen som anlände i samma veva som de själva. "Så jag ska bjuda Kasper?"

"Kasper med K ska vara the center of the party", säger Estelle och blinkar mot Sofia.

Emma håller upp chipsen i skålar samtidigt som hon knäpper första ölen och dansar till den alldeles för höga musiken. Den avbryts och ersätts av hennes ringsignal. Dansandes fram till mobilen tar hon en sista klunk innan hon svarar.

"Hallå änna!"

"Hallå, hur går det för dig?" frågar Ronja.

"Det går la bra, jag är i fas."

"Så jag behöver inte komma tidigare eller?"

"Nej det är lugnt."

"Bra, för jag och Alexandra tjafsar lite."

"Vad är det nu då?"

"Nej hon tycker inte att jag ska hem till dig utan ska hänga med på en fest jag inte är inbjuden till."

"Det är väl ändå inte så konstigt?"

"Vilket av det?"

"Båda faktiskt."

"Hon vet ju inget."

"Men hon vet ju om att vi har legat och det räcker nog för att hon ska tycka det är jobbigt. Eller egentligen så tycker hon nog inte att det är jobbigt, hon vill nog bara kontrollera dig, vilket hon gör rätt bra. Både du och jag vet att du hade gått på festen fall du hade varit bjuden, oavsett hur lite du vill träffa Estelle. Tio gånger av tio tofflar du."

"Gör jag väl inte!"

"Det är ingen idé att ljuga för mig Ronja, vi känner varandra alldeles för väl för det."

"Du verkar inte veta något alls om mig."

"Jaja, vi får väl se. Kom när ni bråkat färdigt. Jag är full om en timma, eller om trettio minuter. Beror på hur mycket vodka jag har kvar."

"Mm, ses då."

"Hade!"

Estelle kliver in i köket i kvällens festoutfit i hopp om att Sofia ska godkänna den.

"Men tjena snygging! Ska du ha några glasögon på dig eller kör du med linser?" Estelles svarta, tajta byxor, röda skjorta med svart fluga verkar få godkänt, skönt.

"Hej på dig själv geléhallonet på toppen av chokladglassen! Jag har inte bestämt mig än, tror jag kör med mina runda."

"De tror jag passar jävligt bra. Vad tycker du om klänningen då?"

"Det är ovanligt att både se dig i långt hår och klänning, men jag gillar det väldigt mycket."

"Tror du att Kasper kommer att gilla det?"

"Jag tror att Kasper skulle gilla dig även om du körde på mjukisbyxor. Eller om du körde på lite häng och en alldeles för stor t-shirt som du gjorde förr. Han är liksom en bra kille. Annars hade jag aldrig presenterat dig för honom. Eller okej, jag presenterade dig för honom för att jag trodde att du var en av de gayigaste jag känner."

"Alltså, ett ja hade varit bra nog som svar. Du är precis som min psykolog."

"Ger dig ett ärligt svar istället för det svaret du vill ha?"

"Nej, ger mig ett för långt svar. Jag kan faktiskt ta sanningen."

"Men inte föra en konversation?"

"Håll käften och hacka din jävla sallad."

"Det är din sallad." Sofia grimaserar det fulaste hon kan mot Estelle och går mot stereon för att dra upp ljudet till en sådan nivå att prata inte längre är ett alternativ. Så Estelle gör helt enkelt det hon känner sig tvungen till att göra, hackar sallad.

"Hur vill du ha gurkorna?"

"Gör som du vill", och Estelle hackar de som hon vill.

"Hur vill du ha tomaterna?"

"Men gör som du vill."

"Okej", och Estelle gör som hon vill.

"Hur vill du..."

"MEN GÖR SOM DU VILL. Det är ju bara lite sallad."

"Ey sluta jiddra bror, du måste chilla bror", rappar Estelle som svar medan hjärnan snurrar i full fart med tankar hon försöker trycka bort.

"Förlåt, jag tänkte mig inte för. Ibland verkar du så normal att jag glömmer bort din ångest."

"Hur lugnt som helst, det är snarare lika bra." Estelle fortsätter med sin sallad och jobbar hårdare med att trycka bort tankarna. "När börjar de droppa in?"

"Jag har sagt mellan sex och sju, så då lär väl typ ingen komma förrän åtta..."

"Förutom Kasper. Han passar tider. Pangkille som han är."

Man hör knappt Ronjas intensiva knackningar på grund av den höga musiken. Det var nog snarare bara tur att Emma hade glömt sitt snus i sin jackficka, annars hade stackars Ronja fått stå därute i trappen som ett fån medan resten av festen blivit fulla och alldeles lagom lyckliga.

"Välkommen, välkommen!"

Ronja kliver in i hallen och hänger av sig. Därefter blir det raska steg ut mot köket för att häva in alkoholen i kylskåpet och ta kvällens första sourz shot.

"Kan jag också få en?" undrar Emma samtidigt som hon plockar fram en till öl från kylskåpet.

"Självklart."

"Sover du här ikväll?"

"Hur fan ska det gå smidigt till hade du tänkt?"

"Jag vet inte. Vi kan skita i Gretas och bara hänga här. Har ändå ingen större lust att träffa Estelle."

"Inte jag heller, men jag har redan lovat Alexandra. Hon är ju sur nog bara för att jag är här."

"Se, det är det här jag menar. Toffel tio gånger av tio och jag fattar inte hur du orkar hålla på och toffla så för någon i samma veva som du ligger med mig varje chans du får."

Emma tar sin shot och sin öl och lämnar köket med Ronja hak i häl.

"ALKOHOL OCH KVINNOHÅL ÄR DE ENDA HÅL VI TÅL, SKÅL", härjar Emma och alla flator skålar. Direkt efter suckar hon ännu en gång högt för sig själv.

"Kasper med K!"

"Estelle!" De slår ihop sina glasflaskor i en skål.

"Du vet väl om att du är typ bukis med alla här?"

"Jasså? Även med dig?"

"Kasper, Kasper, Kasper", slöddrar Estelle och klappar Kaspers axel. "Du och jag är inget annat än kamrater. Precis som jag och Sofia. Vi hade förmodligen legat om det inte vore så att jag var tillsammans med en fitta. Emma alltså. Men nu var jag det så du och jag får nöja oss med att vara bara kamrater. Skål!"

"Skål!" de skålar igen medan Kasper skakar på huvudet. Han var inte alls lika onykter som resten, inte alls lika gay och inte alls lika avslappnad, men till hans räddning var det något Estelle hade noterat.

"Nu ska vi göra en rolig grej. För alla vi är bukisar med här, ska vi ta en shot!"

"Men du sa ju precis att du inte var bukis med någon här?"

"Asså, Kasper med K. Jag sa att jag inte har legat med Sofia."

"För att du var tillsammans med en fitta så du lär ju inte ha varit med någon annan här heller?"

"Det är korrekt. Du är klok. Det har jag sagt till Sofia hela tiden. Men du har glömt en liten detalj du vet." Estelle tar en klunk av sin öl och grimaserar direkt efteråt.

"Vilken detalj har jag glömt?"

"Att Emma var en fitta. Sen vi gjorde slut har hon legat med..." Estelle pekar på diverse flator i rummet. "Åtta stycken av alla här inne. Som jag vet om. Sen kan det ju ha varit ett par stycken under tiden vi var tillsammans och förmodligen några innan vi blev tillsammans. Sánt kan man tydligen inte riktigt veta. "

"Kommer nog aldrig glömma det faktum att Emma är en fitta. Men okej, det innebär alltså åtta shots till dig? Hur många får jag då?" Estelle börjar peka och räkna igen.

"Fjorton."

"Fjorton? Skämtar du med mig?"

"Du behöver inte vara orolig, det är inte Sofia som slampar runt." Estelle tar en klunk till.

"Eller okej, lite förr men inget alls längre."

"Vilken tur då, men det är ändå fjorton shots", Kasper stryker handen genom håret med panik i blicken.

"Se så. Nu går vi till köket och blir alldeles jättelyckliga." Estelle drar iväg honom till köket. Där står Alexandra och det hinner inte ens gå en sekund innan hon tar sig därifrån vid syn av de två. Estelle följer henne med blicken, suckar djup och ropar sedan till sig Sofia som vinglar sig in.

"Hej Sofia. Vi har ett problem."

"Hej Estelle. Vad är vårt problem?"

"Kasper med K och jag hade tänkt och shotta för att fira alla speciella band som finns mellan alla människor här i din lägenhet." Estelle tystnar och Sofia väntar på att hon ska fortsätta, medan Estelle tittar på Sofia som att hon borde ha fatta och helst gjort det redan nyss. "Det finns inget att shotta."

"Du har ju ett ex antal sourz flaskor här?"

"Ni två alltså." Estelle pekar fram och tillbaka på kärleksparet. "Ni fattar ungefär lika lite var. Att man måste stå här och förklara sig hela tiden. Sourz är inte en shot. Det är knappt alkohol. Vi måste shotta alkohol för Kasper måste bli full och jag måste bli för full." Hon slänger sin blick mot Kasper. "Medhåll tack!"

"Ja men exakt, fram med lite riktiga grejer nu." Sofia bara blänger på de båda som om de vore dumma i huvudet. "Snälla älskling?"

"Okej då", Sofia spänner av och börjar leta långt in i skafferiet. Zambucca.

"Men snacka om att kvällen är räddad! Kasper, fram med tre glas". Kasper lyder order som vanligt.

Estelle håller upp alla en varsin första shot.

"Så där, varsågoda!" De tar sig sina glas, höjer dem i en skål och sveper i sig varenda droppe.

"En till!" skriker Kasper och Estelle håller upp en omgång till. "Å en till" och processen upprepas.

"PAUS!" skriker Estelle. "Jag vill icke spy kvällen till ära."

"Hur många var ska ni ta?"

"Jag ska ta elva till och Estelle har fem kvar."

"Ni är ju dumma i huvudet."

"Nej Sofia, vi är lirare. Riktiga lirare. Och det är faktiskt inte vårt fel att det har legats runt alldeles för mycket därinne", svarar Estelle och lämnar rummet oerhört rak i ryggen.

Hon går in i vardagsrummet och hugger tag på Alexandra.

"Hörrududu!"

"Eh, hej du."

"Synd att inte se dig utan din andra halva. Hur mår katten?"

"Katten mår bra."

"Fiskarna då?"

"Fiskarna också."

"Vad bra. Glädjer mig. Hur länge har ni varit tillsammans nu? Två månader?"

"Nej, tre", svarar Alexandra utan att fatta piken alls.

"OJOJ! Ser fram emot förlovningsfesten." Estelle går vidare och Alexandra likaså. Hon sätter sig vid ett av alla gäng som bildats under kvällen och det tar inte lång tid innan de utbrister "ALKOHOL OCH KVINNOHÅL ÄR DE ENDA HÅL VI TÅL, SKÅL." De övriga i rummet, alla förutom Estelle och Kasper, hakar på. Kasper kollar frågande på Estelle som svarar med en frågande blick tillbaka.

"Förlåt", mimar hon och Kasper skrattar till. Han gestikulerar med handen som tyder på att han vill ha en till shot och det tar inte många sekunder förrän Estelle åter är i köket.

"Jag har redan hållt upp dom." Kasper ger över ena glaset till Estelle och de sveper skiten på tre röda.

"Du är fan bäst!"

"Jag är inte en toffel tio gånger av tio."

"Men shit, har du väntat hela kvällen på att få säga det eller?" Ronja tittar ner i backen och ger sitt svar genom att inte svara. "Och fattar du inte hur kass du är som hakar upp dig på den delen och inte typ på det faktum att du är en jävla douche?"

"Vad menar du nu?"

"Alltså du är la dum i huvudet."

"Men lägg ner, du behöver ju inte vara sån här mot mig."

Emma kliver ett steg närmare Ronja för att inte hela spårvagnen ska höra vad hon tänker säga.

"Jag kan vara precis hur jag vill mot dig, jag kommer att få ligga vilket fall", viskar hon i hennes öra och återigen svarar Ronja genom att inte svara. Emma kliver tillbaka det steg hon tog och kollar på Ronja som att hon äger henne.

"Jag har dig i min lilla ask", säger Emma och vänder ryggen till för att sätta sig bredvid resten av festen.

"Matilda, Matildis, Tildis, har du en öl över till mig?"

"Emma, Emmis, Ems, jag har alltid en öl över till dig." Emma tar emot ölen, knäpper den och börjar häva i sig. När hävandets är klart vänder hon sig om mot Matilda och hånglar upp henne.

"Med andra ord, tack!" säger hon.

Matilda hånglar därefter upp Emma.

"Med andra ord, varsågod!" Emma tittar på Matilda och ler. Ronja tittar på Emma och ler inte alls.

"Jag gillar att du har hittat hit."

"Till den andra sidan planhalvan menar du?"

"Kanske inte specifikt den här planhalvan utan det här gänget."

"Jasså?"

"Ja, annars hade jag ju inte fått en öl till." Emma skrattar till för att visa att hon skämtade, men Matilda förstod redan innan. En får inte vara dum.

"En sak ska du ha klart för dig Kasper!"

"Vad?"

"Här är vi bukisar med ännu fler."

"Inga fler shots nu, snälla!" Kasper kollar på Estelle med panik i blicken och får en skeptisk min tillbaka.

"Vi har ju två kvar?"

"Ja men inga fler sen."

"Är du rädd för att spy?"

"Jag är väldigt rädd för att spy."

"Det är okej Kasper. Det är jag också." Estelle kramar om honom. Hon släpper taget när hon ser Sofia inkommandes med deras sista vändor shot för kvällen. "Alltså mums på det där och mums på servicen och mums på dig, sockertopp." Ett och två, och shotten försvann. Sofia sätter sig i Kaspers knä och de börjar genast hålla på.

"Kul hörni. Verkligen. Se mig, hör mig, hur svårt kan det va?" Estelle tar tonerna precis som Linda Bengtzing hade gjort, fast helt tvärtom. Vilket som får hon inte någon vidare respons från kärleksparet. "Kom igen, på riktigt. Alla kollar konstigt på er och jag blir rädd." Sofia slutar genast.

"Du är en sån jävla mupp", säger hon och slår till Estelle på axeln. Kasper skrattar.

"Och du är så modig som vågar göra det där ni gör inför alla här. Du borde ha en medalj. Jag ska fixa en."

"Sluta överdriva nu."

"Jag överdriver när jag är nykter och då är det klart att jag ska överdriva ännu mer när jag är onykter."

Estelle är precis på väg att fortsätta sin utläggning men orden försvinner ur henne. Sofia och Kasper ser hur Estelles värld helt plötsligt stannar upp och de vänder sig om för att ta reda på varför.

"Vill du gå?"

"Nej Kasper, det är lugnt. Vi kan dansa istället." Kasper är ju tillräckligt full nu så han är definitivt på. Han hade nästan längtat efter att någon skulle föreslå det.

På dansgolvet kommer en av Gretas alla flator fram till Sofia efter att ha spenderat hela kvällen med att råglo på henne och Kasper.

"Vad fan gör du här egentligen?"

"Samma som du?"

"Du hör inte hemma här."

"Åh men herre Gud. Vem fan är du?" Estelle ser att Sofia är irriterad på personen i fråga

och väljer att köra hennes specialitet- rumpattacken. Störande flata borta.

"Ville hon ligga?"

"Nej, hon ville vara dum i huvudet."

"Ja, men det är väl antingen eller det där." Sofia lämnar dansgolvet och Kasper och Estelle tvingas raskt att följa efter. De går ut och tänder en varsin cigg.

"Fan, jag köpte ju snus för att jag inte skulle röka."

"Äsch, din röst blir så jävla het efter du har rökt."

"Jag vet att du tycker det Kasper men ett, du har flickvän och två, jag har endast gett mig tillåtelse att röka när jag har alldeles för jobbig ångest."

"Ja men Emma är ju här?"

"True that broder, jag borde fan ta två." Kasper och Estelle gaggar på medan Sofia står där helt tyst för att försöka kväva sin ilska.

"Hörru, my chocolate pudding, vad är det?"

"Den där jävla fittan påstod att jag inte hade något att göra här."

"Bara för att du är med Kasper eller för att hon var rasist? Hon såg lite Sverigedemokratig ut."

"Hon är ju för fan flata, då kan hon inte vara Sverigedemokrat. Klart det berodde på att jag är här med Kasper."

"Hjärtat, det är så vissa funkar här. Vissa ser det tidigare än andra. Finns inga som är bättre på att förtrycka människor än de som själva blir så förtryckta." Estelle blir imponerad över att hon kunde säga något så seriöst i hennes tillstånd. Eller ens bli hörd.

"Vill du gå hem?" frågar Kasper och tar tag i Sofias axel.

"Nej, men det är knullfitt kallt så kan vi gå in igen?"

"Gå in ni, jag skulle ju ta två cigg så jag står kvar här i fittkylan ett tag."

"Knullfittkylan!"

"Visst ja, förlåt, i knullfittkylan." Estelle söker sig med blicken efter nya vänner att ställa sig bredvid.

"Hej Alexandra. Var har du frugan?"

"Ingen aning."

"Tycker du inte att det är lite komiskt att hon och Emma är borta samtidigt? I början tänker man inte så mycket på det för att båda verkar vara väldigt fina själar, men

sanningen bedrar en Alexandra."

"Bara för att Emma var en fitta mot dig behöver du inte gå och bli en fitta mot alla andra."

"Jag är inte en fitta mot alla andra. Jag är en fitta mot fittorna."

"Vad fan har jag gjort dig då?"

"Jag minns mig icke vara otrevlig mot dig."

"Du vet väl om att de knullade i sju månader innan du kom på något? Hur blind och korkad får man vara?"

"Kom inte och kalla mig för korkad när de ligger bakom din rygg också. Fast du kanske inte bryr dig alls då du precis råhånglade med någon random brud?" Det var aldrig meningen att det skulle bli en otrevlig stämning men efter att ha sett Emma efter alldeles för många shots var det inget som kunde hålla hennes känslor tillbaka. Estelle fimpar sin cigg och är precis på väg att gå därifrån när hon slår till med en jackpot, Emma kommer också ut för en cigg.

Emma vet inte hur hon ska bete sig. Ska hon kolla bort och låtsas som att hon inte ser Estelle, eller bara våga säga hej? Hon måste tänka snabbt.

"Har du en tändare?" Hon ställer sig bland den tryckta stämningen hos Estelle och Alexandra.

"Är du helt dum i huvudet?"

"Du feströker väl alltid?"

"Du kan knappt säga förlåt för att du knullar med min kompis när vi är tillsammans. Du kan inte ens säga hela sanningen till mig när en del av den ändå är ute. Men du kan komma hit och be om en tändare som om inget har hänt?" Estelle går därifrån och Emma följer efter.

"Men du snackar ju inte med mig, hur jag ska jag då veta hur jag ska bete mig?"

"Kom igen, vad tror du? Jag snackar ju inte med dig för att jag inte vill veta av dig."

"Men jag hatar din tystnad. Den dödar mig."

"Snacka inte skit nu. Du bryr dig inte ett skit om mig."

"Klart jag bryr mig. Jag älskar dig fortfarande. Det kommer jag alltid att göra." Estelle stannar och vänder sig mot Emma.

"Du är fan den kassaste människan jag någonsin har träffat på. Hur fan kan du säga att du älskar mig? Hur fan kan du säga att du bryr dig om mig?" Estelle andas. "Och att min tystnad dödar dig? Vad fan hade du förväntat dig? Att det skulle fortsätta som om ingenting hade hänt? Fattar du inte att det du har gjort dödade mig mer än vad min tystnad dödar dig. En tystnad du har orsakat."

"Jag gjorde ett misstag. Det var..." Estelle avbryter.

"Man gör inte ett misstag flera gånger. Speciellt inte i sju månader. Mot någon man påstår sig älska och bry sig om." Emma kollar på sin fot som gör spår i snön där hon står.

"Du fattar inte. Du fattar inte att du har förstört mig. Och då inte bara för att du var otrogen. Utan för att du var du under hela tiden vi var tillsammans. Du har förödmjukat mig. Och jag hatar mig själv för att jag lät dig. För att du fick ta över mitt liv. Jag hatar mig själv för att jag har älskat dig och för att jag ens har varit din. Jag hatar dig för att du får mig att hata mig själv mer än vad jag redan gör." Estelle kämpar för att hålla tillbaka tårarna. Aldrig mer ska Emma få se henne gråta och framför allt inte över henne. "Du har fått mig att hata mig mer än vad jag hatar dig. Men jag gör det verkligen. Jag hatar dig. Jag kan inte sluta hata dig."

"Och jag kan inte sluta älska dig. Du var min bästa vän och jag vill att du fortfarande ska vara det."

"Alltså, håll käften. Sen vi har gjort slut har du inte gjort annat än att bevisa för mig vilken idiot du är. Jag vill att du ska fortsätta med att inte existera för mig. Finns inte. Inte alls." Estelle går därifrån. Emma sätter sig mot husväggen. Med händerna mot ansiktet faller hon ner mot knäna och gråter för första gången sen de gjorde slut. Runt hörnet gör Estelle exakt samma sak.

"Något slags tryck på bröstet försvann ändå. Oavsett hur mycket av det hon fattade. Men jag hade nog aldrig vågat ifall jag inte var onykter."

"Varför?"

"För att jag är konflikträdd."

"Varför?"

"Jag vet inte. Ångest över att någon ska tycka illa om mig kanske? Det har alltid varit så, det är väl det jag vet."

"Okej, men kände du att du fick allt sagt?"

"Jag sa inte allt, men jag sa det jag ville att hon skulle höra."

"Vad sa du inte?"

"Att jag fortfarande älskar henne."

"Varför sa du inte det?"

"För det är idiotiskt av mig. Jag vill inte älska henne och jag vill inte att hon ska veta det."

"Varför vill du inte att hon ska veta?" Estelle suckar för att visa sin irritation. Ett till "varför" från Ingrid och hon går i taket.

"För hon kan inte hantera det på rätt sätt. Säger jag att jag fortfarande älskar henne kommer hon att se det som att hon har mig runt hennes finger. Hon kommer att utnyttja det. Som hon förmodligen gjorde under hela den tid vi var tillsammans."

"Varför älskar du henne fortfarande då?" Estelle knyter nävarna hårt.

"För att jag inte kan släppa saker. Jag älskar henne fortfarande för att det var bra när det var bra, och jag kan inte släppa det. Jag älskade henne i fem år av en anledning. Hon var inte bara en idiot. Hon har gett mig en hel del också. Sen att hon lyckades få mig att blunda för allt skit hon gjorde som jag ser idag, kan inte ändra på det. Hur mycket jag än vill."

"Vad kan få dig att släppa henne, tror du?"

"Tiden. Eller snarare vad jag gör med den. Och det här." Estelle slappnar av i sina hårt knutna nävar. "Alla dina 'varför' och 'hur känns det'." Ingrid lutar sig nöjt tillbaka i stolen. Visst ska hon få pli på henne också.

"Nå, hur gick det på festen i lördags då?"

"Från vilken vinkel vill du se det ifrån?"

"Din går bra."

"Okej. Allt började väldigt fint. Estelle tog hand om Kasper så man märkte inte riktigt av utfrysningen hemma hos mig. Men väl på Gretas, alltså krogen, blev allt väldigt ofint."

"Vad hände då?"

"Det var några som gjorde det tydligt att jag inte skulle vara där. Både med blickar och kommentarer. Jag blev så jävla förbannad. Men sen började Emma och Estelle bråka så jag slutade faktiskt att tänka på det. Fan. Jag hatar att se henne gråta, samtidigt som det är väldigt skönt på ett sätt."

"Hur menar du?"

"Alltså, sen hon och Emma gjorde slut bet hon ihop. Hon vägrade släppa ut känslorna. Du vet, raka motsatsen till mig. Så när hon gråter är det verkligen illa. Då är kroppen körd genom marken och hon befinner sig i djupets djup utan att hitta något slut. Det är jobbigt att se sin bästa vän så."

"Jag förstår."

"Men men, det finns inte så mycket jag kan göra mer än att finnas där för henne. Så jag antar att vi går tillbaka till festen."

"Du får jättegärna fortsätta prata om Estelle om det är det du känner för. Sen du har slutat med mardrömmarna ligger dessa samtal helt i dina händer."

"Okej, men jag tror det är bra att gå vidare till mig. Det är ju trots allt för min skull som jag är här. Som sagt när Estelle blev ledsen slutade jag tänka på det, men nu efteråt när jag reflekterar över situationen blir jag typ argare än då."

"Vad är det som gör dig arg?"

"Att de inte låter mig vara så klart. De finns där för mig och vi är som världens bästa familj så länge jag är på deras sätt och följer deras ramar. Men så fort man tar ett kliv utanför är man en förrädare och svikare. Då betyder man helt plötsligt inte så mycket alls längre. Sen ska det viskas om det som in i helvete. Det är tydligen så jävla svårt att säga saker rätt till en. Det måste liksom gå bakom några ryggar först och runt några varv sen

kommer det fram. En av ens bästa vänner stöttar inte mitt 'nya val av liv'. Det är för fan inget nytt val av liv. Jag har alltid blivit kär i en människa och inte i en fitta eller en kuk."

"Språket Sofia."

"Förlåt."

"Sist du var här pratade du om att du lät deras åsikter styra och att du anpassar dig efter dina vänner fast att de inte behandlar dig väl. Men nu i lördags sa du faktiskt i från, hur kommer det sig? Hur kändes det då?"

"Det här var inte någon jag kände. Jag brukar aldrig riktigt bry mig om vad de tycker och tänker. Hade det varit några av mina kompisar så hade jag nog aldrig sagt något."

"Vad är det du är rädd för?"

"De är någon slags trygghet för mig."

"Hur menar du nu?"

"Jag menar att... Så här. Visst, jag hade det lätt att komma ut och jag förlorade inga vänner på vägen, men det kändes ändå som att jag alltid behövde förklara mig och som att jag alltid var annorlunda. Man visste liksom inte fall personen man mötte var okej med mig heller. Kunde jag säga 'min flickvän', utan att någon reagerade negativt? Sen fann jag några som var som jag, gay, och där behövde man liksom inte oroa sig. Man kunde vara sig själv utan att säga varför man är så och alla bara förstod. Jag var femton när jag började umgås med dom, de flesta lite äldre. Jag började ju självklart se upp till dom och forma den jag sedan blev, den jag faktiskt är, i deras sällskap. Så även fall det har gått överstyr nu, är de som min familj och de enda jag har umgåtts med sen jag var femton, det finns liksom inga andra för mig. Kasper är nog den enda jag känner som är straight. Fan, Kasper är den enda jag känner som är straight. Så vad gör jag fall jag lämnar de enda jag har? Går sönder. Jag står ju med dom och har inte stått utan dom typ någonsin."

"Du kanske behöver gå sönder Sofia, så du kan byggas upp på egna ben."

"Äntligen är den här jävla tentan över. Check, done, over with, moving the fucking on!"

"High five sistah." Estelles och Hildas handflator möts i en perfekt high five.

"Nu vill jag höra allt om din helg. ALLT!" Hilda slänger sig ner i soffan där Estelle redan sitter. "Okej, kanske inte allt, men det relevanta du vet."

Estelle hade inte sett röken av Hilda sen hon kom hem. Det hade blivit långa timmar på biblioteket för Hilda och alldeles för korta dygn för Estelle. De hann helt enkelt inte med varandra, men nu kunde Estelle äntligen berätta om hur Alexandra är dum i huvudet, hur Ronja kommer på en andra plats och hur fantastiskt hårt Emma toppar den listan.

"Men hur kändes det att vara tillbaka då? Var det bara skit?"

"Nej, det var det inte var. Och det är det som är så skönt. Sen allt det här som har hänt har jag verkligen känt att jag har slösat tid i Göteborg. Fyra år för ingenting. Eller ja, alltså, fyra år för Emmas skull. Under hela min tid där trodde jag mig vilja vara där. Jag trodde att jag ville plugga till designingenjör. Men så fort vi gjorde slut kom jag på allt annat jag faktiskt hade velat göra istället och att allt jag hade gjort innan var för henne skull."

"Så Göteborg började kännas som en omväg?"

"Du är klok du Hildis."

"Du får aldrig mer kalla mig för det!"

"Jag kan absolut inget lova. Men för ett mer utförligt svar på din fråga. Du vet hur jag är, jag hatar att slösa tid. Men jag har insett lite att det inte riktigt spelar någon roll var jag hade varit eller vad jag hade pluggat. Det är jag som är problemet, inte platsen jag är på. Och det har ändå hänt en del fina saker i Göteborg, om man ska tänka så. Jag lärde ju känna Sofia till exempel, och Kasper."

"Helt rätt, man ska fokusera på det bra."

"Som en vis Hilda sade."

"Du lär dig fort. Men det låter lite som att vi måste fira detta med en öl."

"Jag skulle nog snarare säga två."

"Sen måste vi ta en för min avklarade tenta också!"

"Jag skulle nog snarare säga tre, men eftersom att jag redan druckit min dos alkohol för i år får du ta fem och jag noll."

”Jag går med på det också.”

”Du är go du, tar alltid en för laget.”

8.

"Visst, det är inte negativt att vara en bra förebild för homosexuella. Men det är inte därför jag kom ut. Jag kom ut när jag var femton för att jag inte ansåg att det jag kände var fel. Eller jag vet inte om jag kan kalla det att komma ut. Jag sa till pappa att jag var tillsammans med en brud och satte punkt därefter. Det var över tio år sen och jag har inte mött någon motgång under alla dessa år. Det har inte varit en tuff period för mig. Varför ska jag nu sitta och gråta inför media och berätta hur svårt det var? Varför gör de en grej av det? När jag bara var golfproffs visste knappt någon vem jag var. Som straight golfspelare visste andra golfare om mig. Och de som gillar sport lite för mycket. Jag kanske fick en lätt notis i de stora tidningarna när jag vann ett VM guld. Men så fort de fick reda på att jag var gay, ja då jävlar. Ett helt omslag om en intervju som aldrig ägt rum. Hur stort blev det när Annika Sörenstam träffade sin man? När hon gifte sig och blev med barn? Var fan var den uppståndelsen? Varför måste de gå all "Anja Pärson och Kajsa Bergqvist" över det här? Varför kan inte jag få älska min flickvän som att hon vore min pojkvän? Så nu har jag typ blivit en offentlig person på riktigt, och inte på grund av mitt golfspel utan på grund av min läggning. Med det menar jag att det är folk som inte ens vet vad en green är har blivit mina största fans, för att jag råkar vara en snygg flata. Därför, för att det ska vara relevant för dig, nu när fokusen runt mig har flyttas från mitt golfspel, ja då har ju min fokus gjort detsamma."

"Hur menar du nu?"

"Tidigare fick jag skriva autografer till små, söta barn med en framtid inom den här sporten. Nu får jag mail varje dag från flator som vill ligga. Det känns som att hela världen kollar nu. Och att även deras fokus inte ligger på att jag ska ta mig hela vägen till flagg, utan att jag ska se ut på ett visst sätt när jag gör det. Så jag tänker på hur jag står. Ifall jag andas in eller ut när jag svingar. Ifall jag gör en grimas när jag träffar bollen. Fokusen har flyttats från mitt spel till att jag är en snygg flata. Så jag försöker väl leva

upp till det. Undermedvetet."

"Och när du väl har flyttat fokus så har vi återgått till det vanliga? Bunkern, skogen, vattnet?"

"Ja. Jag har inte spelat en bra runda på fyra veckor. Jag har inte ens haft en bra träningsdag. Och det är tävling snart."

"Du tror inte att ilskan kan ha något med det att göra också?"

"Jo, självklart. Jag brukar alltid kunna släppa den så fort jag greppar klubban men det går inte nu. Det känns lite som att det är på grund av den som jag har hamnat här."

"Och vart är 'här', menar du?"

"Jag spelar golf för att jag älskar golf. Det har jag alltid gjort. Det är min fristad. Men nu helt plötsligt handlar mitt golfande om så mycket mer än golfen. Jag får inte längre frågor som "Hur känns det inför helgen?" utan nu är det mer intressant att veta ifall min stöttande pappa verkligen har varit så stöttande i mitt val av partner. Eller ifall min flickvän är okej med att jag reser så mycket."

"Men måste det verkligen ändra på var du står?"

"Ja, de har ju flyttat på mig."

"De kanske har flyttat på dig i deras ögon. Men betyder det att du behöver flytta på dig i dina? Att golfen måste betyda annat för dig nu?"

"Jag kan inte tänka på annat när jag väl är där. Inte nu när det är så uppblåst i alla fall. Och det blir bara värre när det går dåligt, för då skyller jag på det. Tänker på det ännu mer och ju mer jag tänker på det desto värre blir det. Och desto svårare blir det att släppa det. Så i och med deras flytt har jag flyttats automatiskt. Kanske inte till samma ställe som för dom, men till ett ställe jag inte vill vara på."

"Var vill du vara då?"

"Jag vill att golf ska vara golf. Enkelt."

"Du är nog den första jag hör säga att golf är enkelt."

"För mig är det känslomässigt enkelt. Det har det alltid varit och det vet du."

"De första fem 'jag hatar dig, du är så jävla ful och värdelös äckliga flatjävel', tog en ändå lite med en klackspark. Men när det rullar in fem om dagen blir en inte så jävla kaxig till slut. Och det där självförtroendet en har spenderat hela livet på att bygga upp är inte det lättaste att hålla kvar. Men jag var aldrig rädd. Män är väldigt bra på tomma hot och jag trodde aldrig att de idioterna skulle vara kapabla till en handling. Sen kom ju den jävla dagen då de slog ner mig. Och alla tomma ord kändes inte så tomma längre. Fem hot om dagen kunde alltså leda till fem misshandel om dagen. Klart som fan att jag är rädd var jag än går. Och numera träffar orden mig lika hårt som knytnävslagen. Jag är besegrad. Jag orkar inte stå upp längre. De har vunnit. De har gjort mig till den Viktoria jag trodde jag aldrig skulle bli."

"Vilken Viktoria är det?" frågar Monica.

"Hon som är som hennes mamma."

"Vad menar du?"

"Jag menar att min mamma varken har en egen personlighet eller vilja. Hon tänker och är som min pappa säger. Min mamma avsa sig rätten att vara min mamma för att min pappa hade något emot min sexuella läggning. 'Jag älskar dig mitt hjärta men Lars säger att det här är fel och då är det fel'."

"Så du menar att du numera är det folk säger att du är? Att jag kan sitta här och säga vad du ska ha för värderingar, vad du ska tycka och vem du ska vara?"

"Ja fast nej."

"Hur menar du då?"

"Att jag skulle kunna dra mig tillbaka ifrån det jag älskar att göra. Inte längre provocera folk med mina reportage och så vidare. Jag har väl fortfarande min åsikt, men jag vet inte om jag någonsin kommer att våga yttra den igen."

"För att du är rädd för att de ska hoppa på dig?"

"Japp. Verbalt och fysiskt."

"Hur vill du ha det då? Vill du börja anpassa dig till detta eller vill du jobba bort din rädsla?"

"Jag vill ingenting."

"Vad hade Viktoria för en månad sen velat göra?"

"Förbli den Viktoria."

"Så det är rädslan du helst av allt vill jobba bort och jag vet att det i sig medför en rädsla också." Viktoria säger ingenting. Hon biter på sina naglar och stirrar rakt fram. "Vad sägs om att sätta upp ett mål?"

Hon fortsätter att sitta tyst och ger istället ett axelryck som svar.

"Du får det som en liten hemläxa till nästa gång."

Hon nickar.

10.

"Jag vet inte om jag vill gå längre", säger Viktoria i ren panik och slänger sig soffan.

"Men kom igen nu Viktoria. Där inne är det ingen fara. Du är ju som mest hemma där och vi åker dit tillsammans. Med mig behöver du aldrig vara rädd. Jag har ju gymmat konstant i fyra år nu." Estelle blinkar ironiskt med ena ögat. "Dessutom har både jag och du plågat livet ur oss för att vi skulle få tag på den perfekta 'lagom homosexuella' outfiten, och jag har trimmat tuppkammen. Du kan inte ge upp på mig nu."

"Jaja. Klart jag ska gå. Jag ska ju dela ut det där jävla priset och du har ju faktiskt klippt håret för den här sakens skull." Viktoria sveper den resterande delen av ölen som fanns kvar i flaskan och Estelle är inte sen med att ge henne en ny.

"Gör samma lika med denna så ska du se att vi löser det här utan några problem alls."

"Ja men bra. Sup ner mig du."

"Både du och jag vet att du kommer att dela ut priset hundra gånger bättre ifall du gör det tillsammans med lite öl."

"Allt blir hundra gånger bättre ifall en gör det med lite öl", Viktoria tar en klunk och kollar seriöst på Estelle. "Och för att tala om hundra gånger bättre, ser fram emot att presentera dig för Charlie. Tror hon kan ge dig den där energin du söker i livet", fortsätter Viktoria.

"Det var då ett tjtat om denna Charlie. Men ja, hon verkar ball. Tror du att hon vinner?"

"Den är svår. Av alla nominerade är hon lätt bäst på sin idrott. Hon borde vinna. Men det

är golf. Tror dock att all uppmärksamhet om hennes läggning kommer att gynna henne." Man kan alltid få skarpt läge på Viktoria bara man börjar diskutera sport. Det är liksom det hennes hjärta verkligen slår för, i alla fall nu när Sarah är världsdelar bort.

"Men kommer det inte bli lite så att hon vinner på grund av sin läggning i så fall?" frågar Estelle.

"Jag kan inte riktigt säga så. Ja, det kanske är därför hon vinner. Men hon borde ju fortfarande vinna. Och hon var ju nominerad innan allt det här också så hon har åtminstone fått möjligheten på grund av hennes golfspel och inte på grund av hennes gayness, som hon för övrigt inte vill kommentera."

"Om jag mot all förmodan kommer att vinna kommer det ju bara vara för att 'jag precis kom ut som gay och har haft det så jättesvårt i garderoben och nu är en förebild för alla de andra som är inlåsta där'." Charlie gör till sin röst.

"Men självklart inte. Du kommer att vinna, och då för att du är värd det. Du har ju haft ditt livs bästa golfår. Du har haft Sveriges bästa golfår sen Annika Sörenstam la klubborna på hyllan. Det är därför du kommer att vinna." Jonna gör allt i sin makt för att övertala Charlie. Eller åtminstone bara ge henne lite vilja till att gå på detta ståhej. Charlie vet att Jonna har rätt men hon vill samtidigt inte ge med sig. Hon är alldeles för trött på denna fokus med att hon har flickvän, men ändå lyckas den ta upp all hennes. "Så har du skrivit ett tacktal?" frågar Jonna lite försiktigt.

"Absolut inte", svarar Charlie tvärt i samma veva som hon ställer ifrån sig vinglasen och går in till sovrummet för att byta om.

"Helt rätt egentligen, improvisation är hundra gånger ärligare."

Charlie börjar bli trött på sig själv för att hon gör det svårt för Jonna, så hon väljer att snabbt och mindre smidigt byta samtalsämne.

"Kan jag ha på mig det här?" Charlie kommer ut från sovrummet klädd i svart. Svarta, glansiga byxor, svart och alldeles lagom urringad t-shirt som samarbetar bra med den svarta kavajen.

"Absolut." Jonna synade sin flickvän från topp till tå och vad hon såg fick henne le brett. Det fick Charlie att känna sig snygg. Snyggast på hela galan. Hon går tillbaka in till

sovrummet för att välja ut prickarna över i:en, accessoarerna. Men Jonna följer efter med helt andra intuitioner. Hon smyger sig på Charlie och omfamnar henne bakifrån. Hon kysser henne på axeln och jobbar sig uppåt mot nacken. Charlie vänder sig om och de kysser varandra. Kläderna som hon spenderade veckor på att välja åker av på bara några sekunder.

Charlie och Jonna anländer till den röda mattan. Helt plötsligt riktar sig alla kameror mot dem och alla fotografer ber om deras uppmärksamhet.

”Vi går”, viskar Charlie till Jonna. Hon tar tag i hennes arm och drar henne till nästa hinder. Journalisternas utfrågningar. Även här väcker Charlie stor uppståndelse och alla vill få sina frågor besvarade.

”Hur ser du på dina chanser att kamma hem priset som årets kvinnliga idrottare?” frågar reportern från Aftonbladet.

”Oj, jag vet inte. Jag står mot bra idrottare som har presterat väldigt bra under året, så vi får se helt enkelt.” Charlie nöjer sig där, passerar hindret och andas ut.

”Bortsett från racet till mål tyckte jag att du skötte dig väldigt bra”, säger Jonna.

”Jag ville minska risken att få frågor som inte handlade om golf.”

”Det var noterat, men tror ändå de hade hållt sig på det klara ändå. Det är ju trots allt idrottsgalan ikväll, inte gaygalan.”

”Du känner inget behov av att gå på den va?”

”Kanske.”

”Du räknar inte med mig då hoppas jag?”

”Vet inte, förmodligen inte.”

”Tack.”

”När kommer Viktoria?”

”Hon skrev om en pisskvart för en pisskvart sen så jag antar att hon är här vilken sekund som helst. De skulle ta sig direkt hit till minglet i alla fall.” Visst hade Charlie rätt. I samma veva som hon gav svaret till Jonna knackade Viktoria henne på axeln. De kramas nästan så länge att Jonna blir avundsjuk men de släpper sedan taget och låter resten få vara med. Jonna sträcker fram sin hand till Estelle för att presentera sig men Estelle

glömmer bort att lyssna. Allt hon kan tänka på är att Charlie i verkligheten var tusen gånger snyggare och vackrare än Charlie på bilder. Detta till trots att Charlie på bilder redan var det vackraste Estelle hade sett. Till slut kommer Estelle på sig själv att glo och slutar genast.

"Vad trevligt att äntligen träffas, Viktoria har talat en del om dig", säger hon.

"Jasså, Viktoria?" frågar Charlie och gör både Viktoria och Estelle generade.

"Ja, jo." Kvartetten går tillsammans mot champagnebordet och tar ett varsitt glas.

"Fy i hela satan vad det var varmt här då", kommenterar Charlie medan hon låter sin hand agera fläkt. Trots att kvartetten har försökt ställa sig i en ring för att exkludera andra kommer det många fram till både Charlie och Viktoria. Till Charlie önskar de lycka till, till Viktoria säger de att det är kul att se henne på fötter igen. Estelle märker att Viktoria inte är bekväm med situationen, samtidigt som hon vet att det inte är så mycket hon kan göra, förutom att se till att Viktoria inte häver i sig allt för många glas champagne. Efter att cirka en halvtimme har passerat börjar folket röra sig mot Globen för att kicka igång festen på riktigt.

"Det är bäst att vi följer strömmen annars kommer vi att tappa bort oss. Jag lovar. Been there, done that, more than twice", säger den rutinerade Viktoria och ser till att gänget håller sig i täten. "Vi vill dessutom vara framme innan förrätten är serverad."

"Okej, vi litar på dig. Let's run bitches", säger Charlie.

"Det här är inte bra", säger Viktoria och suckar.

"Men vad, vi hann ju hit innan förrätten?" säger Charlie.

"Jo, jag vet men vi sitter långt fram."

"Ja, fan. Ska vi sitta här och se bra, fy fan", säger Estelle.

"Jag tänkte givetvis mer på att jag ska bli väldigt full i kväll och ju längre bak en sitter desto mindre syns det."

"Du delar bord med en nominerad till årets kvinnliga idrottare, du kommer att få kameran riktad mot dig oavsett", konstaterar Jonna.

"Visste att det var en dålig idé."

"Det är ingen dålig idé Viktoria. Sätt dig ner och njut nu", säger Charlie och drar ut hennes stol.

"Okej, jag ska njuta för att du ska få ett pris. Ett pris du förtjänar."

"Nu ska vi inte hoppas på för mycket." De sätter sig ner på sina platser och inte långt därefter serveras förrätten.

"Gudars, äntligen kan vi bli fulla på riktigt." Viktoria har precis gjort sin insats och delat ut ett stipendium till en lovande journalist. Precis som hon själv en gång i tiden.

"Du är min bästa lärare", säger Estelle och klappar henne hårt på axeln.

"Jag vet. Men var är Charlie och Jonna?"

"De drog på toa så fort du hade talat klart, nöden har ingen lag du vet."

"Nej det är så sant som det är sagt, det där. Men vad tycker du om Charlie?"

"Hon verkar minst lika bra som du har beskrivit henne trots att du har beskrivit henne som typ världens mest perfekta människa."

"Men med all rätt och det kommer hon nog aldrig att motbevisa heller."

"Det vore väl dumt att göra annat än att tro dig med tanke på att du verkar ha rätt. Kors i taket, halleluja och så vidare."

Jonna och Charlie kommer tillbaka från deras toalettbesök och slår sig ner vid bordet igen.

"Det var mig allt en snabbis."

"Se där, nu börjar damen bli bra onykter när humorn har hittat fram." Estelle skrattar åt Charlies kontrung, men den fyller ingen funktion på Viktoria.

"Ja men exakt, och visst är det dags att ta oss en öl till så en blir ännu roligare denna fantastiska kväll."

"Varför tänkte du inte på det innan du delade ut ditt pris? Då kanske den här galan hade blivit lite rolig för oss som sitter här", pikar Jonna.

"Jag jobbar inte för att göra mig bra inför publik. Kanske inför TV men faktumet att jag inte jobbar alls längre kvarstår."

"Hörru, inte nu. Inte ikväll. Ta en till öl istället." uppmanar Estelle.

"Men Estelle jag dricker ju så mycket jag kan. Det är inte mitt fel att det tar slut hela tiden och att vägen till baren är lång."

"Ta ett glas vin istället då, eller är vägen till mitten av bordet också för långt?"

"Nej, Jonna, men vinet i min mage är inte en tillfredsställelse."

”Du vet väl om att även vin innehåller alkohol va?”

”Nej, men snälla kan du inte berätta mer?”

Estelle och Viktoria ranglar in lägenheten.

”Jag vet vad vi gör Estelle, vi fylleskypar med Sarah.”

”Ja, världens bästa idé.” Viktoria skyndar sig in i sovrummet för att hämta datorn medan Estelle styr sin kos mot köket. ”Vill du ha en öl eller vill du ha läsk?”

”Jag vill ha en öl.”

”Okej!” Estelle tar ut ölen till Viktoria och en cola till henne själv, knycker en påse chips och gör sedan Viktoria sällskap i sovrummet. ”Är hon inne?”

”Jag smsade henne nyss och bad henne logga in, hon svarade att hon var på g så alldeles strax!” Det är första gången på hela kvällen som Viktoria faktiskt är exalterad på riktigt.

”Men hur är det med er? Vad är ni?”

”Ingenting antar jag. Brevvänner?”

”Men kom igen, ni pratar väl typ varje dag?”

”Mer eller mindre ja, och det skulle ha varit fint att ha henne här just nu för att känna någon form av tillfredsställelse men bara det faktum att hon inte är här nu är ett tecken på att vi inte är någonting. Det är liksom kontinenter, världshav och miljoner länder mellan oss. Att vara ingenting är det enda som håller.”

”Jag tycker att...” Estelle avbryts av datorns ringande ljud.

”Vi släpper det nu”, säger Viktoria och trycker på att svara.

”HEEEEEEEEEEEJ”, skriker en överglad Sarah.

”Gooooooooood day mate”, svarar Viktoria och Estelle i kör.

”Oh, Jesus, man kan nästan känna lukten av alkohol ända hit.”

”Det är definitivt Viktorias fel.”

”Ja jag kan ta på mig det, kvinnan bredvid mig är väl nästan nykter och tråkig vid det här laget. Du ser ju, hon dricker cola.”

”Det borde du kanske också göra Viktoria.”

”Så länge du hör vad jag säger tycker jag att det är lugnt.”

”Jaja, hur var idrottsgalan? Vann Charlie?”

”Den var pinsam och tråkig, precis som varje år. Men ja, Charlie vann.”

”Jag såg The Script och Pia Sundhage och massa andra coola människor så jag är både nöjd, starstruck och typ avundsjuk samtidigt”, säger Estelle.

”Avundsjuk?” Sarah begriper inte.

”Ja alltså, jag såg dom ju bara. Det var inte direkt så att jag gick fram till Pia och pratade, det skulle jag dels aldrig våga, samt inte ens vilja.”

”För att?” Sarah fortsätter med att inte begripa.

”Jag vill kunna gå dit och vara någon speciell du vet. Inte så som att hela världen tycker att jag är speciell, men som i att Pia tycker det. Att vi pratar som två vanliga människor och hon kommer ihåg det.”

”Det hade kunnat bli så väl?”

”Nej, för ... ”

”Hörrni, nu är vi alldeles för seriösa alldeles för sent på kvällen och alldeles för långt in på fyllan”, avbryter Viktoria.

”Okej, förlåt. Hur var fyllekajjan när hon delade ut priset då Estelle?”

”Hon var helt klart bäst på hela galan, och då är jag inte partisk. Alla skrattade när det var meningen när man skulle skratta och trots den höga halten alkohol var det nog ingen som märkte det.”

”Jag är ett proffs, vad ska man säga?”

”Finns det att kolla på någonstans?”

”Nepp, sorry, det var innan de sa action”, svarar Viktoria nöjt.

”Väldigt tråkigt. Men kul att Charlie vann! Blev hon glad? Var hennes tal fint?”

”Det kan du däremot se på TV, men ja, hennes tal var väldigt fint. Hon tackade sin mamma och pappa mest. Viktoria grät, en del andra också.”

”Jag gråter alltid när Charlie pratar om sin mamma. Och ja, hennes tal var väldigt fint men hon gjorde precis som alla andra, glömde tacka sig själv. Har ni tänkt på det? Att alldeles för få personer gör det. Visst, en kan tacka mamma, pappa, tränare, lagkompisar, sponsorer, fans och hela köret. Men det viktigaste strått i stacken är alltid en själv. Det är den fan idrottaren som har stått och nött den här sporten varje dag i ur och skur. Det är den som valt bort annat för att välja detta. Det är den som utför prestationen.”

”Oj, vem var det som blev alldeles för seriös så här på kvällskvisten?” jävlas Sarah.

”Jag får vara seriös. För på riktigt, Charlie skulle kunna ha en tränare som säger åt henne

vad hon ska göra men vad som gör henne bättre är att hon tar åt sig av vad tränaren säger, står själv i alla väder och tränar på det tills det inte bara sitter utan till att det är felfritt. Och det är oftast den viljan, den envisheten som faktiskt gör en till den allra bästa. Inte vad en har runtomkring sig."

"Är det andra gången ikväll som du har denna utläggning Estelle?"

"Det är korrekt."

"Hon måste brinna för den här frågan."

"Det gör jag. Det är en viktig fråga."

"På tal om viktig fråga så har jag några andra viktiga frågor kvällen till ära."

"Varsågod och ställ", säger Estelle.

"Vad gjorde ni sen? Var ni på deras efterfest eller?" Viktoria skakar på huvudet och vickar fram och tillbaka med fingret till svar. "Nehe, vad gjorde ni istället då?"

"Vi gick till Paradise", svarar Estelle.

"Vi gick inte in, vi gled in. På en shrimpsandwich like a gang bosses."

"Alltså någon som fixade listan och kom in trots sitt lite för höga alkoholintag", översätter Estelle.

"Alltid Viktoria. Blev det schlagergolvet hela natten sen eller?"

"You know it! Eller jag och Jonna körde på schlagergolvet hela natten, Estelle och Charlie körde något jävla barhäng."

"För att köpa alkohol till er ja, det var ju lång kö."

"Ni ansträngde er inte ens för att få bartenderns uppmärksamhet. Men varandras däremot. Woop."

"Nej, det var inte så alls. Dessutom var vi ute och rökte också."

"VA, du är för liten för att röka Estelle!"

"Lugn Ash, hon har rökt länge."

"VA?"

"Nej, jag röker inte. Jag röker bara på fyllan och när jag har ångest."

"Får jag bara avbryta där." Viktoria höjer fingret.

"Ja men tydligen."

"Det är lite roligt att du säger att du bara röker när du har ångest för i samma veva påstår du att du alltid har ångest men så ofta som alltid röker du ju faktiskt inte."

”Bra observerat Viktoria. Nej jag röker bara vid extrema ångestfall då. Eller lite ångest kombinerat med fylla, vilket innebär att den senaste tiden har jag alltid rökt på fyllan. Till en början gjorde jag det inte för att jag fick ångest över det men nu när ångesten över att röka har försvunnit så finns det inte så mycket som hindrar mig.”

”Bra, då har vi rätt ut det. Har suttit inne på den ett tag.”

”Förstår om det har varit tufft för dig.”

”Men Charlie röker inte va?” Sarah får äntligen en syl i vädret.

”Nej, hon följde bara med ut för att vara artig.”

”Och för att hon ville lära känna dig bättre.”

”Ja, kanske det men det behöver inte betyda att hon vill göra slut med Jonna och bli tillsammans med mig. Eller att ens jag vill det.”

Sarah skrattar. ”Tjatar hon på er om att ni borde vara tillsammans istället?”

”Jag vet inte hur mycket hon tjatar på Charlie men en annan får väl höra det rätt ofta.”

”Samma här faktiskt, minst en gång VARJE gång vi pratar så nämner hon sin briljanta plan som inte innehåller så mycket mer än att hon ska presentera er för varandra.”

”Vänta bara, innan året är slut är de på gång. Lovar er.” Viktoria lägger händerna bakom huvudet och lutar så tillbaka i sängen. ”Och förresten, jag har inte sagt något om detta till Charlie. Jag är ju inte dum i huvudet och respektlös, hon har ju tjej. En tjej jag gillar. Så där måste man jobba lite mer diskret förstår ni.”

11.

”Med tanke på vad vi pratade om sist du var här så antar jag att du inte känner att du vann på grund av dina prestationer?”

”Helt korrekt.”

”Är det något du vill diskutera?”

”Jag vill diskutera det som måste diskuteras för att jag ska kunna släppa detta och fokusera på golfen och då inte på alla hinder som finns på vägen.”

”Det finns inte en kvinna i hela Sverige som skulle kunna slå dig när du spelar som bäst. Hela den här säsongen har du spelat på din absolut högsta nivå. Du har fått bättre

personbästa när det kommer till bästa runda, längsta drive och flera olika kategorier. Du har gjort din absolut bästa säsong och det har folk märkt. De som bestämmer vem som vinner har aldrig brytt sig om läggning förut, vad får dig att tro att de gör det nu?"

"Det är väl inte de som gör det egentligen. Utan jag."

"Hur menar du?"

"Jag har aldrig heller brytt mig om läggning förut, men nu är det väl typ det enda."

"På vilket sätt bryr du dig om din läggning nu, som påverkar dig så negativt även när det gäller golfen?"

"Jag är arg på golfen för att det är golfens fel att det blev en grej av det."

"Men på vilket sätt bryr du dig om din läggning nu jämfört med förr?"

"På alla sätt. Jag har verkligen aldrig brytt mig om att jag är gay. Jag är inte en av dom som har varit rädd för hur andra människor ska reagera när jag säger att jag har flickvän och inte pojkvän. Jag antar att det beror på att min farbror är böj och att jag alltid har vetat att normen inte är det enda alternativet. Redan som treåring visste jag vad homosexualitet är och för mig har det varit lika naturligt som heterosexualitet. Jag är väl inte van vid att det blir en grej av det för jag har lärt mig att det inte är en grej. Det bara är. Men nu när man är medveten på om det så dyker allt det där jag inte tänkt på upp. Att det faktiskt finns folk som inte tycker det är okej, att folk kan tycka det är okej men ändå ser det som något speciellt."

"Vad för känslor medför din medvetenhet då?"

"Rädsla, osäkerhet, eftertänksamhet och ja, ilska så klart."

"Så vad är det som egentligen gör dig arg?"

"Jag vet inte. Att folk inte fattar kanske."

"Folk inte fattar vad?"

"Att jag är precis som dom oavsett vem jag älskar." Katarina bara ler. "Det är inte min läggning som stör mig va? Utan världen?"

"Tror det jag med."

"Grattis mig själv."

"Är det något du vill ta upp sen förra veckan?"

"Nej, jag tror inte det."

"Okej, hur var det på idrottsgalan?"

"Det var bra. Först ville jag inte gå dit men Estelle övertalade mig. Och sen blev jag full och då gick det rätt så bra."

"Varför ville du inte det?"

"Jag vågade inte. Har hållt mig inne i alla lägen den senaste tiden. Fosterställning i soffan har varit min favorit. Sen är det så mycket folk där jag känner som jag visste skulle komma fram och fråga hur jag mår och berätta hur hemskt de tyckte att det var och så vidare och skit. Men nu är det över så vi går vidare."

"Okej, har du tänkt något på målen?"

"Jag vet inte. Jag hatar att jag är så här, men jag är så jävla rädd. Så jag stänger liksom hellre ute världen än faktiskt tar tag i det."

"Vad är det du är rädd för?"

"Dom."

"Vilka dom?"

"Människorna. Eller nej förresten. Jag korrigerar det. Männen."

"Vill du utveckla?"

"Jag är rädd för de män som inte går med tiden när tiden faktiskt går framåt. De som är rädda för att kvinnan tar mer makt. För de män som vägrar inse att de inte är så viktiga som de en gång i tiden har varit. Eller trott att de har varit. Vet du vad som är ganska så lustigt? Att en säger oftast att kvinnan inte kan få barn utan mannen. Att mannen behövs för att skapa ett barn. Det känns som att de aldrig tänker på att männen faktiskt inte heller kan få barn utan kvinnan. En tänker aldrig på vad mannen inte kan göra utan kvinnan. En tänker aldrig på vad kvinnan klarar av utan mannen. Utan allt handlar om hur en kvinna inte är någonting utan sin man, att hon inte klarar sig."

"Hur kändes det?"

"Va? Vad?" Viktoria ifrågasätter fall Monica ens lyssnar på henne.

"Hur kändes det att få komma med en åsikt som du i vanliga fall är rädd för att säga?"

Aha, hon läste mellan raderna.

"Jag tänkte inte ens på det."

"Om du reflekterar över det nu då?"

"Det kändes lite som att en har varit bajsnödig väldigt länge och sen äntligen får bajsa. Men samtidigt tror jag det beror på att jag känner ett förtroende till dig och känner mig rätt trygg bakom de här fyra, förbannat tråkiga väggarna och det faktum att du är en kvinna."

"Jag tror det är dags för dig att börja skriva igen."

"Aldrig. Inte en chans."

"Ingen behöver få läsa det förutom du. Du är en människa som inte klarar av att hålla inne allt du tycker och tänker och mycket för att du har gjort motsatsen i ditt yrke och i ditt liv, hela ditt liv. Du kan inte sätta på locket helt för det kommer inte göra dig gott. Så prata in i en diktafon, skriv ner i en bok, gör någonting för att få ut vad du tycker och tänker tills vi har nått den dagen då du vågar yttra det för allmänheten igen. Men vi kommer aldrig att komma dit om du inte ser till att få ur dig det du vill få ur dig. Hur tycker du att det låter?"

"Det låter ganska så vettigt."

"Så vad är det för mål du vill jobba mot?"

"Bli den jag länge jobbat för att vara."

"Och hur är den?"

"Sig själv, oavsett alla andra."

"Då ska vi se till att du kommer dit igen."

"Kul att se att du är lite piggare Mercedes!"

"Tack, känner mig dock lika överkörd som innan."

"Men har du fått bättre sömn?"

"Ja, tabletterna har gjort så jag kan somna men jag känner mig inte utvilad när jag vaknar. Som att jag stressar även fast att jag sover. Men vad som stressar mig är att jag inte gör något. Jag blir stressad över att jag inte tar pendeln till Stockholm när jag vaknar för att åka in och jobba. Jag tänker för mycket på mitt företag och alla saker jag måste göra. Det känns som att det stressar mig mer än att faktiskt göra det."

"Att bara be dig att vila och sova skulle inte göra dig gott, det behöver man inte gräva djupt i för att komma fram till. Utan det skulle bara göra att du blir deprimerad också, och detta är självklart något jag tycker att vi ska undvika. Men det är för tidigt för dig att sätta dig in i ett arbete. Vi måste istället hitta någon eller några aktiviteter för dig som du kan kombinera vilandet med."

"Innebandy."

"Innebandy låter som en jättebra idé, hur tänker du?"

"Det finns ett lag här som har velat att jag ska coacha dem förut, så jag kanske skulle kunna göra det? Till en viss gräns. Typ en gång i veckan eller så. Jag pratade med dom här i veckan och sa att jag var sugen men att jag var tvungen att bolla med dig först."

"Här måste du hitta en balans. Du får som sagt inte börja överarbeta det, men jag tycker att det låter som en jättebra idé."

"Jag orkar nog inte överarbeta det vilket som."

"Jag förstår."

"Hur lång tid kommer allt det här att ta? Att komma på fötter igen?"

"Det beror helt på Mercedes och tiden är ingenting jag tycker att du ska fokusera på då det bara kan stressa dig. Utan försök att finna din fokus i nuet."

"Men jag har företag, jag har drömmar, jag har mål."

"Ja, och dessa kommer att bli lättare att uppnå när du mår så bra som du kan må och därefter vet hur du ska hantera allt du har att göra."

”Alltså fy fan vad gott. Så jävla länge sen jag åt sushi.” säger Estelle så fort de kliver in på restaurangen.

”Samma här, typ i förrgår.”

”Fusk. Men hallå, hej, lets cut to the case. Eller ett av dom. Vad är det för lag du ska börja träna?”

”FBC Uppsala.”

”Men spelade du inte i det där laget förut?”

”Jo, det gjorde jag.”

”Så du ska träna dina lagkamrater?”

”Nja, det kanske är två spelare kvar från då. Det var ju sex år sen och de flesta var mycket äldre än mig när jag spelade. Så de har skaffat barn och lagt av typ. Gått vidare med livet, sånt där man borde göra själv.”

”Har man en gång engagerat sig i innebandy är vägen ur lång.”

”Du är inte sugen på att börja igen då? Du hade nog lätt platsat.”

”Spelar inte de typ i division ett?”

”Jo, och på väg upp i Elitserien.”

”Då platsar jag definitivt inte.”

”Gör du väl?”

”Jag har inte spelat seriös innebandy på fyra år.”

”Ger dig en vecka sen är du bäste vän med klubban igen.”

”Skulle inte hoppas på för mycket. Saknar det dessutom inte så värst mycket. Kanske hade varit kul att börja coacha ett flicklag igen, men nej. Jag vet att jag inte klarar av det just nu så det är lika bra att låta det vara.”

”Jag fattar, hört dig pratat om det förr så att säga.”

”Exakt, men du räddade mig så fint då.”

”Radarparet på bänken.”

”Vi var fan bäst.” Deras mat kommer in och tur var det. Bådas munnar började vattnas så fort de klev in.

"Men du, på tal om att ditt jobb sket sig och så vidare. Vi var ju i ett skede att expandera men det har stannat upp lite nu när jag blev sjukskriven. Så det kanske vore bra fall någon, alltså du, kunde lasta av Kicki lite så vi kan återuppta den processen. Enligt min mening. Jag kan ju prata med dom och se fall du kanske kan få börja jobba där? Du kan ju lite sen förr och lärt dig lite mer nu och kan lära dig ännu mer där?"

"Jag vet inte om jag kan tillräckligt mycket för att jobba mot en kund, för jag antar att du vill att jag ska programmera och skit?"

"Ja, front end och back end. Utseendet och hjärnan. Egentligen mest utsidan eftersom att det var mitt jobb, men Kicki kan gärna lära dig det andra också. Du har ju grunderna liksom."

"Jo, att jobba med layouter är jag rätt okej på. Vet kanske inte hur man ska tänka alltid dock."

"Det där lär vi dig i så fall. Det hade bara varit grymt kul. Det behöver inte bli någon stor grej av det. Utan mest bara tills vidare. Du kan ju praktisera, då slipper du känna krav på att du måste leverera. Då är syftet att du ska lära dig. Sen kan du få en liten lön för det också. Så du inte går back på att pendla mellan Stockholm och Uppsala och har råd med livet."

"Det vore faktiskt rätt så fantastiskt. Jag tycker ju det är väldigt kul att koda och så."

"Och du känner ju Kicki."

"Ja, hon är snäll. Och skön. En jävel på att festa."

"Minst sagt."

"Bor hon fortfarande kvar där ni bodde?"

"Ja, den lägenheten lämnar hon nog aldrig. Den bekväma jäveln."

"Förstår henne samtidigt dock, den är rätt fet."

"Den slår inte min väl?"

"Nej, din är fetast du kan vara lugn."

"Saknar den."

"Hyr du ut den till någon random nu?"

"Ja, men hon verkar rätt okej. Så är inte alltför orolig."

"Sluta låtsas. Du vrider och vänder på dig varje natt för att du är rädd för att hon ska ha sönder något."

”Sluta, fullt sån är jag väl inte.”

”Faktiskt lite, men det är okej Mercedes. Jag gillar dig för det.”

15.

Sofia går ner för trappan och kliver in på Vasa's. Hon är i tid vilket innebär att inte många har hunnit anlända. På plats sitter endast hennes absoluta favoriter och anledning till varför hon inte ens tänkte komma från första början.

”Nemen hej Sofia, vad gör du här? Sist jag kollade var inte du flata?” härjar Alexandra.

”Nej men sist jag kollade så bjöd du hit mig så jag tänkte komma ändå.”

”Jag skojar bara med dig. En gång flata, alltid flata du vet.” Sofia kramar om både henne och Ronja, motvilligt och inte alls kärleksfullt.

”Är det många som kommer eller?”

”Ja, det är väl en del som vanligt.” Tystnaden blir pinsam och räddas inte förrän bjällran på dörren plingar och resten strömmar in. Sist av alla kommer Emma som stannar upp vid ingången så fort hon ser Sofia.

”Sofia, vill du hänga med ut?”

”Jag? Nu?”

”Ja, jag tänkte ta en cigg, vill du ha en?”

”Visst, varför inte!” Sofia reser sig upp och går ut. Emma räcker över en cigarrett till Sofia och tänder den till henne. Hon vickar fram och tillbaka med fötterna samtidigt som hon tar ett bloss.

”Ehm, Grattis i efterskott förresten. Förlåt fall jag förstörde något.”

”Tack, och ja, det gjorde du väl men det är inte mig du ska säga förlåt till.”

”Kanske inte, men jag vet inte vad jag ska göra.”

”Med Estelle?”

”Ja, precis. Hon vill inte prata med mig eller höra av mig, hur ska jag då kunna ställa saker till rätta? Eller veta hur jag ska bete mig?”

”Hon har faktiskt pratat med dig Emma men du har inte lyssnat.”

”Jag har visst lyssnat.”

”Jag vet inte riktigt fall jag är rätt person att prata med när det kommer till det här Emma. Jag kan hata dig lika mycket som Estelle ibland för det du har gjort.”

”Förlåt, du har rätt.”

”Lugnt.” Sofia fimpas sin cigarett.

”Vill du ha en ny?”

”Ska du ta en till?”

”Ja, jag hade tänkt det.” Sofia sträcker fram handen och Emma plockar fram en varsin cigg till. ”Vad har du ångest över?”

”Vaddå ångest?”

”De enda gångerna du har varit okej med att röka två cigg eller fler är när du har ångest. Så vad har du ångest över?”

”Vet inte om det är ångest men hela den här grejen känns så jävla skev?”

”Menar du själva konceptet med flatfika eller att de har snackat om dig och Kasper ända fram till att du också kom hit?”

”Vaddå, har de gjort de?”

”Det vet väl inte jag, jag kom nyss.”

”Juste, tänkte mig inte för. Men vad brukar de säga?”

”Du vet vad de säger, det är det vanliga. De tycker att det är konstigt att du har varit så kåt på tjejer och nu helt plötsligt är tillsammans med en kille. Det är lite den omvända fasen, de är heterofober och inte okej med din läggning.”

”Fan, jag hatar dom.” Sofia tar ett bloss. ”Och sen när jag kommer in där låtsas de som ingenting.”

”Men du gör ju detsamma?”

”Ja, jag vet. Det är väl där ångesten kommer in. Jävla skit.”

”Hörru, om det är till någon tröst så är de flesta idioter där inne.”

”Varför hänger vi med dom då?”

”För de är vår familj och alla i ens familj är inte bäst jämt, men de är ens familj så de får finnas kvar.”

”Jävla familj, kan vi inte adoptera bort några?”

”Det är snarare du som kommer att bli bortadopterad.” Emma fimpas sin cigarett och kramar om Sofia. ”Jag gillar dig för den du är i alla fall och är glad att du hittat någon

vettig för en gångs skull.”

16.

Estelle står och huttrar utanför Waynes Coffee när hennes telefon ringer. Hon vägrar ta av sig vantarna för att kolla vem det är utan trycker direkt på headsetet.

”Estelle.”

”Din African Queen.”

”Hej Sofia. Var det inte du som hatade när man tog Afrika som ett land?”

”Jo, men jag är drottning över hela Afrika, inte bara Nigeria.”

”Så klart det är så! Dumt av mig att tro något annat.”

”Faktiskt. Jag är besviken på dig Estelle von Närke.”

”Förlåt. Men vad har du på hjärtat?”

”Dig, my love. Hur mår du?”

”Jag är pissnervös.”

”Över vad?”

”Jag ska fika med Charlie.”

”Charlie från idrottsgalan? Varför är du nervös över det? För att hon är snygg?”

”Ja, dels det och för att vi knappt känner varandra.”

”Men det gör man ju sällan i början.”

”Jo jag vet, men jag är mer den typen som blir någorlunda bekväm med en person genom antingen kontakt med hjälp av tangenter eller att en annan är med. Vi lärde liksom känna varandra för två veckor sen och har snackat några gånger på Facebook.”

”Du tar idag ett stort steg, har du skrivit upp det din bok?”

”Jag har inte tagit steget än, men jag ska skriva det i min bok sen och klappa mig på axeln.”

”Bra, och det kommer att gå jättebra! Vem var det som frågade förresten?”

”Hon faktiskt, jag hade aldrig vågat.”

”Efter ett tag kanske? Eller nej förresten, du hade aldrig vågat. Men du, jag måste berätta en sjuk sak. Eller inte sjuk, men en sak som hände och jag vet inte fall du är intresserad

av att höra men det känns ändå lite som en skyldighet för mig att berätta det här för dig.”

”Är det något smaskigt skvaller från flatfikat?”

”Nej, eller jo, eller nej men det är därifrån.”

”Kör i vind min talgoxe.”

”Emma kom dit.”

”VA? Var Emma där?” säger Estelle ironiskt.

”Men sluta. Du får inte prata förrän jag säger till, okej?”

”Okej, förlåt.”

”Emma kom dit, sent som vanligt för att på något sätt verka lite viktig eller för att hon inte bryr sig. Direkt frågar hon om jag vill följa med ut på en cigg och jag sa ja för att jag verkligen ville ha en cigg. Jag tänkte att det här skulle bli otrevligt, att hon typ skulle prata skit om dig eller vara dum mot mig. Som hon har varit den senaste tiden liksom. En jävla skithög.”

”En jävla skithög är väl det mildaste man kan säga om henne just nu.”

”Tyst!”

”Förlåt.”

”Hon var på riktigt ledsen. Typ hängiven, är det rätt ord? Skit samma. Hon kanske inte sa rätt saker eller kanske inte fattar situationen som man kanske borde men hon stod verkligen där och funderade ut vilka ord hon skulle välja för att det skulle bli rätt, eller liksom bara inte vågade säga de för att hon var rädd för svaret eller något. Min poäng är att jag såg hennes hjärta och att det kändes lite som att det fortfarande slog för dig. Och varför jag säger det är för att det kan vara skönt att veta att den Emma du blev så kär i finns kvar där någonstans. Visserligen långt jävla inne men hon finns. Lite som att du inte behöver hata henne för alltid.” Det blir tyst en bra stund. ”Oj, juste, du får prata nu.”

”Tack Sofia, det var en fin tanke och jag förstår vad du menar men det är mig hon måste visa den för.”

”Ja men jag tror att det kommer, den måste bara sluta finnas så långt inne du vet. Den måste ta över henne igen.”

”Jag tror däremot att jag måste sluta hata henne genom att sluta bry mig om henne. Jag måste sluta älska henne och hata henne oavsett vem hon bestämmer sig för att bli, för det ändrar inte vad hon har gjort.”

”Du har nog rätt. Men en sak till!”

”Berätta.”

”Jag saknar henne.”

”Jag förstår att du gör det.”

”Hon var liksom alltid så snäll mot mig för att bevisa något för dig. I alla fall till en början men sen blev det äkta. Jag menar, vi hängde ju jämt. Eller jag var ju med er i alla hörn. Jag bodde ju nästan hos er ett tag.”

”Jag förstår dig Sofia och jag har inget emot att ni umgås.”

”Nej men jag har, jag har svårt att umgås med henne för att hon har varit som hon varit och är som hon är mot dig. Hon är ju verkligen förändrad och jag har inte riktigt känt så förut, att jag saknar henne, tills nu. När hon påminde mig om hur hon brukade vara.”

”Du kanske ska ge henne en andra chans? Fall du ser den gamla Emma glimta där någonstans under all idioti så kanske ett under är på väg att hända. Vad vet jag, men ge henne en andra chans om du vill. Låt inte mig hindra dig för det gör jag inte. Jag förstår vem Emma har varit för dig och jag förstår att även du har förlorat den Emma och jag förstår att det kan vara fruktansvärt skönt att få tillbaka den Emma.”

”Du har, som vanligt och utan några undantag, rätt. Jag kanske gör det. Ska fundera på saken.”

”Gör du så, jag måste gå nu för min fikadejt kom precis.”

”Oh, så nu är det en dejt?”

”Fuck you.”

”Puss puss my love.” Estelle trycker av samtalet, tar ut hörlurarna och snurrar ihop dem för att hålla sig sysselsatt. Det där ögonblicket då båda har sett varandra men är för långt ifrån varandra för att hälsa är ett av hennes absolut pinsammaste. Charlie däremot ler och vinkar glatt.

”Förlåt för att du fick vänta, vågade inte ta cykeln.” De kramar om varandra och kliver in i värmen.

”Det är ingen fara, Sofia ringde och underhöll mig lite.”

”Är Sofia din kompis från Göteborg?”

”Ja, exakt. Ska vi sitta här?” Estelle pekar på de två tomma fåtöljerna.

”Ja, det blir bra. Vad vill du ha? Jag kan beställa så kan du vakta så länge.”

”Det är typ tomt här så vi båda kan nog gå och beställa och sen ta det här bordet.”

”Living on the edge, men nej, du vaktar och jag beställer. Så får jag bjuda.”

”Envis, men okej. Jag tar en chokladboll och en cola då.” Estelle tar av sig sin jacka och slår sig ner i den ena fåtöljen.

”Varför dricker du inget varmt nu när det är svinkallt ute?”

”Jag gillar inget varmt. Soppa funkar när jag är sjuk men annars inget varmt.”

”Inte ens varm choklad?”

”Inte ens det.”

”Du är mig allt en konstig själ. Men okej, cola och chokladboll.”

”Längtar.” Längtar? Varför sa hon så för? Det behöver ju inte Charlie veta att hon gör. Estelle gräver sig djupare ner i den gråa fåtöljen medan hon låter sina tankar äta upp henne. Tur att kön var kort och att det inte tog lång tid förrän Charlie var tillbaka. Hon ställer ner brickan, tar av sig jackan och sätter sig därefter. Väl sittandes tar hon av sig sin mössa och släpper ut sina lockar. Estelle sträcker sig efter sin cola och hugger genast in i sin chokladboll för att distrahera sig från att bli distraherad och ännu mer pinsam.

”Det känns så svårt att komma på saker att fråga för ibland känns det som att Viktoria redan har berättat allt om dig. Det känns liksom som att man känner dig redan, och har gjort det väldigt länge”, säger Charlie och tar en klunk av sitt kaffe.

”Jag känner lite samma lika. Lite konstigt egentligen, att vi inte setts förrän nu.”

”Ja, det har du faktiskt rätt i. Fast knappt jag och Viktoria har setts den senaste tiden. Vi båda har haft rätt mycket att göra och jag antar att du också har haft det med tanke på skolan?”

”Ja gud ja, tid till liv försvann för länge sen. Men jag har ändå gillat det lite. Tänka mer på sånt som inte handlar om en själv.”

”Undvika sina problem och skjuta på dom så mycket det går?”

”Så kan man också uttrycka det. Vilket gör att jag kanske inte gillar det så mycket just nu egentligen. Det har blivit så mycket mer att ta tag i.”

”Jag tror mer eller mindre att alla är experter på att undvika problem. Speciellt de som lägger upp hur lyckliga de är på Facebook.”

”Ah, gud! Jag hatar sånt.”

”Då är vi två. Jag använder bara Facebook för att mycket kommunikation i landslaget och

klubblaget förs där. Annars skulle jag inte ens vara medlem.”

”Är det därför du har ett fejksnamn?”

”Exakt. Det är därför och inte för att jag önskar att jag hette så. Men berätta för mig Estelle, svaret på den frågan inte ens Viktoria kan, vad vill du bli när du blir stor?”

”Det svaret. Jag gissar på att Viktoria inte kan det för att jag själv inte kan det. Det är det som är det jobbigaste just nu tror jag. Jag vet inte åt vilket håll jag ska jobba och därför kan jag inte riktigt se att jag tar mig dit. Att jag kommer att lyckas.”

”Men det du utbildade dig till då? Designingenjör var det va?”

”Ja, designingenjör, men jag vet inte. Jag är nog mer inne på marknadsföring. Eller jag vet inte. Något kreativt, det är allt jag vet. Dokumentärfilm kanske.”

”Varför just dokumentärfilm?”

”För då får man lära sig samtidigt. Och sprida.”

”Du vill förändra världen?”

”Har Viktoria sagt det?”

”Hon säger att det är en av de saker hon gillar mest med dig.”

”Ja, det var så först. Sen gav jag upp på allt som har med världen att göra.”

”Efter det här med Emma? Vilket Viktoria faktiskt inte har gått in på så mycket detaljer faktiskt.”

”Delvis men inte mest på grund av det. Utan det handlar nog mest om att den där bågaren med hopp om mänskligheten tömdes ju äldre man blev och tillslut blev den tom. Mer än tom. Den typ slutade existera. Men det finns fortfarande en del av mig som jag inte kan springa ifrån, som fortfarande vill förändra världen. Eller snarare vill hjälpa folk som fortfarande har hopp att förändra den. Typ hjälpa de som förtjänar att bli hjälpta. Inte ändra folks åsikter utan mer jobba med dom vars åsikter redan är bra.”

”Det är väl en jättebra idé?”

”Kanske, jag vet inte.”

”Hur hade du tänkt att göra detta genom dokumentärfilm då?”

”Ingen aning, jag har nog inte ens tänkt på det. Jag gillar bara att vara kreativ som sagt, och rörlig bild är kul.”

”Jag kan nog förstå den där känslan att vara vilsen över sin framtid, mest för att jag alltid har känt att det är så skönt att det inte är så för mig. Det har ju alltid varit golfen för mig.”

”Hur kommer det sig då? Att du började?”

”Jag började spela för att min pappa spelar. Jag var kanske sju år gammal. Och eftersom att min mamma aldrig ens var intresserad av golf var det bara jag och min pappa. Så det blev vår frizon sen när mamma dog. Där behövde vi inte vara sårade, ledsna eller känna saknad. Där behövde vi bara finna en väg till flagg och sen sänka den där sista putten. Så golfen har räddat mig på så sätt. Och trots att det är den sport som är känt för att vara en av de svåraste, är det det enklaste jag har i mitt liv. Även det bästa. Att sysselsätta sig med något annat har därför aldrig varit aktuellt. Jag ska bli bättre än Annika Sörenstam för att jag vet att jag kan.”

”För golf är enkelt?”

”Exakt, och som en shot för själen.”

”Golf är fan det svåraste jag vet.”

”Spelar du?”

”Jag började också spela när jag var runt sju men jag fick ett ultimatum när jag var fjorton. Min pappa sa att antingen får jag fan ta och skärpa mig eller så kan jag börja leta ett nytt golfsällskap, men att det sistnämnda skulle vara omöjligt för ingen skulle vilja spela med mig.” Charlie skrattar till. ”Så jag har inte spelat sen dess.”

”Men va fan! Jag som för en sekund trodde att jag hade hittat det ultimata sällskapet.”

”Jag skämtade till det lite, pucko! Klart jag såg till att bli ett trevligt sällskap istället för att lägga av. Du och jag kan spela golf hela sommaren.” Som Estelle ville spela golf hela sommaren. Med Charlie.

"Vill du berätta om Estelle?"

"Jag vet inte vad det finns att säga."

"Vad var det som hände?"

"Jag var otrogen."

"Varför var du otrogen?"

"Det började som en fyllegrej. Mellan mig och Ronja alltså. Estelle var hemma i Örebro under en helg och det var någon gayfest som vi alla gick på. Ronja skulle sova över hos mig och när vi väl låg där så... Ja. Det hände."

"Mm, nu berättade du hur du var otrogen och inte varför."

"Jag vet väl inte egentligen. Jag var full, Ronja var full. Båda var sugna så vi låg."

"Minns du hur dina känslor var då?"

"Jag minns att jag hade ångest när jag vaknade dagen efter. Att jag undrade vad i hela helvetet jag hade gjort. När Ronja vaknade, kröp hon nära och försökte kyssa mig. Jag reste mig upp i ren panik och visste inte var jag skulle ta vägen. Men nästa fylla så hände det typ igen och sen blir det bara fel hela tiden."

"Nu så här i efterhand, hur ser du på det hela?"

"Som det dummaste jag gjort."

"Varför?"

"På grund av vad jag har förlorat."

"Vad har du förlorat?"

"Det absolut bästa jag någonsin kommer att kunna få. Nu så här i efterhand fattar jag inte ens hur hon kunde älska mig i fem år. Hur hon ens kunde vara min."

"Vad är det som får dig att tänka så?"

"Estelle har aldrig sagt att hon hatar mig. Hon har nästan aldrig höjt rösten. Sen säger hon att jag har förstört henne för att jag har varit jag under hela vårt förhållande. När hon sa det började jag reflektera över det för att hitta bevis till att hon bara var full och dum. Men det är nog fan sant."

"Vad får dig att tro det?"

"Jag har aldrig stöttat henne i beslut som inte har gynnat mig. Helst av allt ville hon inte

bli designingenjör, hon ville läsa textildesign men den utbildningen fanns inte där jag var. Då kanske jag hade varit tvungen att flytta. Så jag indirekt övertalade henne att välja Göteborg, att välja mig. Jag har fått henne att inte resa och se världen för jag inte har varit sugen på det och hon inte har fått åka ifrån mig. Jag har fått henne att göra som jag vill.

18.

”Har du pratat något med mamma den senaste tiden då?”

”För en månad sen typ. Hon ringde mig i samma veva som jag hade varit hos psykologen.”

”Hur går det med det där?”

”Vet inte riktigt varför jag är där.”

”Emma, man behöver inte gå långt under ytan för att förstå att det är bra för dig att prata med någon.”

”Sluta pappa, börja inte du också.”

”Okej, jag ska inte. Men jag måste i alla fall få säga att jag håller med din mor om det här.”

”Och jag håller inte med henne, så ska vi vara överens om att vi är oense och sen gå vidare fall det här ska bli någorlunda trevligt överhuvudtaget?”

”Innan vi går och gör den trevlig så är det något jag vill berätta.”

Emma lägger ner menyn och stirrar in i sin pappas ögon.

”Vad?”

”Jag har träffat någon. Hon heter Sonja och jag tror att du skulle tycka väldigt bra om henne.”

”Så det här är inte ännu ett fall av ’hon är inte som mamma’?”

”Nej, jag tror inte det. Jag gillar henne och har faktiskt inte jämfört henne hittills.”

”Hur länge har ni träffats då?”

”Vi har känt varandra sen förr, långt bak i tiden. Vi umgicks lite i samma kompiskrets och spenderade mycket tid på samma ungdomsgård när vi var unga och fulla av liv.”

”Okej, så hur kommer det sig att ni träffades nu då?”

”Vi hade en liten återträff för två månader sen och då började vi prata, det ena ledde till det andra och nästa dag satt vi båda i min bil på väg till Stockholm för att se på hennes systers konstutställning.”

”Varför trodde du att det här skulle vara något otrevligt?”

”Du brukar inte gilla tjejerna jag träffar och jag har känt att du hellre vill leva med fantasin att jag och din mamma ska bli tillsammans igen.”

”Den fantasin försvann den dagen mamma och Fredrik gifte sig. Dessutom så har jag inte gillat de du har träffat för att de inte har varit så bra som du förtjänar. Men jag har ju aldrig haft en negativ inställning mot dom förrän jag träffat dom. Jag är jätteglad för din skull, speciellt om det här faktiskt är någon som inte får dig att tänka på mamma.”

”Jag är faktiskt också det, glad för min skull. Kan du tänka dig, det fanns någon som ville ha den här gamla femtioåringen också.”

”Jag har aldrig tvekat på det pappa. Men vaddå, är ni tillsammans eller dejtar ni bara?”

”Vi är tillsammans.”

”Frågade du chans?”

”Klart jag frågade chans, fast på det sättet en vuxen människa gör. Men du då, har du träffat någon? Eller är det för tidigt än?”

”Jag vet inte, jag hängde med en tjej ett tag men det var väl mer ett rebound än något annat.”

”Rebound?”

”Ja alltså som en man bara är med efter att man gjort slut med någon för att typ komma tillbaka på banan igen.”

”Okej, jag tror jag fattar. Men är du det då, tillbaka på banan?”

”Nja, inte riktigt kanske. Jag vet inte. Jag känner inget behov av att ha ett förhållande just nu. Jag och Estelle var ju ändå tillsammans i fem år, meningen är väl att det ska ta lite tid att hitta någon ny, fall man inte går direkt till någon annan som mamma gjorde.”

”Nu var det ju inte riktigt så hjärtat.” Emma suckar. ”Men vi släpper det för att den här middagen ska vara trevlig, ja, jag vet.”

”Då ska vi se, är ni redo att beställa?” servitören smyger upp bakom Emmas rygg och ställer sig bredvid bordet.

”Det ska vi nog vara. Jag tar hjorten och gärna rätt blodig.”

”Och jag tar en likadan för att göra det lätt för er”, säger Emma och ger servitören menyn.

”Tack så mycket.”

19.

”Who’s ready for fredagsmyyyyys?” skriker Charlie med ena foten innanför lägenheten.

”Alltså Gud, äntligen. Som jag har längtat.”

”Jag köpte cirka ett kilo godis, räcker det?”

”Om du även har köpt minst två påsar chips, två dipper och fyra liter läsk.”

”Vad tror du om mig? Snackar med mig som om jag aldrig har haft fredagsmys med dig förr. Jävla stil.”

”Du är fan bäst.” säger Viktoria och Charlie ler omedvetet över tanken att Estelle också brukar säga så.

”Speciellt med tanke på att jag även har köpt frukost och mat till dig i en vecka framöver.”

”Ja, verkligen speciellt med tanken på det. Det är även av denna anledning som du har en nyckel hem till mig.” Charlie bär in kassarna i köket och börjar lassa in maten i kylskåpet. Viktoria kommer på efterkälken och hjälper till. ”Vi gör dippen på en gång va?”

”Ja klockan är redan för mycket fall vi ska hinna äta allt.”

”Kör du fortfarande med diet?”

”Det är ingen diet, det är bara att vara nyttig.”

”Alla dagar i veckan förutom en då du ballar ur?”

”Ja, typ. Lite som med dig och alkoholen, samt lämna lägenheten.”

”Jaja, inte bli sån nu.”

”Men på riktigt Viktoria. Jag menar, det kan vara bra att gå och handla ibland. Som ett exempel. Eller ta frisk luft, som ett annat.”

”Ibland går jag faktiskt till systemet.”

”Ja men okej, då var det inget.”

”Jag vet att jag borde, men jag vågar inte. Snälla kan vi inte bara skita i att prata om det idag? Det räcker att jag få gå till en svindyr psykolog en gång i veckan som tvingar mig att göra det.”

”Okej, förlåt, inget sånt under ett fredagsmys.”

”Exakt, trodde du var rutinerad men ack och ty så fel man kan ha.”

”Var har du ställt chipsskålarna.”

”I mitt officiella fredagsmysskåp”, säger Viktoria och pekar på skafferiet. Charlie håller upp chipsen i dess skålar medan Viktoria blandar dippen. ”Har du bestämt film?” frågar hon och provsmakar dippen. Med fingrarna signalerar hon att den blev perfekt.

”På riktigt Viktoria, vad tror du om mig? Vi öppnar upp starkt med ’Winter’s Bone’, du vet den med Jennifer Lawrence.”

”Nej jag vet inte men det lär bli spännande för hon är snygg.”

”Visste väl att du skulle nöja dig med det. Sen går vi vidare till film när den är som finast.”

”Fransk!”

”Det är korrekt. ’Nawals hemlighet’, eller ’Tvillingarna’ fall vi ska översätta den korrekt. Och eftersom vi sen kommer att vara väldigt trötta avslutar vi med en då man inte behöver tänka så mycket, Sandra Bullocks...”

”Mm, där har vi en äkta pudding”, avbryter Viktoria.

”Jo, dock inte så jävla het i den här filmen, ’All about Steve’. Hon spelar typ någon stalker, den har fått lagom bra betyg i alla fall och det räcker ju alltid för oss.”

”Vi är så lagom man kan bli. För utom du och dina, vad kallar du dom?”

”Bulkdagar.”

”Förutom du och dina bulkdagar då du ballar ur helt och hållet.”

”Det är väl de dagar du gillar mig som mest?”

”De dagar älskar jag dig Charlie Svensson.” De lassar händerna fulla med alla godsaker och går in i vardagsrummet. ”Du är teknikens under så du får fixa med filmerna.”

”Du menar sätta in HDMI i kabeln i datorn?”

”Ja, och hitta dosan för att byta till den kanalen.”

”Om du bara kunde skaffa dig en Apple TV skulle vi kunna slippa dessa problem hela tiden.”

”Ja, eller om vi skulle vara hemma hos dig.”

”Jo, det var ju tänkt så men du hade ju redan lämnat lägenheten en gång den här veckan.”

”Det var lite taskig tajming Hedlund på den. Men det är faktiskt jobbigt att åka till Uppsala och din övernattningslägenhet har ju ingen Apple TV väl?”

”Men jag måste ju åka till Stockholm från Uppsala?”

”Det är faktiskt en helt annan grej.”

”Jaja, jag åker gärna hit men mer gärna fall du skaffar lite bättre teknik.”

”Säger hon med en Nokia 3310.”

”Det är faktiskt en Samsung.”

”Det är fortfarande skit.”

”Du är en skit.”

”Men du, innan stämningen blir otrevlig och medan du letar och fixar så har du några frågor att svara på.” Viktoria slänger sig ner i soffan medan Charlie tvingas vända upp och ner på den för att hitta dosan. ”Hur är det mellan dig och Jonna?”

”Det är väl bra, hur så? Lyft på fötterna, jag orkar inte gå runt.”

”Det verkade lite stelt på galan.”

”Det berodde nog på att jag var sur och inte för att det var något mellan oss.”

”Okej, vilken tur.”

”Men vart fan har du dosan? Den är alltid borta.”

”Har du kollat under soffan?” Charlie går ner på alla fyra och äntligen finner hon det hon söker.

”Att det ska vara så svårt att ha koll på den.”

”Jag hade ju koll.” Charlie bara suckar.

”Var det bara den frågan eller ska jag vänta med att trycka på play?”

”Du kan vänta lite jag har en till. Vad tycker du om Estelle?”

”Estelle var nog på pricken så som du hade förklarat henne.”

”Jag är journalist, jag ska vara bra på sånt.”

”Jag som trodde att journalister var bra på att överdriva, hitta på och förvränga sanningen.”

”Ja, de journalister som inte blir misshandlade på självaste julafton är experter på sånt. Ärlighetens journalister, oftast kvinnor, sysslar mest på att förmedla sanningen och då

rakt av. Gick det bra på fikan eller?”

”Ja, det var jättetrevligt. Hon är väldigt djup och vettig, men samtidigt blir det lättsamt och roligt. En väldigt skön combo faktiskt.”

”Typ det bästa sättet att förklara någon på, ’hon är en skön combo du vet’.”

”Du är sjukt i huvudet.”

”Ja men på ett väldigt bra sätt. Jag är lite som en skön combo. Men kom igen, berätta mer.”

”Jag vet inte vad mer du vill att jag ska berätta? Vi fikade och sen skiljdes vi åt.”

”Hur länge fikade ni?”

”Tre timmar tror jag.”

”Länge, bra.”

”Varför är du så nyfiken och varför spelar det någon roll?”

”Men du vet, hon har det inte lätt nu. Känner inte många i Uppsala och jag vet att hon tycker om nya bekanskskaper för då känns det lite som att saker och ting händer i hennes liv. Så jag tänker mest på henne.”

”Bra att du tar en som typ aldrig är hemma då.”

”Jo men du är hemma tillräckligt, och ni behöver ju inte ses för att det ska vara nytt. Jag vill liksom bara att mina två bästa vänner ska känna varandra. Det gör mig gott.”

”Jag förstår och det är en fin tanke. Ska vi se på filmen nu?”

”Hit play bitch.”

”Jag har skrivit.”

”Vad bra Viktoria. Är det något du vill dela med dig av?”

”Faktiskt.” Hon tar upp sin mobil och klickar fram dokumentet.

”Börja när du är redo.”

”Det var en kväll som alla andra, jag hade dröjt lite för länge på jobbet och mörkret hade lagt sig över staden för länge sen. Snart var det jul och juledigt. Jag längtade. För första gången någonsin längtade jag efter jul. Jag skulle få fira den med någon. Inte själv. Med någon. Även fast denna någon inte var Sarah så var det Charlie och om inte ens livskärlek, varför inte ens bästa vän? Det var med glädjande steg jag gick hem. För första gången sen jag var fem, alltså första gången på tjugosju år, tänkte jag på julklapparna jag skulle lägga under deras gran. Två till henne, en till hennes pappa och en till hans hund. Sen kom jag till kvarteret, mitt kvarter. En olustig känsla infinner sig och jag känner mig iakttagen och förföljd. Inte långt därefter tar någon tag i min axel och jag vänder mig om. I en sekund hann jag hoppas på att det var någon jag kände. Jag hör honom kalla mig en manshatande hora och han slår ett slag mot mitt ansikte som får mig att falla ner på marken. En röst till uppenbarar sig. De pratar med varandra men jag hör inte om vad. Jag vänder mig om på mage för att försöka ta mig upp. Plötsligt släpper de fokusen på varandra och riktar den åter mot mig. Ena killen tar tag i mig, vänder mig. Inte för att hjälpa, utan för att mata ett slag till mot mitt ansikte. Han kastar ner mig mot marken igen och jag känner en sko mot min mage. Den andra rösten säger hur jag inte förtjänar att leva. Sen blir det svart. När jag vaknar ligger jag fortfarande på gatan med obekanta ansikten runt om mig. Den hårda tonen har utbytts mot en mjuk och deras hårda knytnävar har bytts ut mot en smekande hand mot min kind. Kvinnan sätter sig ner bredvid mig när hon märker att mina ögon har öppnats. Hon berättar för mig att en ambulans är på väg och hon frågar hur jag mår. Jag får inte fram ett ord. Hon fortsätter att prata med mig. Berättar att hon hittade mig på vägen hem till sig, liggandes här. Hon säger att det är viktigt att jag håller mig vaken tills ambulansen kommer. Gång på gång ställer hon frågor men jag orkar bara nicka till svar. Hela min kropp värker. Näsan, huvudet, mitt ena öga, bröstkorgen och magen. En man kommer förbi och frågar vad som

har hänt och kvinnan berättar hur det ligger till. Tydligen bor han i lägenhetshuset precis bredvid så han springer in och hämtar mig en filt. Det är inte förrän då jag orkar sätta mig upp. Ambulansen kommer. Lyser i mina ögon, frågar hur jag mår och ber mig berätta om allt jag minns. Kvinnan frågar om de ska ringa mina föräldrar. De finns inte längre säger jag. Istället ber jag dom ringa Charlie och innan alla kontroller är klara på sjukhuset sitter hon i väntsalen i väntan på att få gå in. Doktorn berättar för mig att jag har en hjärnskakning, en spricka i två revben, sprucken läpp, sprucket ögonbryn, en fin blåtira och ett flertal blåmärken men att jag hade klarat mig rätt bra. Att det var tur att männen som anföll mig inte var bra på att slåss samtidigt som jag hade skyddat kroppen. Det märktes på blåmärkena på mina armar, sa han. Själv minns jag bara mig själv ligga där helt hjälplös på marken utan någon styrka alls. Utan någon tanke att slå tillbaka och försvara mig. Jag var svag. Den Viktoria jag aldrig någonsin har varit och jag vet inte varför. Varför la jag mig ner utan någon strid alls? Varför lät jag dom besegra mig utan att göra något motstånd? Varför förlorade jag allt innan fajten ens var över? Jag visste varför de hoppade på mig. Jag visste att det berodde på mitt yrke och vad jag står för i mitt yrke. Att jag skriver om män och hur de inte behövs på de sätt de tror. Jag berättar för människor om sanningen om män och det gör männen rädda. Jag visste att de hoppade på mig för att försöka rädda sin heder men att det inte var därför jag låg där. Jag låg där för att jag lät dom.”

”Hur kändes det att skriva det där och att nu läsa upp det?”

”Det kändes nog mer att läsa upp det än att skriva det. När jag skrev det kom det bara. Jag bestämde mig innan för att våga skriva om den här händelsen och jag visste att jag behövde göra det för att ta mig vidare. Så jag bara skrev. Precis som jag brukade göra. Gick mer på känsla än på tanke. Idag var första gången jag läste igenom det.”

”Och hur kändes det?”

”Det känns som att jag har fått lite större grepp om problemet. Att själva misshandeln kanske inte är det som är jobbigast idag, även fast det också är väldigt jobbigt, utan det faktum att jag inte gjorde någonting. Att jag agerade på ett sätt jag aldrig trodde att jag skulle agera på. Eller snarare att jag inte agerade alls. Det får mig liksom att känna mig svag. Som att det är precis det jag har varit hela mitt liv och den styrka jag har känt bara har varit en fasad. Hela mitt liv har en liten rädsla om att bli som min mamma nagnat. Nu

tror jag att jag har varit som henne hela tiden och bara låtsas vara något annat.”

21.

”Okej tjejer, vi tar en snabb samling i mitten för att avrunda.” De lyder order. ”Jättekul att se ert tempo i övningarna men det är rätt tydligt att det finns många detaljer att jobba på. Min mening här är att jag ska fokusera på just de detaljerna. Både som ett lag och som individer. Det finns vissa saker jag kommer att tjata håll i huvudet på er om och jag kommer inte att sluta tjata om det bara för att ni uppfyller mina förväntningar. Så en sista tanke innan ni går härifrån, tänk på vad era lagkamrater är bra på och hur ni kan lyfta dom genom ert innebandyspel. Spelar ni efter filosofin att göra era lagkamrater bra, finns det inte mycket som kan komma i vägen för en. Tack för idag, vi ses igen i helgen!”

Mercedes åker förbi busshållplatsen där en av hennes nyblivna spelare står. Hon trycker ner rutan.

”Stina, vill du ha skjuts?”

”Nej det är lugnt, bussen kommer ändå snart.”

”Okej, men vill du ha skjuts?”

”Om du tjarar så, okej.” Stina slänger bak sina klubbor och sätter sig sedan i passagerarsätet.

”Fin bil.”

”Tack! Var ska jag?”

”Sturegatan, mot Luthagesplanaden.”

”Ah, då hittar jag nog till och med.”

”Vad bra, annars kan jag ju hjälpa dig.”

”Schysst.”

”Är lite sån ibland.”

”Haha, skönt att veta. Men vad gör du om dagarna när du inte spelar innebandy då?” En enkel fråga för att slippa pinsam tystnad.

”Finns väl inte tid till något annat?”

”Sant.”

”Nej men jag jobbar på Katalin.”

”Är det, det där jazzstället?”

”Ja, typ, det är ju inte bara jazz. Men det är väl lite det som det är känt för.”

”Okej, är det något du vill syssla med?”

”Musik eller vad?”

”Jag tänkte restaurangbranschen, men ja, musik också.”

”Restaurangbranschen, nej. Musik, mer än allt annat. Så det är ett bra ställe att vara på tills dess. Jag får spela där ibland. Och min chef uppmuntrar mig väldigt mycket till att satsa och det känns bra. Hon har dessutom helt okej med kontakter så en dag kanske det går vägen.”

”Det låter som ett bra ställe att vara på när man vill bli något inom musik men samtidigt måste få ihop pengar.”

”Ja men precis.”

”Sjunger du bara eller spelar du något också?”

”Jag spelar också. Gitarr, piano, munspel. Mest åtminstone. Kan lite annat också.”

”Har du sånt här, vad heter det? När man hör en låt sen kan man spela den?”

”Gehör?”

”Ja exakt.”

”Det kan jag nog våga påstå. Jag har alltid sysslat med musik och min pappa har också ett jättestort intresse så...”

”Du har det i dig.”

”Precis.”

”Vad för slags musik spelar du då? Är det bara covers eller gör du eget?”

”Jag gör mest eget, ibland tar jag någon låt och gör den helt annorlunda. Men jag gillar liksom att jobba med musiken, göra något eget. Inte bara ta något någon annan har gjort. Jag är väl mest inne på singsongwriter men ibland avviker jag från det också.”

”Fan vad coolt. Det är alltid något jag önskar att jag kunde.”

”Man kan alltid lära sig.”

”Jag är så tondöv som man kan bli.”

”Du kan lära dig.”

”Du får lära mig.”

”Lätt. Du lär mig lira boll, jag lär dig plåka på gitarr.”

”Deal! Är det höger här?”

”Ja, exakt, och sen direkt vänster.”

22.

Estelle är tidigt ute men hinner inte börja frysa då Mercedes är detsamma. Estelle flyger snabbt in i bilen.

”Hej. Jag hatar kyla.”

”Goddagens, förlåt om du fick vänta.”

”Jag kom precis, och det är mitt egna fel fall jag är tidig. Vad ska vi till IKEA att göra?”

”Jag skrev ju det, jag har dåligt med möbler. Jag verkar dessutom få stanna här ett tag.”

”Det är väl ditt egna val?”

”Ja, men för min hälsas skull typ. Lättare att ta det lugnt i en stad som inte stressar, har jag hört. Och där jag inte kan åka till jobbet lika lätt.”

”Fattar. Vad ska vi ha då?”

”Jag har en säng, så vi ska ha allt annat hade jag tänkt.”

”Har du bara en säng?”

”Ja, resten tog jag med mig till Stockholm.”

”Men har inte du varit i Uppsala ett tag nu?”

”Drog efter det nya året så inte så värst länge, två månader.”

”Men ändå, en soffa? En TV? Matbord?”

”Jag har min dator och ja, okej, jag har ett matbord med tillhörande stolar. Men sen är det inget mer. Därför jag behöver din hjälp.”

”Känns lite svårt att hjälpa dig här med tanke på att jag aldrig har sett din lägenhet.”

”Äsch, det där klarar jag själv.”

”Jaha, du vill ha bärhjälp.”

”Eh, ja. Du är den starkaste jag känner. Hade nog ringt dig oavsett var du bodde.”

”Hade sprungit till Uppis på två röda för den här sakens skull. Oavsett var jag bodde.”

”För den sakens skull också, för att du aldrig skulle säga nej.”

”Kommer jag också gå in i väggen?”

”Jag vet inte, har du inte redan gjort det?”

”Vad menar du med det?”

”Du känns rätt sliten mentalt.”

”Ja, jo.” Mercedes märker att Estelle inte blev lika sugen på att prata längre.

”Ska vi prata om andra saker?”

”Det spelar ingen roll.”

”Vi pratar om andra saker, vi måste vara glada när vi ska göra mitt hem glatt.”

”Då bör vi definitivt prata om andra saker.”

”Jag har en sak jag måste prata av mig om.”

”Shit, vad spännande. Kör i vind!”

”Det finns en i mitt lag, Stina. Hon är så jävla... Jag vet inte, intressant på ett sätt.”

”Du menar snygg?”

”Fantastiskt vacker är väl ett mer passande uttryck.”

”Fantastiskt vacker, har inte hört det uttrycket sen jag vet inte hur länge.”

”Sen du berättade om din första dejt med Emma?”

”Ungefär då kanske. Men vaddå, vad har ni för relation? Har ni gjort något?”

”Nej alltså vi är tränare och spelare. Jag har väl skjutsat hem henne några gånger efter träningarna, sen pratar vi typ i en kvart efter det att vi är framme.”

”Vad pratar ni om då?”

”Det började med innebandy sen bara allmänt om livet. Lite hur vi mår och vad vi gör. Det känns rätt lätt att prata med henne. Hon är jävligt skön.”

”Är hon lika bra på sarkasm som jag?”

”Finns väl ingen som behärskar den lika bra som du?”

”Menar det.”

”Men hon är rätt duktig på det, trots att hon hellre använder sig av humor som inte sårar andra människor.”

”Hon verkar inte så reko.”

”Sen är hon jävligt duktig på innebandy. Och sysslar med musik. Satsar på det.”

”Okej, så hon fyller dina viktigaste kriterier.”

”Jag har väl inga såna?”

”Joho. Det var ju där jag föll.”

”Lägg av, så var det inte alls.”

”Personen i fråga ska brinna för något. Hon ska syssla, eller har sysslat, med idrott. Hon ska kunna nyttja sarkasm och förstå ironi och inte ta illa upp om du skämtar på det sättet som jag är bäst på. Hon måste vara smart. Inte ett plus ett är lika med två utan kvadratroten ur pi multiplicerat med x som sedan blir y med lite zäta på. Hon ska helst ha långt hår. Har hon det?”

”Ja.”

”Är hon blond?”

”Ja.”

”Bra. Sen ska hon inte vara så butchig av sig. Men du vet, gärna en skjorta och häng ibland. En cool brud helt enkelt. Och det var där jag inte kunde hänga med längre...”

”Du är knäpp.”

”Sen måste hon ha förståelse i att du ibland jobbar tills hela dagen har gått och bara vill hem och sova. Hon ska gärna gilla att springa för det gör du också. Hon får inte vara svartsjuk av sig då din sociala kompetens och charm gör att du lätt framstår som flörtig men att fallet aldrig är så. Hon måste också vara kreativ för det är det finaste du vet.”

”Jaja, jag kanske har höga krav.”

”Grejen är att du kommer på nya när du träffar någon ny. För att du alltid måste hitta någon som är bättre. Så i framtiden måste någon kunna sjunga också.”

”Jag är så jävla kass.”

”Ja men det är jag också, fast på ett annat sätt.”

”På inget sätt alls.”

”Nej jag vet. Ville bara att du inte skulle känna dig ensam. Men förlåt för mitt sidospår, tillbaka till Stina. Har ni pratat om något som antyder på att det kan bli lite mer än tränare och spelare? Är hon gay?”

”Jag tror inte att hon är det. Eller okej, jag har faktiskt ingen aning. Sist var hon typ tillsammans med en kille så i bästa fall bisexuell.”

”Du har fått folk att öppna sina sinnen förut så det är nog inga problem.”

”Jag vet inte.”

”Vad vet du inte?”

”Var jag vill att detta ska leda. Alltså, hon fyller ju upp alla de där kraven du nämnde.”

”Då tycker jag att hon är värt ett försök.”

”Men om hon inte är intresserad av tjejer då?”

”Då kanske hon kan bli intresserad av dig ändå. Ni kan ju åtminstone börja umgås? Om hon ändå är en festlig människa.”

”Du har väl rätt som vanligt.”

”Smsar ni något då?”

”Ja, ibland, men mest inför träning och efter. Inför för att jag hämtar henne. Efter för att, bara för att.”

”Och du är ju inte ens en smsare.”

”Jag vet, men jag blir glad när hon hör av sig. Och typ nervös över att hon inte ska svara om jag inte skriver en fråga.”

”Det börjar verka kärlek bannemej.”

”Nej nu ska vi inte gå för långt. Jag vill samtidigt inte inleda något med någon för du vet hur jag är. Jag är trött på att jag alltid ska göra folk ledsna. Får de att tro något och sen känner de sig playade fast att det aldrig var min mening.”

”Var ärlig från början då? Raka rör, helrör, rakt.”

”Vi får se.” Mercedes svänger in på IKEAs parkering och parkerar långt från de andar bilarna.

”Ska vi ta en vagn?”

”En varsin.”

”Hur stort bor du nu?”

”Sjuttiotvå kvadrat. Det är en två och en halva typ.”

”Är det andrahandskontrakt eller var är det för någon?”

”Det är ju en bostadsrätt, som jag har bott i sen jag var arton du vet? Mamma köpte den så jag hade någonstans att bo när hon var i London.”

”Ah, så det är den du har hyrt ut i andrahand?”

”Exakt, och hans kontrakt gick ut vid årsskiftet så det var därför jag tänkte att jag lika gärna kunde flytta hem dit ett tag. Att hyra ut en lägenhet i Stockholm är ju inte så jättesvårt.”

”Du är ju inte dum du.”

”Nej, inte direkt.”

23.

”Hur känns det Mercedes, mår du något bättre?”

”Nej jag vet inte. Kroppen har den där värken hela tiden. Som att den inte slappnar av. Oavsett hur många Voltaren jag tar. Men sömntabletterna funkar så jag får den delen i alla fall.”

”Okej. Hur går det med tankarna då? Stressar du upp dig över att inte få jobba?”

”Ja, typ hela tiden. Lite så att jag undrar fall det verkligen gör mig någon nytta att inte jobba. Eftersom att jag känner mig mer stressad nu än när jag jobbade.”

”Det är rätt vanligt till en början men funktionerna kommer att fylla sig desto längre vi kommer med samtalen och övningarna.”

”Jag antar väl att det är så. Jag har i alla fall varit på IKEA och köpt möbler nu. Det är väl lika bra göra det hemtrevligt här. Typ övertala hjärnan att låta det här ta tid, att man ska vara här ett tag nu och att det ska kännas bra.”

”Det låter väldigt bra Mercedes. Precis som i allt annat jobbar du dig framåt snabbare än vad du själv tror.”

”I allt annat vet jag att jag jobbar snabbt, men här känns det bara drygt. Just för att jag inte får göra något roligt och jag märker inte av några framsteg.”

”Men hur går innebandyn då? Lyckas du hålla en god balans i det?”

”Ja, typ. Jag är nere på två, ibland tre, träningar i veckan.”

”Hur mycket av din tid utanför innebandyhallen spenderar du på att tänka på dina arbetsuppgifter i det här laget?”

”Mycket, det är hemma jag analyserar, planerar och allt sånt där.”

”Så du lyckas typ hålla en god balans i det bara att du lägger ner för mycket tid?”

”Det blir väl så automatiskt, jag tycker det är kul.”

”Precis med ditt jobb och det är därför du sitter här med mig idag.”

”Så vaddå? Ska jag ha tydliga ramar på vad som är hemma och vad som är jobb? Att så

fort jag lämnar kontoret ska jag sluta tänka på jobbet?”

”Det vore en strålande idé och som det ser ut kan du öva detta med innebandyn. Så fort du har lämnat hallen, ja då är det slut med innebandy för den här gången.”

”Men om jag råkar börja tänka på det då? För det kommer ju absolut att hända? Är det då jag ska köra med det här mindfulnesskiten?”

”Mindfulness är en bra idé. När du känner att du börjar tänka för mycket på innebandy, eller ditt jobb. Då lägger du dig ner, blundar och tar djupa andetag. Tänk bara på andningen. Så fort andra tankar dyker upp, notera dom och gå tillbaka till andningen. Vi kan börja med den och sen kan vi bygga på med andra liknande övningar. Men det var en väldigt bra idé. Du löser det mesta själv här.” Margareta skrattar till. ”Nästan så att du inte behöver mig.”

”Kanske inte, men jag behöver sömntabletterna du kan fixa.” De båda skrattar och den bittra stämningen som Mercedes levererade när hon klev in började lätta upp.

”Det känns som att jag kommer att bana iväg på andra tankar än andningen hela tiden dock.”

”Det kommer att hända och det är väldigt vanligt. Precis som allt annat kräver det övning. Se det som en sport, eller som ditt företag. Till skillnad mot dom är det här bra för dig just nu.”

24.

”Nej jag vet att det är jätteonödigt att de lägger sin energi på det. Att det inte är en självklarhet som du och jag tycker. Tro mig Charlie, jag vet. Jag jobbar med sånt. Det du måste fatta är att vi inte är där än.” Hon höjer rösten för Charlie fortsätter att sura i hörnet av soffan. ”Alldeles för få tänker som du och jag och på sättet vi tänker är alldeles för okänt för de flesta. Du kan välja att haka upp dig där, eller så kan du faktiskt använda din position till att göra skillnad. Jag vet inte om du har tänkt på det men just nu blir du faktiskt hörd. När du pratar lyssnar folk. De antecknar, de filmar, de sprider. Visst, du kan bli förbannad och hantera det på så sätt, men till vilken nytta? Vad för skillnad tror du att det gör? Tror du seriöst att folk skulle börja fatta mer fall man fortsätter att

ignorera problemet?"

"Det handlar inte om att jag vill ignorera problemet, utan att jag vill spela golf Jonna. Jag har inget emot att ifrågasätta, eller att vara en förebild, men jag är helst en förebild för att jag är en skicklig idrottare. Inte för att jag är gay."

"Fortfarande, om du är trött på att folk lägger fokus på din läggning, ja men gör något åt saken då!"

"Men vad fan ska jag göra åt saken då?"

"Kämpa för HBTQ-personers rättigheter och se till att det inte är någon grej. Tills dess kommer det dock vara en grej."

"Men jag vill ju inte vara någon jävla talesperson för homosexuella eller vad fan det nu är som jag är. Jag vill inte bli uppmärksammas för att jag är en snygg flata. Om folk ska intressera sig av mig ska det vara för att jag spelar golf. Fattar du inte? Jag vill bara spela golf."

"Skit bara i det. Media har ju typ redan börjat gjort det ändå."

"Senast igår ringde någon från aftonbladet och ville att jag skulle 'komma ut'."

"Ja men kom ut då, så kanske de lämnar dig i fred sen? Därefter kan du väl bara skita i offentliga situationer. De skriver ju inget om Anja eller Kajsa längre förutom när de hamnar i ett rampljus. Knappt ens då faktiskt."

"Jag ska sluta spela golf menar du?"

"Jag har ingen aning. Jag är bara jävligt less på att du ska vara så jävla sur över det här hela tiden. Istället för att ta vara på situationen och göra någon positiv skillnad."

"Det är inte jag som måste göra något, och det är fortfarande mer komplext än så."

"Nej, det är ingen som måste göra något. Men andra är inte lika självupptagna utan gör saker för andra ändå."

"Det var inte så jag menade. Jag menade att det inte är jag som behöver en förändring."

"Nej, du kanske inte behöver en förändring men du behöver fanimej något som får dig att byta lite perspektiv. Gå till Estelle eller något, hon kanske kan få dig att fatta."

"Vad fan menar du med det?"

"Ja men ni pratar ju hela tiden och du pratar om henne hela tiden så någon slags påverkan verkar hon ju ändå ha på dig så hon kanske kan få dig att fatta något med det här."

"Varför säger du det som att det vore något fel?"

”Jag sa det inte som att det vore något fel.”

”Nej okej, men har du något emot att jag pratar med Estelle? Eller om Estelle? Att jag har lyckats fått fler kompisar än de som spelar golf eller Viktoria?”

”Nej, jag är väldigt glad att du har hittat någon att umgås med.”

”Så varför den tonen?”

”Jag hade samma ton som jag har haft under hela vårt samtal!!”

”Det vet du själv att du inte hade. Men fine. Jag drar och tränar nu.” Charlie tar bestämda steg mot hallen, plockar ner sig jacka från klädhängaren och tar upp bagen med träningskläder vid dörren. Hon öppnar dörren dramatiskt och smäller igen den efter att hon har lämnat lägenheten.

25.

”Hej Estelle mitt hjärtegull, ringer du för att berätta att du är på väg hem till mig med glass?”

”Hej Viktoria min solstjärna, nej inte direkt för du bor i Stockholm och jag i Uppsala, men jag vet att jag inte kommer att göra dig besviken med det korrekta faktumet till varför jag ringer”.

”Är det värt att knäppa en öl till detta?”

”Det är måndag Viktoria...”

”Tolkar det som ett ja. Berätta om dig och Charlie nu.”

”Meh, eh, sluta.”

”Vi båda vet att jag redan vet men fortsätt, berätta om utvecklingen. Har ni setts något mer sen den magiska fikan då ni såg genom varandras själar och föll för dom?”

”Ja, vi sågs idag. Hon hade tydligen bråkat med Jonna och ville komma därifrån så hon ringde mig och fråga om vi kunde gymma.”

”Okej, så hon bråkar med sin flickvän och ringer en vän hon knappt känner?”

”Jag kanske var den enda på listan som svara, jag vet inte. Eller så förstår vi varandra rätt bra redan, utan att ha hängt i en evighet. Eller så ville hon ha någon att träna med, vilket vi gjorde. Hej träningsvärken. Sen tog vi en promenad i typ två timmar.”

”Hur kan fitness gurun få träningsvärk?”

”Var ju tvungen att ta ut mig ännu mer än vanligt för att hon var med.”

”Gulligt. Vad pratade ni om då?”

”Vi började prata om varför hon och Jonna var osams. De hade tydligen...”

”Du behöver inte gå in på det, jag och Charlie har redan pratat om det”, avbryter Viktoria.

”Självklart, dumt av mig. Sen gick vi in lite på deras förhållande, typ att Charlie...”

”Du behöver inte gå in på det heller, jag och Charlie har redan pratat om det.”

”Självklart, dumt av mig. Sen började vi prata lite om vår gemensamma mupp.”

”Det där kan vi gå in djupare på känner jag.”

”Vi sa hur fin du var mest, och Charlie påpekade att hon fattade att du vill att hon och Jonna ska göra slut för att de inte är rätt för varandra. Hon gick inte in på anledningen men både du, jag och hon vet att det är för att du vill att jag och Charlie ska bli tillsammans.”

”Nej, tillåt mig att rätta dig där. Det handlar inte om det, det handlar om att jag vill Charlies bästa och Jonna är jättefin på alla sätt och vis, jag gillar henne verkligen, men tillsammans är de inte så bäst som ett par ska vara. Vilket är rätt tydligt nu”

”Okej, jag har ingen aning om det där så jag ska inte säga något. Men i alla fall, inget speciellt hände idag.”

”Om det här är allt du har att komma med så gör det korrekta faktumet mig väldigt besviken.”

”Nej, det är inte allt jag har att komma med. Om du bara skulle ha lite tålamod så skulle du inte behöva bli så besviken hela tiden.”

”Äsch då, jag blir bara besviken i korta stunder, det kan jag faktiskt ta. Men gör inte denna stund längre nu, berätta.”

”Faktumet till att jag ringer är för att säga att du har rätt. Ingenting speciellt hände visserligen mellan mig och Charlie idag men när jag såg hennes namn dyka upp på skärmen kändes det som att hjärtat stannade samtidigt som det åkte upp i halsgropen. Och efter vår promenad i dag log jag större och längre än vad jag har gjort den senaste tiden. Visst, vi kanske inte riktigt känner varandra helt och att allt kan handla om en förälskelse, men jag vet inte. Det känns som att jag har sett många av hennes sidor redan och kan en

del om hennes personlighet och det faller mig så in i helvete i smaken Viktoria. Det är helt galet.”

”Jag blir så glad.”

”Men varför egentligen? Hon är ju upptagen. Vi spenderade ju fan halva tiden idag och prata om hennes förhållande. Hur mycket hon älskar Jonna trots att det skaver ibland. Och Jonna verkar bra för henne, det lilla jag har sett. Det finns inget jag vill förstöra eller tänker förstöra oavsett om jag hade velat det eller inte. Så det du blir så himla glad över är ju det faktum att jag börjar tycka om, som förmodligen kommer att utvecklas till någon enorm kärlek, någon som jag aldrig kommer att kunna få.”

”Du sket precis i det blå skåpet och en vacker dag kommer du att märka det.”

26.

Med en picknickkorg i ena handen och gips på den andra står Emma vid Rambergets hållplats och väntar på att Matildas spårvagn ska rulla in. Solen skiner fint över Göteborg och våren har börjat visa sin existens. Spårvagnen kommer och för Emma känns det som en film när Matilda kliver ut. Vinden tar snabbt tag i hennes långa, blonda hår och vid synen av Emma ler hon med det vackraste leendet i hela Göteborg.

”Men hallå snygging”, Emma släpper ner picknickkorgen och ger Matilda en kram.

”Hej. Ska jag ta den?”

”Nej, det är lugnt, jag har två händer.” Emma tar upp picknickkorgen och de börjar gå upp mot Ramberget.

”Jag har fan inte haft picknick sen typ någonsin. Utan barnen alltså.”

”Vuxenpicknik är den bästa sorten. Lite mer alkohol och hängel.”

”Precis, lite mer vin. Och vi får inte glömma ost och vindruvor.”

”Jag skulle väl rösta på ölen, men eftersom att du har sagt att du hellre dricker vin har jag offrat mig idag.”

”Vilken raring du är.”

”Folk säger det.”

”Får man fråga vad du har gjort?” Matilda nickar mot Emmas hand.

”Med handen menar du?”

”Ja, precis.”

”Har inte ryktet nått fram till dig?”

”Nej, jag är inte riktigt inne i det där än. De flesta är rätt unga, inte bara på papper utan i huvudet också. Det är kul att festa med dom ibland men annars känner jag att vi inte riktigt är på samma nivå.”

”Jag känner exakt samma sak. Det var Estelle, mitt ex, som kände Ronja och Sofia och sen blev det att man hängde med dom ibland och de hänger ju aldrig en och en utan det känns som att hela flocken måste vara med. Men varken jag eller Estelle var så förtjust i det egentligen. Det är som du säger däremot, att det är nice att festa med dom. Mest bara för att de alltid är på.”

”Men du hänger väl ändå en del med dom?”

”Ja, jo. Nu handlar det nog mest om en lathet. Nackdelen med att bo kvar i den stad man kommer ifrån är att ingen annan väljer att göra det. Mina närmaste vänner har flyttat runt, gjort lite av det ena och det andra och helt plötsligt har man glidit isär. När jag var med Estelle kände jag att det räckte att hon fanns. Men nu orkar jag inte engagera mig till att skaffa nya vänner, så jag hoppas väl lite att sköna flator, som du, dyker upp i vårt gäng. Eller att man blir inbjudan till ett annat.”

”Jag har varit med på tre fester för att jag känner en i det gänget som vill att jag ska träffa någon ny. Hon bokstavligen tvingar mig varje gång. Så skulle inte kalla mig en i gänget än...”

”En fest sen är man deras för alltid. Visst är det Carro du känner?”

”Är det så alltså? Ja men då är jag deras då. Ja, det är Carro.”

”Sofia och mig borträknat så är hon faktiskt topp ett.”

”Men jag då?”

”Vi får la se efter idag.”

”Tack för den pressen.” De har kämpat sig upp för kullen och Emma styr med bestämda steg mot den bästa utsiktsplatsen. ”Varsågod. Blir det bra här?” Matilda suger in utsikten.

”Att du ens behöver fråga.” Emma ställer ner korgen och tar fram filten från hennes väska, hon vecklar ut den och gestikulerar till Matilda att hon får slå sig ner.

”Ett glas vin kanske?”

”Absolut, och historien om hur du bröt din hand.” Emma börjar korka upp flaskan.

”Säker på att jag inte ska jag hjälpa dig?”

”Nej det går bra, jag har gjort det förr.” Gips eller inte, att få fram alkohol var Emmas grej. ”Men okej, min hand då. Historien är så glamorös som i att jag var full och arg och ville inte slå någon människa så jag slog handen i väggen istället. Lite för hårt.”

”Oj, vad var du arg på?”

”Livet, det händer ibland.”

”Ditt ex?”

”Nja, jo, men det är inte hon som gör något dumt. Det är svårt att förklara.”

”Jag tror jag förstår. Kan också vara arg på mitt ex ibland fast att han inte gör något fel.”

”Man blir lite arg på att man inte klarade det.”

”Jag förstår exakt, och då har jag ändå barn också. Det får en att känna sig ännu mer misslyckad.”

”Varför känner du dig misslyckad för?”

”Det ultimata för ett barn är väl ändå att växa upp med båda sina föräldrar i ett kärleksfullt hem.”

”Varför blev det inte så?”

”Jag och deras pappa träffades när vi var så unga. Jag fick ju Maximilian när jag var tjuogoett och Fritjof kom bara två år efter det. Då hade vi varit tillsammans i sex år, när vi fick Maximilian alltså. Vi hann växa ifrån varandra redan innan Fritjof kom, men när vi visste att vi väntade en till blev vi som nykära igen och bara sköt på problemen vi hade. Men tillslut var det inte bra för barnen längre. Vi ville åt två helt olika håll och det gjorde så att vi inte kunde sluta bråka. Vi var inte ense om mycket, förutom att vi ville våra barn det absolut bästa som finns. Och det bästa som finns var inte att fortsätta vara tillsammans. Så tillslut fanns det inte något kvar att göra än att sälja huset och göra slut.”

”Hur länge var ni tillsammans?”

”I elva år. Vi träffades när jag var femton och då var han sjutton.

”Det är inte dåligt.”

”Det är rätt sjukt egentligen. Det var bara ett år sen nu men det känns som att det har varit slut i evigheter. Våra känslor för varandra tog liksom slut innan det.”

”Mina föräldrar är skilda.”

”Sen hur länge?”

”Sen fyra år tillbaka. Hur tog dina barn det?”

”De fattade inte riktigt. Varför sover ni på olika ställen mamma? Varför är inte pappa hemma? Men till slut sjunk det in. De förstår nog fortfarande inte varför det är så, de har bara funnit sig i det. Eller något. Jag vet inte vad som är bäst egentligen, att de sker när de är unga eller när de är äldre. För när de är unga fattar de ju inte, men då får de inte heller vara med om känslan om att vara en familj.”

”Bättre när man är yngre och inte fattar något. För den känslan gör allt bara värre sen när den inte längre finns. Att alltid ha spenderat julafton på två ställen borde väl göra att det är vad man är van vid, man vet inte annat. Men att veta annat och inte få det, när man vet att det var mycket bättre, det är rätt tungt.”

”Tog dina föräldrars skilsmässa hårt på dig?”

”Ja, jag skulle väl ljuga fall jag sa annat.”

”Får man fråga varför de skildes?”

”Mamma träffade en ny.”

”Aj.”

”Jo, men Gud vilket vackert väder det är idag!”

27.

”Skilsmässan.” Emma bryter den långa tystnaden.

”Va?”

”Det är därför jag är här. För att mina föräldrar skiljde sig och jag kan inte komma över det. Därför förstörde jag det bästa jag någonsin haft och det gör mig arg. Det är därför jag slår knytnäven i väggen och bryter den. Inte för att jag är full. Utan för att jag är arg och när jag är onykter släpper spärren som ser till att jag inte gör det i vanliga fall. Jag är så arg på mig själv att jag inte vet var jag ska ta vägen. Jag är arg på mamma, på Fredrik, på pappa, till och med på Estelle. Men jag har alltid valt att sätta på locket istället för att hantera känslorna. Vilket får mig att bete mig som en idiot.”

”Vad med skilsmässan är det som tagit dig så hårt?”

”Jag vet inte. Hade jag haft ett klart svar på det kanske jag inte hade behövt gå runt och neka det hela tiden.”

”Känner du att dina föräldrar har svikit dig?”

”Inte pappa, men mamma kanske.”

”För att det var hon som ville skiljas?”

”För att det var hon som var otrogen så att skilsmässan hände.”

”Du vet att jag är en vän till både din mamma och din pappa, och därför vet både du och jag att skilsmässans faktum var något helt annat.”

”Hade du sagt det förra veckan hade jag gått härifrån.”

”Men idag?”

”Men idag tänker jag inte låtsas som att du har fel.”

”Hur kommer det sig?”

”För att någonting hände som gjorde det så uppenbart.”

”Vill du berätta vad?”

”Det var inget speciellt. Det var en vän till mig som också har skiljt sig och på något sätt kändes det så förståeligt när det inte handlade om en själv. Det är klart att folk skiljer sig, många av mina vänner har skilda föräldrar och jag har inte sett något konstigt med det. Kanske beror det på att jag såg upp till deras kärlek så pass mycket. Jag vet inte. Jag vet verkligen inte. Men när jag tänker efter är det konstigt att jag ens vågade fortsätta vara tillsammans med Estelle. För jag slutade att tro på kärleken den dagen pappa grät och sa att de skulle skiljas.”

Estelle hetsar med ringklockan medan Charlie bankar hårt på dörren. Viktoria suckar djupt från soffan och tar tunga steg till hallen.

”Vad fan är problemet?”

”JA MÅ HON LEVA JA MÅ HON LEVA UTI HUNDRANDE ÅÅÅÅÅÅÅR”, sjunger Charlie och Estelle i kör i samma veva som Viktoria öppnade dörren. Hennes sammanbitna ansikte lättade upp vid synen av sina vänner och tårtan Estelle hade i handen.

”Det finns chips i mängder i min väska”, säger Charlie och pekar på sin stora trunk som hänger på axeln. Viktoria tar emot tårtan som Estelle höll i, så att hennes gäster kan hänga av sig.

”Ni är fan de gulligaste jag känner. Jag hatade födelsedagar tills jag fick kompisar, helt galet. Jag hatade till och med idag tills alldeles nyss. Alla jävla meningslösa grattis på Facebook från människor som inte ens vet vad jag heter i mellannamn.”

”Magdalena”, säger Charlie.

”Och du hatar det”, tillägger Estelle.

”Exakt. Sanna vänner. Lyckan i mitt liv. Jag hade kramat er fall jag inte hade haft en tårta i handen.” Med det sagt styr Viktoria sin kos mot köket och de andra hakar på.

”Sätt dig så ska vi visa vad vi köpt till dig.” Viktoria lyder order och slår sig ner i kökssoffan. Charlie slänger upp väskan på bordet och öppnar den. Hon tar upp tre påsar chips.

”ÅÅÅHH!! Mina favoriter.” Viktoria klappar händerna som ett litet barn. Charlie fortsätter. Fem paket gräddfil, fem dipper, tre stora flaskor läsk, två cola och en pepsi, ett kilo smågodis med hennes favoriter, tre chokladkakor, tre stora paket glass, chokladsås, nougatsås, till och med kolasås, sen den riktiga presenten, biljetter till EM-finalen.

”Jag tror jag kom nyss.” Viktoria reser sig från soffan för att krama sina vänner. ”Det här kommer dessutom bli den bästa frukosten på länge. Vänta lite, ni har sån där fuskdag va? Ni kommer väl äta med mig så jag inte behöver sitta här helt själv och känna mig tjock?”

”Det har du aldrig känt dig förut?”

”Nej men det är nya tider nu.”

”Vi ska äta med dig, bara för din skull. Se det som ännu en födelsedagspresent”, säger Charlie.

”Nästan den bästa måste jag säga. Tårtan först? Vad är det för tårta?”

”Vi kan ta tårtan först. Nutellatårta”, svarar Charlie.

”Jag kom nog igen.”

”Bra, då har du bränt en del kalorier så då kan du äta utan någon som helst fara.” Estelle öppnar kartongen och börjar skära upp tårtan medan Charlie plockar fram tallrikar.

Viktoria har satt sig ner i soffan igen. Vill de skämma bort henne tänker hon vara bortskämd.

”Vill du att jag ska blanda dippen på en gång?” frågar Charlie som dukat bordet.

”Nej nu sätter du dig ner kvinna och njuter av tårtan Estelle har serverat oss. Chips och dipp tar vi sen. Har ni fixat film?”

”Jag har fixat film. Men Charlie har också fixat ifall jag inte klarar uppgiften tillräckligt bra.”

”Berätta om filmerna du har valt så ska vi se.” Viktoria pratar med munnen full av tårta.

”Så jävla god.”

”Jag valde en fransk film som på engelska heter ’Tell No One’, följt av en annan fransk film som jag såg på Göteborgs filmfestival förra året, ’Maskrosorna’.”

”Du är duktig som väljer franskt, men det känns lite som ett säkert kort”, Viktoria talar fortfarande med tårta i mun.

”Tänkte att vi kunde chilla lite också med ett Mighty Ducks marathon!” Viktoria tittar på Charlie.

”Helt sjukt. Hon klarade testet.” säger hon.

”Det är väl inte så konstigt.” svarar Charlie.

”Jo, det är konstigt.”

”Hon kan ju dig och hon kan sin film.”

”Okej, det är inte så konstigt. Jag vill ha mer tårta.” Estelle är snabb på tårtspaden och levererar födelsedagsbarnet lite mera tårta. ”Tack så mycket. Är det du som har gjort den Charlie?”

”Ja, det är klart. Jag skulle hälsa från Jonna förresten.”

”Ja, var är Jonna?”

”Hon är faktiskt i Stockholm men hänger med FI hela veckan. De har massa möten och fix och don och det ena och det andra.”

”Så hon menar att jag inte är viktigare än politik? Sämsta jag hört.”

”Försökte säga det till henne men hon ville inte lyssna, ledsen.”

”Jaja, ni är ju här och ni är ju trots allt mina favoriter! Och det är så fint att ni umgås nu hörni. Gör inte det er glada också?” Estelle och Charlie tittar på varandra och fnissar lite lätt.

”Jo, det gör oss glada också. Framför allt att alla vi hänger!” säger Estelle.

”Vilken film vill födelsedagsbarnet börja med?”

”Ska ni sova över? Har vi hela natten på oss?”

”Vi hade tänkt sova över fall vi fick men tog för givet att vi fick. Charlie måste dock träna i morgon, men hon har paxat soffan så hon inte väcker oss.”

”Det måste Charlie varje dag vilket som så jag är van. Hur mycket är klockan nu?”

”Hon är halv ett.”

”Alltså har vi hela dagen på att se på film och även hela natten. Mighty Ducks marathon först!!”

”Är du säker? De franska filmerna är rätt tunga?”

”Även fast du och jag är de rutinerade här så har gröngölingen en poäng”, konstaterar Charlie.

”Okej, vi kör i ordningen som Estelle sa. Nu blandar vi dipp!” Viktoria går raka vägen mot soffan, slänger sig i den och breddar ut sig. ”Jag väntar på er här.” skriker hon.

”Det blir jättebra”, svarar de i kör.

”Godmorgon, godmorgon”, Charlie drar upp persiennerna och sjunger så högt och fult hon kan.

”Ditt jävla svin det här är inte lagligt. Du sov ju för fan i soffan för att du inte skulle väcka oss”, ryter Viktoria med kisande ögon.

”Det är inte din födelsedag längre och jag tänkte att du kanske skulle gå upp innan lunch idag.”

”Varför? Då måste man vänta så länge innan man kan äta sin brunch.”

”Som består av vad? Pizza och ostbågar?”

”Nej, vi åt ju upp all pizza igår och ni köpte inga ostbågar.”

”Chips med dipp och glass då?”

”Japp, och choklad.”

”Vi lagar fan riktig mat idag Viktoria.” Estelle har vaknat till liv och satt sig upp.

”Vaddå, har ni slutat vara onyttiga nu eller?”

”Nja, jag har tjugofyra timmar så jag kan tjocka med dig i”, Estelle tittar på klockan, ”två timmar till.”

”Bra, då är jag glad.”

”Vilken tur, då känner jag att jag kan gå. Vill inte lämna dig själv med en sur Viktoria.

Det vore alldeles för taskigt.” Charlie går fram och ger Viktoria en puss på pannan.

Estelle har klivit upp från sängen och ger Charlie en kram.

”Hör av dig när du är i Uppsala sen så kanske vi kan dra en vända på gymmet?” föreslår Charlie.

”Självklart, behöver nog några timmar där efter igår.”

”Nja, jag tror du klarar dig. Hejdå. Jag låser efter mig så ni behöver inte oroa er.” Charlie lämnar lägenheten och Estelle slänger sig ner i sängen bredvid Viktoria.

”Värst vad ni hänger då. Fixar överrasknings mys och allt.”

”Vi har hängt fyra gånger, en gång på fika, en gång på en promenad och två gånger på gymmet.”

”Nice, fick du stajla lite?”

”Nej, sluta.”

”Jag slutar aldrig med sanningen och det vet du. Snackar ni mycket annars då? Ringer varandra och så?”

”Nej, jag är inte fullt så bekväm med det än, men det kommer nog. Mest jag som smsar och ibland slutar det med att hon ringer för att hon inte orkar skriva.”

”Hon är ingen smsare den där jäveln. Eller som sanningen ska fram är hon inte för något med telefonen alls. Hon har ju inte ens en smartphone du vet.”

”Jag har också tänkt på det. Bra egentligen.”

”Ja, tar inte så mycket fokus på det hon vill fokusera på. Vilket är väldigt viktigt för henne. Alltså sjukt viktigt. Hon har lite autism på det sättet faktiskt.”

”Jag måste berätta en sak jag velat berätta hela tiden.”

”Vad är det du inte har berättat för mig kvinna?”

”På tunnelbanan hit var det tjockt med folk. Du vet, anledningen till varför jag aldrig skulle klara av att bo i Stockholm. Men i alla fall, vi stod väldigt nära varandra för att vi helt enkelt var tvungna. Jag minns mig själv tänka att jag aldrig i hela mitt liv kommer att komma närmare henne än så här, förutom när vi kramas då, men liksom bara helt ståendes. Men precis när den tanken slog mig stannar tåget och jag hamnade så nära henne att våra läppar nuddades.”

”Kysstes ni?” Nu sitter Viktoria upp i sängen, mer klarvaken än någonsin.

”Nej vi kysstes inte, men vi stod så ett tag, tittandes på varandra. Men sen ursäktade jag mig och tog ett steg tillbaka.”

”Men varför Estelle? Era läppar nuddade varandra, hade hon inte velat kyssa dig hade hon väl backat? Och egentligen, jo ni kysstes.”

”Nej vi kysstes inte för i en kyss måste man ju fortfarande anstränga sig, man måste göra en rörelse med läpparna. Vi stod bara blickstill. Och hade hon velat kyssa mig hade hon gjort det.”

”Så kan du ju inte säga.”

”För att?”

”Du ville väl kyssa henne?”

”Ja.”

”Men du gjorde det inte. Så då kan ju lika gärna hon ha velat kyssa dig men inte gjort det. Jag är ledsen babe men jag tror inte att du kommer att hitta ett bättre läge än det där. Någonsin i hela ditt liv med någon. Hade varit så jävla romantiskt, får ta med det i min bok.”

”Hon är upptagen, så samtidigt ville jag inte att hon skulle kyssa mig. För jag inte vill förstöra något för henne och Jonna. Jag vill inte vara den.”

”Det är bra Estelle och väldigt fint av dig. Men om något kommer förstöra för dom så är det dom själva. Du kanske bara komma att vara ett redskap.”

”GUD JAG HATAR MITT LIV”, skriker Estelle till TV:n. Hon zappar fram och tillbaka mellan meningslösa program. Hon kollar på mobilen, uppdaterar twitter, ser fall någon har lagt upp en bild på instagram. Hon spelar en omgång Yatzy mot någon hon inte känner. Hon läser nyheterna för andra gången på tjugo minuter. ”Jag hatar mitt liv, jag hatar mitt liv, jag hatar mitt liv”, sjunger hon. Ibland i falsett, ibland som Macklemore men oftast som Kelly Clarkson, tror hon.

”Hallå”, ropar Hilda från hallen och räddar Estelle från att dö av tristess

”Hej, välkommen hem.” Estelle kommer och möter henne likt hunden som hälsar på sin matte.

”Tack, har du haft roligt?”

”Jag har haft kul, väldigt kul. Synd att du kom hem- kul.” Hilda tar av sig sina kängor och sin Fjällrävenjacka. Hon lindar av sin röda halsduk och lägger den matchande mössan i lådan.

”Det är så jävla kallt ute.”

”Just därför jag inte vågat gå ut.”

”Du kan ju testa att investera dig en vinterjacka.”

”Det är också ett alternativ, ja, men jag ser det som högst onödigt. Jag har klarat fem vintrar i min kära ÖSK-jacka och så länge jag inte är död så får den funka. Dessutom verkar du frysa i din jacka också så. Frysa som frysa.”

”Du är sjuk i huvudet.”

”Nej, men jag vet inte bättre och ibland är det rätt skönt.”

”Men förresten och vaddå, har du inte tränat idag?”

”Jodå, jag har ett hemmapass i nödlägen. Idag var ett nödläge. Men tror nog att jag drar i väg till gymmet sen.”

”Får man följa med?” De båda lämnar hallen för att fortsätta till vardagsrummet.

”Lätt, jag har alltid drömt om att få vara din PT.”

”Men va? På riktigt? Jag har alltid drömt om att få ha dig som PT.”

”This must be the day dreams come true!” Estelle kastar sig ner dramatiskt i soffan.

”På tal om det, jag måste berätta en grej”, säger Hilda och slår sig ner lite mer graciöst än

Estelle.

”Kör i vind.”

”Rickard och jag har pratat en del om att flytta ihop. Hans kontrakt går ut nästa månad och istället för att leta nytt så har vi pratat om att han kanske skulle ta och flytta hit istället. Men han har varit lite osäker. Typ inte redo. Tills idag.”

”Men lille Rickepojken! Han har blivit så stor.”

”Alltså, du får självklart fortfarande bo kvar.”

”Nej men Gud, tänk inte på det. Du har fan väntat på det här i över ett halvår nu. Klart ni ska flytta ihop och klart att jag inte ska vara ert lilla adoptivbarn som kryper in och lägger sig mellan er när det åskar.”

”Men vi vill ju ha dig som adoptivbarn!”

”Ni kan få ha det, men oavsett så är ert adoptivbarn tjugotre år och är man så gammal ska man inte sova i soffan hos sina föräldrar.”

”Men jag gillar att ha dig i soffan. Rickard också.”

”Det är mitt tv-spel han gillar, inte mig.”

”Okej, det finns en risk att det är så...”

”Nej men det är på tiden att jag också tar nästa steg i livet.”

”Okej, det är ingen idé att försöka övertala dig, jag vet, men du får bo här tills du tar nästa steg. Det är dessutom inte förrän om en månad och då kanske du redan har hunnit ta det där steget.”

”Vi löser det där.”

Estelle slår sig ner i det lilla väntrummet. På samma stol som hon alltid gör. Den här gången hinner hon inte ta upp sin bok innan Ingrid öppnar dörren till sitt rum. Estelle hänger av sig jackan på kroken innanför dörren och slår sig sedan ner i nästa stol, mittemot Ingrid.

”Är det något speciellt du vill ta upp?”

”Nej jag tror inte det.”

”Okej, har du gjort din läxa?”

”Ja jag har gjort min läxa.”

”Och hur har det gått?”

”Det svåra var att komma på saker som skulle utmana mig, men det vara bara för att jag först ville att det skulle vara banbrytande grejer. Sen sänkte jag kraven lite och då kom jag på att typ allt var utmanande. Och i och med det kom jag på hur jobbigt jag tycker att allt i livet egentligen är. Men sen kom jag på att jag redan visste det, så det behöver vi inte prata om.”

”Okej, vad har du gjort för något utmanade då?”

”Jag frågade en främling om hur mycket klockan var. Bara för att utmana mig själv faktiskt.”

”Bra. Hur kändes det efteråt då?”

”Okej. Alltså, det är ju ingen stor grej egentligen och jag vet det. Jag går igenom det värsta som kan hända som vi pratat om och det finns typ ingenting. Men ändå tycker jag att det är jobbigt. Även fast jag har skalat av den där jävla löken flera gånger så blir det inte lättare. Det är det jag tycker är jobbigt. Att jag inte vet varför jag tycker det är jobbigt och att det inte spelar någon roll hur många gånger jag utmanar mig själv, det blir inte lättare.”

”Det handlar inte om att utmana sig själv tre till fyra gånger som lökarna i praktiken har. När det kommer till livets lökar”, Estelle kunde inte hålla sig för skratt och till och med Ingrid tvingas dra på smilbanden. ”När vi pratar om dom så kan vi prata om trehundra lager. Därför märker du inte att det blir lättare, för det krävs betydligt fler gånger. Men jag kan lova dig, att efter varje gång du har utmanat dig själv och sedan känt att ’det här

var ju ingen fara' så skalar du av. Så du får inte stanna av och sluta bara för att du inte märker av något på en gång, utan fortsatt. Fortsätt, fortsatt och fortsatt. Du kommer att se resultatet sinom tid."

"Tålamod har aldrig varit min grej."

"Gör det till din grej, för din skull."

"Jag ska väl försöka."

"Bra. Gjorde du något mer du vill prata om?"

"Jag sökte ett jobb. Alltså gick dit med mitt CV och lämnade det. På Carlings."

"Hur kändes det då?"

"Jag dog kanske en hundra gånger innan jag vågade mig in och lämna det. Det värsta är att det är så stelt. Vad ska man säga? Hur ska man komma in på det och så vidare. Jag hatar sånt. Att inte ha kontroll."

"Vad var det värsta som kunde hända?"

"Att jag skulle göra ett dåligt intryck."

"Och vad hade det gjort egentligen?"

"I det här fallet hade jag väl kunnat sabba en chans att få ett jobb, men annars så hade det väl egentligen inte gjort något. Men jag gillar inte att framstå som något dåligt."

"Har du någonsin gjort det?"

"Jag vet inte, kanske inte."

"Du kanske borde testa att göra bort dig lite. Jag tror att den löken har väldigt många lager kvar och därför blir mycket jobbigt för dig. Ska vi ha det som uppgift till nästa gång kanske?"

"Att jag ska skämma ut mig? Med flit?"

"Ja, varför inte?"

"För att jag hatar det mer än allt annat. Och jag vet, just därför men jag vet inte. Det känns inte kul eller motiverande alls."

"Du behöver inte om du inte vill, men jag tror det kan vara en bra grej."

"Jo, alltså, jag förstår poängen med den och just att jag tycker att det är så här jobbigt är väl ett tecken på att jag borde göra det. Men det kommer att vara så jävla jobbigt."

"Så?"

"Okej, det får bli min uppgift till nästa gång då."

"Men varför blir inte du som dom då för?" Sofia gnäller värre än närkingen.

"För jag inte är mupp i huvudet?" svarar Estelle.

"Nej men jag vet, jag menar mer typ, du är ju gay och vi lärde känna varandra på grund av den anledningen. Så lite är det ju så."

"Ja, vi lärde känna varandra på grund av vår gemensamma läggning. Eller sanningen är ju den att den är mer gemensam nu med tanke på att jag ser mig själv som öppen för alla förslag. Men grejen är den att vi fortsatte inte att vara vänner på grund av vår läggning utan på grund av våra personligheter. Jag vet inte fall du har tänkt på det men vi har ganska så roligt ihop varje gång vi hänger."

"Ja men jag har ju det med dom också?"

"Ja men det är klart, vissa av dom är faktiskt rätt vettiga och sköna människor, Carro till exempel. Och om du tänker efter, vilka av de som faktiskt är nice, är muppiga?"

"Inga faktiskt, men samtidigt är aldrig de sköna och rätt vettiga människorna med längre. Det är typ bara Emma som dyker upp ibland."

"Så då är det väl inga större problem egentligen? Sen jag tror inte att folk som Alexandra hyser något agg mot dig och ditt val av partner egentligen. Utan jag tror att de är lika rädda som du." Estelle märker på Sofias tystnad att hon behöver utveckla sitt svar. "Du är rädd för att säga ifrån för att du är rädd att förlora dig, medan de säger ifrån av samma anledning. De känner säkert också på sig att det enda ni har gemensamt är er läggning, och nu när ni inte har det längre, vad har ni då kvar? Var ska ni gå ut och festa fall du inte vill gå till Gretas? Eller var ska ni fika om du inte vill gå till Vasa?"

"Sant. Du är klok."

"Men min fråga är den, tycker du verkligen att en sån som Alexandra eller Ronja är värd att hålla fast vid? Ger dom dig någonting?"

"Inget bra tror jag. Eller alltså, nu är det ju definitivt så, men tror inte det är bättre annars heller. Visserligen är det typ Alexandra som styr allting och så där, hon är lite av en ledare. Eller vill vara."

"Ja men det betyder inte att du inte kommer att hänga med de andra. Bara att du kanske hänger med de andra utan Alexandra. Ingen flatfika, ingen flatbowling eller

flatpåskknyttis, visst, så lär det bli. Men det finns faktiskt fika och allt det där för annat folk också. Jag tror inte du kommer förlora några värdefulla människor i ditt liv på grund av att du vill vara lycklig med Kasper, utan du kommer att förlora de som har hållt dig tillbaka och bara tyngt ner dig."

"Hallå, varför har du inte sagt det här tidigare?"

"Jag väntade på att du skulle lista ut det först, men den tiden verkade aldrig komma så jag fick helt enkelt hjälpa dig på traven!"

"Skulle aldrig frågat. Men hur mår du då? Hur går det hos psykologen och livet och med Charlie och med livet?"

"Jag vet inte. Jag tror jag väntar på det som förändrar allt."

"Ibland är du bra rolig."

"Vad menar du?"

"Du har ju precis varit med om något som förändrat allt, men bara att förändringens första period är sjukt i huvudet jobbig. Vilket resulterar i att du inte ens ser det som en förändring, snarare bara en försämring. Eller inte ens det. Du är den smartaste jag känner och vi alla vet att du är mycket smartare än mig och allt det där, men just nu är du faktiskt lite seg i kolan."

"Alltså, vem säger så?"

"Men ja, jag har en diagnos. Viktoria var jättefyndig när hon kom på den. Ha-ha. Jättekul, verkligen. Lyssna nu istället. Bara för att ditt liv suger nu, betyder inte det att denna förändring suger. Snarare är det din räddning. För första gången på fem år, eller snarare hela ditt liv så handlar ditt liv om dig. Visst, Emma har fuckat upp dig, men det är en kissemissa i Nilen jämfört med hur mycket du har fuckat upp dig själv. Du kan använda henne som täckmantel men dina största problem är ändå dig själv. De problemen du alltid haft. Det var snarare på tiden att något såg till att du träffade botten och fortsatte att köra rakt igenom den. Fan, det är det här du väntat på. Det som förändrar allt. För det tvingar dig till att göra det. Så kan du bara sluta vänta?"

Sofia hämtar andan för första gången under hela hennes utläggning.

"Nu var det du som lät klok."

"Mhm, be amazed my love."

"Amazed I am."

Viktoria tar en chansning och ringer upp Sarah trots att den gula symbolen visar att hon inte är vid datorn. Det tar många signaler men hon vägrar att ge upp. Det är inte direkt så att hon har något vettigare för sig. Hon får inget svar men hon försöker igen. Och igen. Sen en gång till. Varför inte en fjärde. Efter sju tappra försök kommer äntligen resultatet.

”Shit, hur många gånger har du ringt egentligen?”

”Så många som behövdes. Vad gjorde du?”

”Jag stod i duschen.”

”Är du naken?”

”Under min handduk, ja.”

”Sätt på kameran.”

”På ett villkor.”

”Vad är det för jävla villkor då?”

”Du sätter på din.”

”Lugna könet vilka höga krav du har.” De båda sätter på sina webcams. Viktoria ler stort när hon ser Sarahs solblekta surfruffs.

”Hur mår du?”

”Jag mår ja.”

”Ärligt, inget kort och oärligt svar till mig.”

”Varför inte? Det räcker väl att jag öppnar upp mig för min dyra psykolog?”

”Nej, jag tror faktiskt inte att det räcker.”

”Varför inte?”

”För att man behöver alltid prata Viktoria. Och ibland utan att betala pengar eller för att få vägledning. Utan för att säga det. För att släppa in en annan människa.”

”Du är ju redan insläppt.”

”Ja, men sen jag flyttade tillbaka till Australien känns det som att du bara har börjat bygga upp den där muren igen. Brick by brick.”

”En lär sig med åren, och det är inte bara mot dig.”

”Säkert?”

”Ja, sen om jag hade gjort det mot dig fall du var här vet jag inte.”

”Jag önskar att jag kunde vara där.”

”Och jag önskar också att du kunde vara här, men vi har gjort våra val och därför är inte du där jag är och jag var du är.”

”Ångrar du dig ibland?”

”Ibland? Varje gång innan jag går och lägger mig. Varje gång jag går från psykologen. Varje gång jag vaknar. Varje gång jag är full. Så varje vaken minut ungefär.”

”Kom hit.”

”Det går inte. Vi har ju redan pratat om det här. Jag har mitt liv här och du har ditt liv där. Vi försökte klara av det men det gick inte.”

”Jag vet, jag vet.”

”Måste vi prata om det?”

”Nej, vad vill du prata om då?”

”Jag vet inte, jag ville bara prata. Det var antingen det eller dricka öl och det kändes inte så bra att dricka öl igen.”

”Nej det händer väl lite för ofta för dig nu kanske?”

”Kanske. Men det vill jag inte heller prata om.”

”Okej, så vad ska jag fråga om?”

”Jag kan fråga. Hur går det på jobbet? Får du några roliga uppdrag?”

”Jobbet går bra, just nu håller jag på och klipper en dokumentär om aboriginer.”

”Den ni har filmat på länge?”

”Ja, sex månader.”

”Coolt. Blir det bra?”

”Jag tycker det och tror också att du skulle tycka det.”

”Estelle är så jävla avundsjuk på dig.”

”Varför?”

”Av så många anledningar, tror det främst beror på att du har varit tillsammans med mig.”

”Säkert...”

”Nej men för att din mamma är från Australien så du kan vara där hur mycket du vill. För att du är där nu och åker runt och dokumentärfilmar och kan försörja dig på det, i

Australien. För att du har filmat produktioner åt Animal Planet och så vidare.”

”Det är ju bara att hon åker hit och följer med mig.”

”Har sagt det jag med.”

”Du borde också göra det.”

”Precis som för två minuter sen har jag fortfarande mitt liv här och du ditt liv där. Jag skulle aldrig kunna få ett jobb i Australien som journalist och det är det absolut enda jag vill jobba med. Jag vill inte bo på någon jävla farm och plocka vindruvor hela dagarna. Akta sig för spindlar och ormar och stå i en stekhet sol bara för att kunna gå runt.”

”Alltså, du behöver ju inte backpacka i Australien. Och du kan visst få jobb som journalist här.”

”Inte med min engelska. Visst, den är helt okej i tal men jag skriver som en åsneröv.”

”Du är fan omöjlig.”

”Du känner mig väl du.”

”Jo, tyvärr.”

”Håll käften.”

”Tillbaka till frågestunden kanske?”

”Min tanke exakt. Var i Australien är du nu?”

”Nu är vi hemma i Brisbane och klipper.”

”Hur är vädret?”

”Spöregn.”

”Är det kallt då?”

”För att vara Sverige, nej. För att vara Australien, ja.”

”Lite avundsjuk på dig också kanske.”

”Förstår det. Men nu måste jag klä på mig och dra iväg till kontoret.”

”Okej, men kan du inte ta av dig handduken en gång bara?”

”Tyvärr, girlfriends only.”

”Så jävla taskig. Hejdå.”

”Bye love”, Sarah gör en pussmun till kameran och lägger på. Fan, Viktoria sa ju inte ens hälften av alla saker som hon hade velat sagt. Hon reser sig från datorn och släpar fötterna hela vägen in till köket. Väl där öppnar hon kylskåpsdörren och plockar fram sitt sexpack öl och sätter sig i kökssoffan.

”Vill du berätta om din relation till din mamma?”

”Finns inte så mycket att berätta då det inte finns någon relation.”

”Varför finns det inte det?”

”För jag kom till en punkt i livet då jag hade mod att säga upp kontakten till mina föräldrar. Då jag började acceptera mig själv på riktigt för den jag var. Då jag inte längre tillät mig själv att känna mig dålig eller annorlunda på grund av deras värderingar och åsikter.”

”Har du alltid känt att de har sett dig så?”

”Nej, i början av livet stämde jag in i deras ram. Var en del av deras kärnfamilj. Men det var bara en illusion. Det var innan jag hade hittat mig själv och vem jag var.”

”Hur såg er relation ut då?”

”Den såg bra ut, men ändå stel. Lars har aldrig varit kärleksfull av sig. Han har varit en man född på tidigt sjuttonhundratal. Det är på grund av mitt förakt mot hans beteende som jag fick mina åsikter, och de var så långt ifrån hans egna som möjligt.”

”Din mor då?”

”Om du skulle säga att Pia var världens finaste människa innan hon träffade Lars så skulle jag tro dig. Jag fick se ett uns av den hon brukade vara. Det kom fram när hon berättar om förr. Hennes vänner och hennes drömmar. Det var det enda jag ville höra innan jag somnade. Hur hon reste över världen med sina bästa vänner. När hon fick sitt första jobb som fotograf på tidningen i Västerås. Jag fick även se hur detta uns försvann. Och hon blev allt Lars ville att hon skulle vara. Hemmafru. På sjuttonhundratalet.”

”Så din relation med din mor var god?”

”Ja, vi hade en bra relation. Men hennes svaghet fick mig att avsky henne, redan innan Lars fick henne att avsky mig.”

”Är det bara avsky du känner till din mor idag eller kan du sakna henne och den relation ni hade innan?”

”Jag saknar den mamma jag hade innan, jag saknar den mamma hon berättar om innan jag skulle somna om nätterna. Självklart. Klart det är trist att se ens bröder få all kärlek i hela världen men att en själv inte ens finns. Att jag har fått sitta själv varje julafton tills mina

föräldrar har lämnat mina bröder så de kan komma och hälsa på mig. Eller när de inte kom alls. Att nå en milstolpe i karriären men inte ha några föräldrar som är stolta över en. Klart det är trist och klart att det inte något faktum jag tycker om. Men hade jag varit kvar med min familj hade jag aldrig mer fått känna på hur det är att vara lycklig för jag skulle aldrig någonsin få vara den jag är. Så jag hade ju ett val och jag tyckte att jag gjorde rätt.”

”Men nu tänker du att den karaktär du har byggt upp, med den styrka du har, bara är en illusion? För när det kommer till kritan ligger du bara där och låter slagen motas mot dig?”

”Ja, exakt så.”

”Ingenting du har berättat för mig har visat ett tecken på svaghet. Du är inte din mamma.”

”Men jag känner mig som det.”

”Varför?”

”Som jag har sagt och som du precis sa. Jag lät dom forma mig, och tysta mig.”

”Så du ifrågasätter hela ditt på grund av en enskild händelse? Har du någonsin gjort något som du i efterhand kände var dumt? Ett misstag eller dylikt?”

”Ja, det är klart jag har.”

”Vill du nämna ett exempel eller två?”

”Jag snabbade en gång och jag har varit otrogen...”

”Okej, bra. Definierar dessa händelser dig? Om vi tar otroheten som ett exempel?”

”Nej, det har hänt en gång och sen aldrig mer.”

”Precis som med snatteriet. Du snabbade en gång sen aldrig mer. En enskild händelse definierar inte dig Viktoria. Den ger dig en erfarenhet att ta med dig resten av livet. Om problemet med din misshandel ligger i att du inte försvara dig själv har du lösningen precis där.”

”Ja, eller jag vet inte. Jag känner mig svag och inte fysiskt för det har jag alltid varit. Men psykiskt, och det har jag aldrig varit. Anledningen till att jag känner mig svag är som du säger, till störst del. Men det är klart att jag är rädd också.”

”Självklart är du rädd, det du har varit med om är ingenting man bara ställer sig upp från och dammar av smutsen från knäna. Det kräver arbete att hamna på fötter igen. Men du kommer att fortsätta att vara rädd så länge du känner dig svag och du kommer att känna dig svag så länge du låter detta definiera dig. Du ska få en uppgift till nästa gång. Vi

fortsätter med skrivandet men den här gången bestämmer jag om vad. Du ska bortse från misshandeln, du ska gå tillbaka till dagen innan. Eller bara sekunderna efter att du lämnade jobbet i julas, innan allt hände. Beskriv dig. Beskriv vem du är och vad som har gjort dig till den du är. Låter det som något du skulle klara av?”

”Det ska nog gå att ordna.”

”Bra, då ses vi nästa vecka!”

34.

”Hej, det är Estelle.”

”Hej Estelle, det är Charlie.”

”Vilken tur att det är Charlie, jag hatar att ringa fel. Vad gör du?”

”Jag och Jonna slöar i soffan. Vad gör du själv?” Jonna ger henne onda blicken då hon överröstar ljudet på TV, så hon reser sig därifrån och går in i köket.

”Jag är på väg hem från gymmet.”

”Alltid.”

”Jaja. Vad gör ni på lördag? Är ni i Uppsala då?”

”Ja det ska vi vara och hittills vet jag inte fall vi har något bokat, vad har du i åtanke?”

”Jo, min åtanke är den, att en tjej i Mercedes lag ska ha en liten spelning på Katalin på lördag och Mercedes frågade mig fall jag kunde komma och bad mig att försöka få med en eller två eller tre till så det skulle kännas mindre pinsamt på ett sätt.”

”Pinsamt?”

”Ja, eller konstigt. Typ att det är mer som att vi är ett gäng som dricker öl och där råkar Stina spela, snarare än att hon är där bara för att se på henne typ.”

”Ah, hon likey likey?”

”Ja men lite. Jag frågade Viktoria men hon orkade inte ta sig till Uppsala och hon hade haft något jobbigt möte med psykologen igår som gav henne en svår uppgift hon ville försöka få till och sen var hon rädd sa hon. Kände att det var många bra anledningar på en och samma gång så...”

”Du fick tag på henne alltså? Jag har ringt hela dagen men hon har vägrat svara, men

fattar väl varför nu kanske.”

”Ah, jag smsade henne i gårdkväll och fick svar nu så”

”Jag ska alltså smsa i framtiden. Men vänta lite bara, ska höra med Jonna.” Charlie går tillbaka till vardagsrummet. ”Det är någon spelning i helgen som Mercedes och Estelle ska på. Eller det är snarare kroghäng med livemusik skulle jag tro. På Katalin, de undrar fall vi vill följa med?”

”Ja, varför inte? Låter kul!”

”Bra! Hej igen Estelle.” Charlie går tillbaka till köket.

”Hej Charlie.”

”Jonna är på och jag är på.”

”Snyggt, ska vi höras på lördag då?”

”Ja, och innan också va?”

”Innan också blir jättebra. Hälsa Jonna!”

”Hälsa Hilda!”

”Det ska jag, hej då!”

”Hej då.”

35.

Mercedes, Estelle, Jonna och Charlie kliver in i värmen och en halvfull krog.

”Om ni sätter er så kan jag beställa första vändan. Vad ska ni ha?” frågar Mercedes.

”Jag tar en cider, tack”, svarar Jonna.

”Och jag en öl”, säger Estelle.

”Och jag också”, säger Charlie.

”Fint, ses snart då.” Mercedes går iväg mot baren medan Estelle tar med resten av gänget och sätter sig vid ett bord. Under tiden Mercedes väntar på att få beställa söker hon efter Stina. Bartendern uppenbarar sig dock innan Stina gör det.

”Hej, en cider och tre öl. Och är Stina här?”

”Som ska spela?”

”Ja precis!”

”Ja, hon hänger i köket, vill du att jag ska hämta henne?”

”Om det inte är någon fara för dig.”

”Självklart inte!” Han ställer fram det Mercedes beställt och hon räcker över sitt kort.

”Men titta, jag behövde inte hämta henne.” När Mercedes tittar upp från kortläsaren har Stina smugit upp bredvid henne.

”Hej, du kom!” Stina ger Mercedes en kram.

”Ja, det kändes som ett bra tillfälle för lite öl, gott sällskap och sen förhoppningsvis bra musik.”

”Vilka är du med?”

”Estelle, Charlie och Jonna. Vi sitter därborta.” Mercedes pekar ut över lokalen på ett bord nära scenen.

”Bra val av platser. Är det där hon golfaren som vann årets kvinnliga idrottare i år?”

”Bra koll, det stämmer bra.”

”Hur känner du henne?”

”Det gör jag inte, vi sågs första gången idag. Det är Estelle som känner henne och jag som känner Estelle.”

”Vem är Estelle då?”

”Det är hon alldeles för biffiga bruden med den vita tuppkammen.” Stina tittar på Estelle och sen tillbaka på Mercedes.

”Ni ser ju typ likadana ut i håret.”

”Folk säger det... men hon har kortare på sidorna faktiskt, och stylar tuppkammen mer rakt och är mer vit än blond.”

”Jag hör att folk har sagt det ofta. Men båda är fina i håret, så det är ingen fara att ni är lika.”

”Vilken tur.”

”Men jag måste gå och sätta igång nu. Får jag komma och sätta mig hos er sen när jag är klar?”

”Det beror på hur bra du är.”

”Fan vad taskigt.”

”Klart du får sätta dig hos oss.”

”Bra.” Stina går upp mot scenen och Mercedes går till bordet där hennes vänner sitter.

Bordet tystnar när hon kommer och delar ut alkoholen.

”Pratade ni skit om mig?”

”Nej, jag berättade bara det lilla jag kan om din och Stinas relation.”

”Jaha, den obefintliga?”

”Ja, soon to be befintlig. Hallå, vi alla såg det. Det var så vi började prata om det.” Jonna och Charlie backar upp Estelle med instämmande nickar.

”Det finns inte så mycket att säga.”

”Förutom att det pirrar i din mage när ni tittar på varandra under träningarna. Och hur du kör henne hem bara för att lära känna henne.”

”Jaja, okej. Jag försöker väl kanske bli hennes vän för att jag är intresserad av henne.”

”Fint att vi börjar kvällen med ett erkännande. Ska vi inte skåla på det?”

”Nog om mig och varför vi egentligen är här.” Mercedes blick går fram och tillbaka mellan Jonna och Charlie. Tillslut landar den på Jonna. ”Jonna, berätta om dig själv.”

”Oj, var vill du att jag ska börja?”

”Hur gammal är du?”

”Tjugotre.”

”Alltså född?”

”1989.”

”Vilket gör Estelle yngst här.”

”Varför måste alla alltid påpeka att jag är yngst?” protesterar Estelle.

”För att alla ska ha overseende över ditt beteende”, pikar Charlie.

”Kul gäng.”

”Vad sysslar du med då?”

”Just nu pluggar jag lite strökurser samtidigt som jag är engagerad i Feministiskt Initiativ.”

”Engagerad är väl en underdrift, just nu är du typ FI”, rättar Charlie.

”Det är mycket jobb alltså?” frågar Mercedes.

”Ja, nästa år är det ju supervalår och vi ska in i Europaparlamentet och riksdagen så vi ligger i.”

”Betyder det att du är kompis med Gudrun?” frågar Estelle.

”Ja, det skulle jag nog våga påstå.”

”Jonna är lite ödmjuk, det hon vill säga är att hon är namn nummer två deras lista i kommunvalet och med lite mer erfarenhet så kommer hon bli talesperson.”

”Jag är inte blyg, jag har bara inget behov av att berätta det.”

”Du borde ha. Det säger rätt mycket om ditt engagemang.”

”Men vad gör du annars då? Eller det kanske inte hinns till.”

”Nej alltså, skolan blir ju som min inkomst och politiken som min hobby, allt är ju ideellt så tjänar inget på det.”

”Tur att du är tillsammans med ett golfproffs då.”

”Ja, det känns ju rätt fint faktiskt.” En rundgång ljuder i rummet och Stina presenteras. Gänget tystnar genast och vänder sina blickar mot scenen.

”Nu jävlar, upp till bevis”, säger Estelle.

”Fy fan vad kallt det var!” Mercedes och Stina är nästan sist med att lämna Katalin och de både slås hårt av kylan.

”Det är Sverige och det är vinter, vad förväntar du dig?” frågar Stina.

”Jo, okej, jag förväntar mig inte mer än så här. Men förlåt, vad sa du för något?”

”Jag frågade dig vad du trodde det berodde på?”

”Att jag är så besatt att alltid göra saker bättre och större?”

”Ja, precis.”

”För jag började med ingenting tror jag.”

”Berätta.”

”Vad?”

”Din historia från ingenting till nu.”

”Det handlar om 25 år, vill du verkligen höra på den?”

”Ja, mer än gärna. Vi har en lång väg att gå.”

”Okej, skyll dig själv. Min mamma är från England och min pappa är från Sverige. De träffades lite lagom snyggt när han var på affärsresa i London. Problemet var bara att min pappa var gift och hade barn. Men eftersom att han ofta var i London gick det bra ändå, att dölja det alltså. Sen kunde mamma åka hit ibland också. Hur de höll det uppe har jag väl inte så stor koll på men det är inte det viktigaste. Så skit samma. Utan de höll på så

här i sju år innan mamma blev gravid. Och hon tänkte 'äntligen kan han lämna sin fru så vi kan starta den familj vi så länge längtat på'. Problemet var att han istället gav henne ett ultimatum. Ungen eller honom. Hon valde mig. Men efter alla vänder till Sverige och alla år med min pappa vars namn jag aldrig brytt mig om att fråga om, valde hon att flytta hit. I en liten sketen etta växte jag upp med en mamma som alltid jobbade och pluggade. Det var mitt inget."

"Så du har aldrig träffat din pappa?"

"Nej, och inte heller mina två syskon jag verkar ha."

"Du vet inget om dom?"

"Jag vet att min pappa, om nu kan kalla honom för det, är ett förmöget svin."

"Och du skulle inte vilja träffa honom heller?"

"Nej, inte alls faktiskt. Min mamma är världens finaste människa, det krävs en riktig idiot för att behandla henne som han gjorde. Jag har lärt mig, av min mamma, att inte lägga tid på människor som bara kommer att kräva energi. Jag måste prioritera bort sånt för att leva i mitt tempo. Däremot hade det varit kul att ha något syskon. Och jag har ju det bara att de är ovetande om min existens."

"Hur kan du göra sånt? Välja var du ska lägga din fokus?"

"Jag tror mycket handlar om att det har varit så hela mitt liv. Min mamma var och är väldigt mån om att jag ska lyckas i livet. Med lyckas för henne handlar det mest om att vara framgångsrik och ha pengar, och det är förmodligen, eller definitivt, utifrån det som gör att jag hela tiden måste ha mer. För hon lärde mig att aldrig nöja sig."

"Du ska bli allt hon inte blev?"

"Faktiskt inte. Min mamma blev och är rätt mycket ändå. Hennes bitar i livet föll på plats när jag blev äldre. Nu bor hon med sin fästman i en stor villa lite utanför London och är den i familjen som står för inkomsten. Hon är min förebild, att gå från noll till hundra är mitt mål precis som det var hennes. Så det handlar inte om att bli allt hon inte blev, utan att bli allt hon är."

"Men när flyttade hon tillbaka till London då?"

"När jag var arton. När hon kom till Sverige började hon plugga, för att umgås med svenskar som kunde lära henne bättre svenska. Hon kunde ändå det rätt bra med tanke på hennes sjuåriga romans. Då breddade hon sin examen från London och började fokusera

på den karriär hon la åt sidan för min pappa. Efter det fick hon jobb som projektledare på Ericson, sen på ett reklamföretag vars namn jag inte minns men de gör ICA-reklamerna och där jobbade hon tills jag blev arton. Då tackade hon ja till ett företag i London som hade tjatat på henne i två år om att hon skulle börja jobba där. Nu är hon chef av något slag.”

”Så hon lämnade dig bara?”

”Nej, hon gav mig ett val. Stanna här eller följa med. Jag hade ett år kvar i skolan och en egen plan att följa, jag kunde inte resa dit.”

”Men tyckte du att det var okej då?”

”Ja, självklart. Jag tyckte nästan att det var lite för spännande. Skulle ju få en egen lägenhet och klara mig själv.”

”Betalade hon och så för dig?”

”Nej, eller hon betalade hyran och mat, sen fick jag studiebidrag, så ville jag ha något utöver det så fick jag få ihop de pengarna själv. Det var hennes uppfostringstaktik. Att göra mig självständig. Att lära mig att fall jag vill ha något får jag faktiskt jobba för det. Och jag ville ha hela världen och när man vill ha hela världen kan man aldrig bli nöjd, och kan man aldrig bli nöjd då slutar man aldrig att jobba.”

”Vad tycker hon om att du måste ta det lugnt med allt nu då?”

”Min mamma är som jag, eftersom att jag är som min mamma, hon anklagar sig själv. Hon tycker att hon pushade mig för hårt istället för att faktiskt känna in vad man har och vara nöjd med det. Vilket min mamma precis har lärt sig att göra, när hon träffade sin blivande man. Hon vill bara att jag ska må bra.”

”Vad var din plan då?”

”Pratar inte jag lite för mycket?”

”Det är för att du är artig och svarar på mina frågor. Jag vill höra.”

”Okej, om du säger så. Jag läste natur, med en inriktning på webbdesign. Jag lyckades få till någon special, man kunde inte göra så egentligen. Så jag läste 3200 poäng istället för de 2500 man ska ha. Det tillsammans med all innebandy jag hade så hade jag inte tid till att jobba men jag behövde saker till innebandyn och till mina framtidsplaner, som en dator. Jag vågade inte fråga mamma om pengar så jag sålde allt i lägenheten förutom min säng. Det var väl första steget i min plan. Sen skulle jag till Örebro och plugga vidare där,

så att jag sedan skulle kunna starta ett kommunikationsföretag med fokus på det virtuella. Jag hade kollat upp Örebro och det skulle funka bra med min innebandy, de hade ett lag i division två men som hade kvalat upp till division ett, så de hade potential och var bättre än inget. Efter den utbildningen var syftet att starta eget tillsammans med min kompis från gymnasiet, Nisse. Sen skulle det företaget bli framgångsrikt med sin bas i Stockholm. Sen ska det företaget bli störst. Det var planen då. I Örebro blev jag väldigt tajt med Kicki, en klasskamrat till mig. Vi delade samma syn på väldigt mycket och hade lika höga ambitioner. Så hon hoppade på mitt och Nisses tåg. Tillsammans lyckades vi starta det där framgångsrika företaget och det här är bara början."

"Och du kan liksom inte låta dessa planer ta tid?"

"Nej, de ska genomföras så fort som de kan."

"Så man springer in i väggen."

"Jag tror ärligt talat att jag sprungit in i flera väggar men passerat dom som Hulken. Men antar att trots att man klarar det så tar det på krafterna och tillslut tar de slut. Så här är jag. Med nya, lite tråkigare planer som ska vara bättre för mitt välmående."

"Du kan väl ha samma planer fast inte lika lite tid på dig?"

"Jo, det är väl lite så. Bara att jag fick sätta dit lite nya och ändra lite ordning på allt först."

"Du borde skriva en bok om ditt liv, skulle inspirera många."

Mercedes skrattar till.

"Det är också en plan jag har."

"Jo men så klart, dumt av mig! Men din skada då? Du sa det bara lite snabbt när du presenterade dig på träningen."

"När jag spelade i ÖSK, alltså i Örebro drog jag av korsbandet för första gången. Innan dess har jag varit helt skadefri, konstigt nog. Det var i samma veva som vi kvalade till elitserien. Sista matchen, som tur va på ett sätt. Men det läkte bra och jag skötte min rehabträning. Ingen stress i den faktiskt."

"Kors i taket."

"Ja, men faktiskt. Sen när jag var klar med min utbildning flyttade jag till Stockholm och började spela i Huddinge. Hade velat spela i Djurgården men kunde inte riktigt satsa så mycket då när det var mycket med jobbet. I slutet på säsongen drog jag av korsbandet

igen och det har egentligen läkt men alla mina leder i kroppen är helt slut. Det är förmodligen utmattningssyndromet som satt sig kroppen, så det är mycket möjligt att jag mår bättre när jag själv blir bättre men krafterna räckte inte till innebandyn längre.

Dessutom låg för mycket fokus på jobbet.”

”Men vaddå, hade du konstant värk eller var det bara när du tränade?”

”Konstant i stort sett.”

Stina saktar in då de har nått slutdestinationen, hennes hem.

”Är vi redan framme?”

”Japp.”

”Då var det ju inte så farligt långt?”

”Det tog en tjugo minuter som jag sa, det var du som tyckte att det lät långt.”

”Jag tyckte inte det lät långt, jag tyckte det lät kallt. Men jag hade väl trevligare än vad jag hade väntat mig.” Mercedes slår till Stina lite lätt på armen för att visa att hon skämtade. Slaget går över till en strykning utan att Mercedes ens tänker efter. Hon kommer på sig själv och slutar. Tystnaden blir pinsam. ”Du, tack så sjukt mycket för ikväll. Även fast att du är fantastiskt duktig på innebandy så sjunger du hundra gånger bättre. Och skriver för jävla bra låtar. Du borde satsa på det istället. Eller ja, du borde ju självklart satsa på det du tycker är roligast men jag tror att det är musiken.”

”Jasså, vad får dig att tro det?”

”För att du log på ett annat sätt idag.”

”Vad var det för sätt då?”

”Ett finare sätt. Från hjärtat, huvudet och alla andra delar av kroppen på samma gång.”

”Jag visste inte att jag hade flera leenden.”

”Alla har flera leenden.”

”Men du har rätt, musiken är viktigare för mig och det som ger mig mest. När jag spelar innebandy är det bara innebandy. Jag släpper och skjuter på allt annat som inte har med den där bollen att göra. Med musiken så bearbetar jag allt istället. Det är genom att skriva musik som jag river ner mig själv för att bygga upp mig lite starkare igen. Eller åtminstone mer medveten.”

”Det är det jag saknar. Något som får mig att bearbeta. Jag är ju en tvättäkta innebandyspelare och skjuter på allt som bara sinkar mig, eller fintar bort det.”

”Och det slutade med att allt uppskjutande började sinka dig som mest istället.”

”Exakt, du har lyssnat bra på min historia.” Mercedes skrattar. ”Men.”

”Dags att runda av.”

”Precis, jag fryser ihjäl.”

”Du kan väl höra av dig när du är hemma så jag vet.”

”Du är bra fin du, men självklart hör jag av mig.”

”Jag bryr mig bara.”

”Just därför du är fin.” Mercedes kramar om Stina. ”Tack för i kväll.”

”Tack själv, det var kul att du ville komma.”

36.

”Jag fattar inte hur jag kan vara så här bakis idag, jag drack typ ingenting igår.” Estelle suckar och grymtar för att Mercedes ska förstå hur dåligt hon mår.

”Hur länge sen var det sist du drack egentligen?”

”När Sofia fyllde år, alltså i början på januari. Alltså inte så jättelänge sen väl? Innan det har jag inte druckit sen jag flyttade till Uppsala. Ville inte förstöra träningen. Det vill jag i och för sig inte nu heller men försöker chilla lite mer med livet.”

”Du chockade väl kroppen.”

”Ja, det är väl så. Efter Sofias fest hade jag en tvådagars bakfylla. Den var inte så jättemysig.”

”Fyfan, jag blir helt förstörd av en.” Mercedes svänger in på Maxparkeringen. ”Ska vi äta här eller ta med tycker du?”

”Jag tycker att vi tar med så jag kan få se hur din lägenhet blev efter vår intensiva dag på IKEA.”

”Dög inte bilderna jag skickade?”

”Nej.”

”Okej, vi köper med. Vad ska du ha då?”

”Originalmål utan ost och green garlic dip. Cola att dricka. Ta plusmeny också. Jag har min fuskdag, jag måste äta mycket.”

”Okej, hej! Ett originalmål utan ost med green garlic dip, plusmeny på det. Sen ett maxmål med green garlic dip.”

”Vad vill ni ha att dricka?”

”Cola på bägge.”

”Var det bra så?”

”Japp.”

”Då blir hundratrettioen i nästa lucka.”

”Tack så mycket.” Mercedes lägger ur handbromsen och kör till nästa lucka.

”Jag swishar över till dig sen.”

”Nej det är lugnt, jag bjuder.”

”Alltså jag har pengar.”

”Jag med, så jag bjuder.”

”Okej, tack, jag bjuder nästa.”

”Det blir så bra så.” Mercedes betalar, tar emot maten och de åker mot nästa mål, Ica.

”Hände det något mellan dig och Stina igår?”

”Nej, vi pratade bara. Hon fick min livs historia typ. Jag som sällan berättar den.”

”Hon får läsa dig som en öppen bok.”

”Ja men typ.”

”Det är fint, ett gott tecken.” Mercedes svänger in på nästa parkering och parkerar långt bort från ingången.

”Först och främst, varför handlade vi inte på Ica först? Och sen, vad sysslar du med? Jag är bakis har jag sagt till dig.”

”Det var faktiskt väldigt dumt i huvudet av oss. Sen vill jag inte stå bland andra bilar, de kan förstöra min.”

”Alltså, du om någon är föråldrad inombords!”

”Och vad fan menar du med det?”

”Det är en diagnos Viktoria gav mig en gång i livet för hon tycker att jag uttrycker mig väldigt gammalmodigt ibland, men jag tror mest att det berodde på att rättfärdiga för henne att hon umgicks med någon så ung som jag.”

”Men min bil är ny och dyr, vill att den ska förbli fin ett litet tag till iallafall.”

”Förändrar inte det faktum att du är väldigt vuxen.” De har äntligen nått fram till

ingången. Estelle rycker tag i en korg och tar bestämda steg mot chipsen. "Här kan jag bjuda!"

"Smart Estelle."

"Jag vet."

"Jag har pratat med Kicki och Nisse förresten."

"Och när hade du tänkt berätta det här för mig?"

"Idag."

"Vad sa de då?"

"Dom sa att det lät som en jättebra idé. Kicki känner ju dig och vet hur du är så hon sa att hon skulle kunna lära dig allt du behöver veta på nolltid. Men de har också i min frånvaro tagit beslutet om att vi inte ska jobba under sommaren, förutom enstaka ändringar eller dylikt till befintliga kunder."

"Har de försökt få igenom förslaget förut men du har slagit ner det?"

"Typ."

"De är vettiga, du borde lyssna på dom. Men efter sommaren då?"

"Att du börjar då?"

"Ja, exakt."

"Ja, jag tänkte så här, och eftersom att de tog ett beslut utan mig så tänker jag ta det beslutet utan dom så länge du vill, att efter sommaren så får du en provanställning, mest för att du ska få känna in och så vidare. Men att du kan hänga på kontoret en till två dagar i veckan från och med nu och lära dig. Det är väl lite drygt för dig att pendla dit varje dag tänkte jag. Och jag vet att det är psykisk utmaning för dig också och att du har många andra såna i livet just nu, så tänkte att en mjukstart kanske skulle funka bäst för dig."

"Det är sjukt hur lite vi har pratat den senaste tiden men hur mycket du kommer ihåg om mig ändå. Så ja, du har rätt. Jag jobbar rätt hårt varje morgon för att ta mig upp från sängen så en mysig mjukstart skulle nog vara det bästa för att slippa alldeles för mycket ångest."

"Du får självklart lön också, så du inte behöver oroa dig över att det kommer kosta dig att åka till Stockholm och så vidare. Sen får du känna in fall det är det här du vill syssla med liksom."

"Det låter rätt jävla bäst, tack för att du ser efter mig."

”På tal om det, hur mycket betalar du hos Hilda nu?”

”Ingenting, hon låter mig inte. Vilket är tur för hade nog inte haft råd.”

”Är det inte jobbigt att bo så trångt då?”

”Jo lite, alltså det vore skönt att inte känna sig i vägen hela tiden. Nu är hon visserligen väldigt ofta hos hennes pojkvän. Men jag har lätt för att känna mig i vägen, så var det även fast att jag bodde hos Sofia och vi är ju typ världens bästa vänner. Men de ska flytta ihop nu, så då kommer jag känna mig i vägen deluxe.”

”Hur ska du göra då?”

”Vet inte, kanske flytta in till Viktoria i Stockholm.”

”Bor inte hon ännu mindre än Hilda?”

”Jo, visserligen.”

”Alltså, jag har ju en två och en halva. Du får gärna bo hos mig. Sanningen är den att det var dit jag ville komma med alla mina frågor. Så slipper du känna dig i vägen.”

”På riktigt? För jag hade kanske tänkt fråga men vågade inte.”

”Hade kanske lite på känn att det hade kunnat vara så också, faktiskt. Ska jag ta mer geisha?”

”Man ska alltid ta mer geisha.”

”När vill du flytta in då?”

”När får jag flytta in?”

”Nu.”

”Okej, i så fall så snart som möjligt kanske.”

37.

”Hur känns allt?”

”Som att jag inte är mentalt förberedd för golfen.”

”Ditt huvud är fortfarande i allt runt omkring?”

”Ja, jag och min flickvän tjafsar om det hela tiden. Hon har nått den punkt då hon är less på att höra mig tjata om det, speciellt när hon inte kan hålla med mig. Så all min tid har gått till det. Själva grejen med media och så vidare har jag nästan släppt, men nu är det

frustrerande att vi alltid bråkar.”

”Hur har det gått under träningarna då, har du kunnat koppla bort allt?”

”Det känns väl ändå lite bättre, men jag vet inte. Problemet är mest att vi är osams faktiskt och varför vi är osams är på grund av allt runt omkring.”

”Okej, hur kan vi göra förutsättningarna bättre för tävlingen då?”

”Jag vet inte, det blir nog bättre bara jag kommer bort liksom. Får vara lite själv.”

”Hur tänker du hantera en tanke om det här då om den dyker upp under tävlingen?”

”Jag tänker att jag ska notera tanken, sen gå tillbaka till golfen. Låta det ta en sekund extra eller två, tills jag har återfått fokusen på det jag ska göra.”

”Är det något du har försökt dig på nu på träningarna?”

”Ja, och det funkar oftast. Ibland är jag för sur men som sagt, tror inte att jag kommer att vara det när jag är i USA och inte har någon att bråka med. Jag är bara rädd för att jag har förlorat dyrbara veckor med träning och kommit ur form, och då vet du ju hur jag dalar resultatmässigt för att psyket är fel.”

”Du hinner träna lite där också och hitta din form, det vet du.”

”Ja, kanske.”

”Vad tycker du, ska vi gå ner lite i tid igen? Du verkar sakta men säkert komma tillbaka till ditt rätta ja.”

”Jag tror faktiskt det jag med. I övrigt känns det som att jag har koll på det mesta. Jag har ju ändå gått hos dig i några år. Skulle nog nästan kunna bli psykolog själv.”

”Lite så jag känner också. Du vet vilka knep du ska ta dig till.”

”Exakt, men ibland orkar man inte tänka rätt. Då är det skönt att kunna ringa till dig.”

”Och du får ringa mig när som helst du vill, det vet du.”

”Det vet jag.”

”Men har du pratat med någon av dina vänner om det här? Jag tänker till exempel Charlie, som fick komma till dig på sjukhuset, eller dina bröder?”

”Nej, jag har inte pratat med någon. Charlie och dom försöker, men jag säger att jag inte vill prata om det. Speciellt inte med Charlie.”

”Varför speciellt inte med Charlie?”

”Jag skäms. Du vet, över att hon fick spendera julafton på ett sjukhus med mig. Och för att hon fick se mig så.”

”Vad är det jobbigaste med att hon fick se dig så?”

”Jag tänker att det inte kan ha varit lätt för henne heller, men det är inte bara det. Utan mest är det nog för att ingen har sett mig så förut.”

”Hur såg hon dig då?”

”Jag vet inte ens fall hon såg mig så, men jag tänker att hon såg mig på det sättet jag såg mig själv på. Som svag och, ja, patetisk.”

”Det är just av den här anledningen jag tror att det är bra att du pratar med folk, och framför allt Charlie som har ett väldigt stort inflytande på dig och även för att hon delar en del av denna händelse med dig. Jag tror även att hon gärna skulle vilja prata om det, för precis som du säger, det kan inte ha varit lätt för henne heller. Men du skulle må bättre av det, för det är något du bär på. Skulden, skammen. Den kommer att sitta där tills du vet att den inte behöver det och för att veta det måste du prata med Charlie.”

”Jag vet. Egentligen vill jag prata om det, men något säger stopp. Jag har försökt flera gånger när hon frågar men det slutar alltid med att jag säger att jag inte vill prata om det.”

”Vad är det värsta som kan hända?”

”Ingenting antar jag. Eller att hon bekräftar det jag tänker. Att det var jobbigt, att hon tyckte att jag var mesig.”

”Och fall hon skulle tycka att du var en mes, hur skulle du fortsätta med den informationen?”

”Jag skulle nog bli sårad och tycka att hon är en idiot.”

”För det är precis vad hon skulle vara.”

”Okej kanske.”

”Vi har ju använt oss av dina skrivkunskaper till de andra läxorna så vi behöver inte göra ett undantag här. Jag vill att du skriver som ett brev till Charlie, men jag vill också att du tar det med henne muntligt. Hör vad hon har att säga. Det kommer att lätta på dina axlar.”

39.

”Du jag har en fråga.”

”Fråga på.”

”Hur var det på sjukhuset?”

”Du menar när du låg där?”

”Ja.”

”Det var betydligt mycket bättre än när mamma gjorde det för att jag visste att jag skulle få ta dig hem.”

”Jag vet hur mycket du hatar sjukhus och jag skäms verkligen över att jag bad dom ringa dig.”

”Jag står som din In Case of Emergency, de hade ringt mig ändå. Och jag står som det av en anledning. Du är så gott som min familj. Du och min pappa är det absolut bästa jag har. Det spelar ingen roll hur mycket jag hatar sjukhus, hade de inte ringt mig hade jag blivit förolämpad.”

”Okej, men hur, hur var det då?”

”Jag fick en klump i magen när de ringde mig och hade inte pappa varit där för att lugna mig hade jag fått någon slags gråtattack så att jag inte hade kunnat köra till sjukhuset. Sen kan jag fortfarande tänka på hur hemskt det var att se dig så där.”

”Hur är så där?” Viktoria hugger snabbt.

”Förstörd. Blåtira, svullna läppar, sårig.”

”Svag?”

”Nej inte svag. I alla fall inte svag som i en egenskap, men fysiskt svag som i att du inte hade någon energi. Det var jobbigt att ens försöka förstå vad du hade varit med om och hur du hade känt. Din rädsla, din smärta. Allt. Du är min bästa vän och jag menar, hur

skulle inte du känna fall du såg mig ligga så där? Det gjorde ont, och det gör fortfarande ont. Speciellt när du fortfarande mår dåligt över det. Vilket jag förstår att du gör, men vi har känt varandra sen mitt första år på gymnasiet och du har alltid berättat saker för mig, tills nu.”

”Jag gillar inte den jag är, eller den jag blivit efter det här. Jag försöker liksom gömma det genom att inte prata om det.”

”Fast när du gömmer hela dig så visar du bara det mer. Jag vet att du går till en psykolog och det är jättebra. Man märker faktiskt en skillnad på dig. Men jag skulle ljuga om jag sa att jag inte längtar till den dagen då du inte styr av min fråga med 'jag betalar redan en psykolog sjukt mycket pengar för att prata om det där, så jag orkar inte ta det nu'. Men det är egoistiskt av mig att tänka så också, för egentligen vill jag bara vara tillräcklig. Jag vill att du ska kunna känna att oavsett vad du känner så älskar jag dig precis lika mycket som innan du började känna så. Och oavsett hur du ser på dig så ser jag dig på samma sätt som innan. Och sen tror jag faktiskt att jag skulle kunna bidra med något, för jag kanske inte har någon examen i psykologi men jag gick fanimej ut med högsta betyg i kursen om dig.”

”Du har rätt. Jag har bara skämts.”

”Över vad?”

”Men typ att jag förstörde din julafton.”

”Det var inte du som förstörde vår julafton, det var de två snubbarna som valde att misshandla dig. Men samtidigt spelar inte det någon roll heller. Hade du legat där på sjukhuset för att du snubblade på en isfläck så skulle jag ha varit där. För när min bästa vän är på sjukhus så finns det ingen annanstans jag vill vara än där hos henne. Och julafton är överskattat.”

”Julafton är för pensionärer.”

”Exakt. Och sist jag kollade så beter du dig inte ens som en.”

”Jag ska bli bättre på att prata om det. Jag lovar. Det är inte det att jag inte vill, jag vet bara inte hur jag ska hantera allt. Det känns som att det är för mycket. Jag håller liksom på att ifrågasätta hela min existens och allt jag har gjort i mitt liv. Det känns för jobbigt att på något sätt ens försöka förklara, men å andra sidan så känner du oftast mig bättre än vad jag känner mig själv. Problemet är att jag vill bevisa för mig själv att jag kan klara av

det här själv, typ. Men jag behöver inte det, eller hur?”

”Nej, jag tycker det är dumt när man har så fint folk runt omkring sig.”

”Men nu flyger ju du iväg.”

”Ja, men jag blir bara borta cirkus en månad. Vi har ju skype. Estelle har dessutom lovat att ta hand om dig.”

”Hur går det där då?”

”Går med vaddå?”

”Ja men börjar ni bli bra kompisar eller?”

”Ja, det var vi nog redan innan vi hade träffats. Men jag gillar henne, hon är faktiskt rätt så fantastisk.”

”Jag vet.” Det blir tyst ett tag. Charlie kollar ner på vattenflaskan hon håller i handen och pillar intensivt på etiketten. ”Vad tänker du på?”

”På det värsta med hela grejen.”

”Vilken grej? Du och Estelle?”

”Va? Nej. På misshandeln.”

”Oj, jaha. Vad menar du?”

”Tänk om det hade hänt någon annanstans. Fall ingen hade hittat dig. Du hade kunnat dött Viktoria. Jag hade kunnat förlora dig också. Och jag vet, jag gjorde inte det. Tänk om är bara en tanke men det här fick mig att börja tänka på det. Det var ändå väldigt nära, att jag förlorade dig och det känns lite som att det inte är över.”

”Utveckla?”

”Mitt förlorande av dig. Du håller på att försvinna och du håller på att få dåliga vanor. Du pratar inte med mig längre och du dricker nästan varje dag. Så jag vet inte hur du mår, förutom att du mår väldigt dåligt. Tänk om telefonen ringer igen och den här gången är det läkaren som säger att du har tagit livet av dig?”

”Charlie, jag skulle aldrig.”

”Men hur ska jag veta?”

”Jag vet, jag vet att jag har varit dålig på att säga hur jag mår och ta tag i det. Men jag har lovat nu, att det ska bli ändring på det. Jag är inte ensam, jag vet det. Jag behöver inte klara det här själv, jag vet det också. Jag vet det nu. Det kommer bli bättre, jag lovar. Du kommer inte förlora mig. Inte än på ett jävligt bra tag i alla fall.”

”Det känns lite fel att dricka öl med sin spelare.”

”Jag är redan i första femman så det är ju inte så att jag kommer bli särbehandlad direkt.”

”Sant”, säger Mercedes och skrattar. ”Och vi är faktiskt nästan lika gamla.”

”Och har inga andra vänner.”

”Och är vänner.”

”Faktiskt. Men på riktigt, tror du Henrik och herr Sportchef skulle bli sura?”

”Jag tror inte de skulle vara ett jättestort fan av det direkt. Det är ett rätt proffsigt lag. Jag ska vara tränare och ha respekt av er och så vidare. Typ.”

”Det har du ändå. På grund av din kunskap.”

”Ja det tror jag också, har inte haft några problem med det hittills i alla fall och då har jag aldrig varit dödsallvarlig.”

”Uppsala är ju inte världens största stad, vi har väl bara råkat stöta på varandra ute på krogen och pratat.”

”Så får det vara. Nog om det nu, för nu är det faktiskt din tur!”

”Min tur med vad?”

”Berätta din historia från början till slut.”

”Det är tjugotvå år, orkar du verkligen höra?”

”Bara beställa in några till öl fall det bli lite trist.”

”Min är ju inte ens hälften så intressant som din så du lär väl få göra det. Jag föddes här i Uppsala och nu bor jag fortfarande här i Uppsala.”

”Vad läste du på gymnasiet?”

”Estet.”

”Hade jag kunnat lista ut. Har du pluggat något sen dess?”

”Nej alltså mitt liv är så pass ointressant så att jag har gjort samma sak hela livet. Spelat innebandy, sysslat med musik och jobbat för att kunna syssla mer med musik.”

”Vad är det som gör det ointressant då?”

”Nu lät det som att jag är missnöjd över mitt liv, men det är jag inte. Utan det finns inga stora händelser i mitt liv som gör det spännande. Det är små saker. Förutom när vi gick upp i ettan kanske, och när jag fick jobbet på Katalin och när jag hade min första

spelning.”

”Se, du har ju massa.”

”Ja men de är svåra är att bara berätta de på rak arm.”

”Okej, då fortsätter jag att ställa frågor då. Som jag har förstått det så är musik nummer ett, innebandy nummer två, vad är nummer tre?”

”Så man måste ha tre saker i livet alltså? Nej men jag vet inte, det är nog mycket som delas där. Jag gillar att resa, men gör det inte så mycket för att jag inte har råd eller tid på grund av nummer ett och nummer två. Men får man svara vänner?”

”Självklart, det är en väldigt bra nummer tre faktiskt.”

”Tur.”

”Okej, nästa fråga, hund eller katt?”

”Häst.”

”Eller häst, berätta mer.”

”Nej jag skojade. Hund faktiskt, men har ingenting emot katter. Du då?”

”Hund, alla dagar i veckan. Min mamma har precis skaffat en valp, känns lite extra drygt nu att hon inte bor i Sverige.”

”Du vill inte skaffa en själv då?”

”Vet inte, jag jobbar ju så mycket och sånt.”

”Sist jag checkade läget så jobbade du inte alls...”

”Sant, men det är ju bara tillfälligt hoppas jag.”

”Kanske bra med en hund som får dig att chilla lite?”

”Jag skulle nog bara träna sönder den som jag har tränat sönder mig.”

”Skaffa inte hund.” de skrattar och Mercedes cirkulerar med sitt tomma glas öl. ”Vill du ha en till? Du bjöd ju på första så det är min tur nu”, säger Stina.

”Om du insisterar.” Stina sveper hennes sista droppar och beger sig mot baren. Den tomma baren gör att det inte dröjer länge förrän hon redan är tillbaka. ”Får jag ställa en fråga nu?” Hon sträcker över ena ölen till Mercedes och sätter sig ner på stolen.

”Det ska nog gå an.”

”Hur känner du Estelle?”

”Vi spelade i samma innebandylag när jag bodde i Örebro, hon är därifrån. Det är nog det enda laget jag spelat i som har haft den där riktiga familjekänslan. Vi hängde hela tiden

och hade jämt så förbannat kul.”

”Det har vi väl i Uppsala också!”

”Ja, klart ni har bra sammanhållning och så, men det är inte som i ÖSK. Det var något speciellt där. Men så är det nog också det laget då vi var samma lag under en lång tid.”

”Men då har ni känt varandra rätt länge?”

”Ja, i fem år ungefär. Vi klickade typ direkt. Förmodligen för att vi var de enda flatorna där. Eller okej, Estelle är inte flata, hon är bisexuell/pansexuell/queer.”

”Är ni, ehm, tillsammans?”

”Nej, vi är inte tillsammans”.

”Har ni varit det då?”

”Nej, men vi var på g under en rätt kort period.”

”Varför blev det inget då?”

”Jag har svårt för förhållanden, av någon anledning så vill jag jämt dra mig ur när det börjar bli för seriöst. Så jag började typ bli kall mot henne och var väl inte den snällaste kanske. Har typ precis sluta be om ursäkt för det.”

”Hon verkar nog vara över det, ni verkar ju vara sjukt bra vänner.”

”Vi är det. Det har vi varit hela tiden. Det var inte så att Estelle ens var sur på mig faktiskt. Nu har hon väldigt svårt att vara sur på folk under en längre tid än några timmar, men hon sa det efteråt att grejen med mig förmodligen bara var som det var på grund av att hon knappt hade kommit ut. Att det var hennes första fling med en tjej. Och idag kan inte riktigt någon av oss fatta att vi ens har tyckt om varandra på det sättet. Jag har dock inte varit den bästa med att höra av mig när jag har jobbat så mycket. Så vi har knappt pratat på ett år, men sen jag flyttade hit så har vi hörts typ varje dag och allt känns som det alltid har gjorts.”

”Det är den finaste typen av vänskap, den som inte behöver konstant underhållning för att finnas kvar.”

”Exakt, har du någon sån vänskap?”

”Ja, jag har nog ett par stycken faktiskt. Cassandra i laget till exempel, nu ses vi varje dag ändå men. Sen har jag en vän som bor i Norge, en annan i USA och en annan i Göteborg. Vi hör inte varje dag men de skulle fortfarande stå bredvid mig den dagen jag gifter mig. Men tillbaka till Estelle!”

”Okej, vad mer vill du veta om Estelle?” Mercedes känner sig lite avundsjuk på all fokus kring Estelle.

”Hur ofta tränar hon?”

”Det ser du ju på henne, alldeles för mycket.”

”Jag ser på henne att hon tränar tillräckligt mycket för att vara vår fystränare. Om vi ska upp till elitserien i år är det kanske på plats att ha en sån på riktigt.”

”Har ni aldrig haft en fystränare på riktigt?”

”Typ inte, en gång hade vi någon gammal hockeyspelare men det räcker inte att ha en bara över sommaren.”

”Det är faktiskt en jättebra idé. Jag ska försöka övertala henne.” De skålar på saken.

41.

”Hej, jag väckte dig inte va?”

”Klockan är halv tolv. Vad tror du om mig?”

”Jag vaknade nyss så jag trodde du va som mig.”

”Det går inte när man ska gymma två gånger per dag. Du får tänka på att jag är arbetslös och inte har all tid i världen.”

”Två gånger per dag? Förstod väl att något sjukt låg bakom dina muskler, vågade bara inte fråga.”

”Det är ingen sjukdom direkt så det är inte så speciellt jobbigt att prata om det. Snarare en hobby så det är bara väldigt kul...”

”Nej men våga som i att jag skulle framstå som dålig då.”

”Äsch, du är gammal nu, du låg i bra förr.”

”Du borde komma ner och prata om träning för laget. Jag och Stina pratade om det igår faktiskt. Hon som kom på det.”

”Är det därför du ringer?”

”Nej, jag ringer för att berätta om igår, den där frågan hade jag tänkt vänta med.”

”Vänta då med den frågan och berätta om igår.”

”Vi tog några öl på Smultron och pratade om livet, sen gick jag henne hem precis som

sist. Typ halvvägs började vi hålla varandra i handen och...”

”Vänta nu, det här är viktigt, du kan inte hoppa över detaljerna. Vem tog vems hand först? Eller var det den här ’båda väntar på att den andra ska ta initiativet och sen råkar händerna nudda varandra någon gång för mycket och sen woola, hålla hand’?”

”Det var väl åt det hållet, men jag tog initiativet.”

”Alltid, Mercedes the fearless. Pirrade det i magen?”

”Ja, faktiskt.”

”Åh, gulligt. Men sen då?”

”Sen kom vi till hennes port och hade den här pinsamma avrundningen.”

”Men kom igen Mercedes, det finns väl inga pinsamma moments i ditt liv?”

”Jo, vi har en del och det här var en av dom. Men i vanlig ordning såg jag till att det tog slut och kysste henne.” Estelle hurrar i den andra änden av luren. ”Sen sa hon att jag skulle höra av mig när jag kom hem och jag gick.”

”Oh my God, det här är som en film. Har ni pratat något om det nu då?”

”Ja, jag smsade när jag var hemma och sen smsade vi i typ två timmar innan jag somnade med telefonen på bröstet.”

”Vad sa ni då?”

”Allt möjligt, vi tackade för en trevlig kväll, jag berättade att jag inte orkade gå och tog en taxi hem. Vilket hon tyckte förklarade varför jag var hemma så fort och så vidare.”

”Inte så spännande med andra ord... Har hon varit med en tjej förut? Eller ni kanske inte har pratat om det?”

”Jo, vi smsade lite om det igår. Och nej, hon sa att hon kanske har haft sina aningar om att hon gillar tjejer men liksom aldrig varit kär i en tjej eller så.”

”Har ni pratat något idag då? När ni är nyktra?”

”Vi var inte så fulla... Men ja, jag smsade henne så fort jag vaknade för att förklara att jag råkade somna. Sen har vi smsat som vanligt. Lite som att inget har hänt men med lite fler flörtgubbar.”

”Åh, jag älskar den där fasen. När ses ni igen då?”

”På träningen imorgon.”

”Oh, ska ni hängla i smyg då?”

”Nej, det ska vi nog inte. Ska vi ta frågan nu?”

”Nej, det ska vi nog inte.”

”Jo men kom igen. Vi behöver en fystränare, speciellt om vi går upp i elitserien nästa år. Du är ju som perfekt för det.”

”Nej det är jag väl inte.”

”Du tränar väl allt och kan allt om träning och kost?”

”Nej det kan jag inte.”

”Har du sett din kropp någon gång?”

”Ja, det är inte en innebandyspelares kropp.”

”Nej men jag tror du vet hur man maxar sin puls och får bra knästabilitet.”

”Ja, det gör jag väl kanske men jag hatar att prata inför folk och så.”

”De första gångerna kanske sen älskar du det ju, då får man inte tyst på dig istället.”

”Kanske sant men jag kommer hinna dö inombords kanske en hundra gånger innan.”

”Vad var det din psykolog kallade det? Skala av löken?”

”Varför använder alla det emot mig för?”

”Vi vill bara hjälpa.”

”Jag ska sluta berätta så öppet om mina psykologdejter.”

”Nej det är bra att vara öppen.”

”Säger hon som aldrig pratar om sina egna.”

”Jag har inte nått samma acceptstans än. Men sluta byt ämne. Om du får pengar då? Klubben skulle lätt betala för din expertis.”

”Nu blev det intressant.”

”Då pratar jag med dom imorgon och sen ringer jag dig.”

”Jaja, berätta mer om Stina då också.”

”Om det finns något att berätta.”

”Kan vi inte gymma något i veckan?”

”Jag trodde att vi hade satt tisdagar och torsdagar som våra gymdagar?”

”Jag trodde inte att vi hade satt något än för jag visste inte om du var redo men jag önskade att vi hade gjort det för jag tycker det är mysigt.”

”Du är störd. Vi hörs imorgon och ses på tisdag. Puss påre!”

”Puss.”

”Hur ska vi göra då? Kunde vi vara hos dina föräldrar Alex?” frågar Emma samtidigt som hon värmer sina frusna händer på kaffekoppen.

”Ja, de skulle bort som varje påsk. De är okej med att det är fest, men bara vi typ känner alla och det inte är typ hundra pers.”

”Snyggt, vilken tid ska vi säga?”

”Runt klockan sex kan ju folk droppa in.”

”Ska vi samla in pengar och laga något tillsammans?” frågar Ronja.

”Ronja, grejen med knytis är att alla tar med sig något att äta så delar man på det.”

”Jaha...”

”Finns inte många hästar att hitta däruppe inte”, säger Emma och slår med fingret på Ronjas huvud.

”Käften.”

”Jag fixar ett event på Facebook på en gång!” Alexandra fäller upp skärmen på datorn.

”Skriv att man får bjuda in folk man känner men att inte överdriva typ?”

”Okej, vad mer?”

”Att de får ta med egen alkohol och någon rätt att bjuda på. Behöver man dela upp vilka som korrar efterrätt, varmrätt och så vidare? Jobbigt fall alla kommer med tårta och kaka liksom.”

”Sant, men typ att man skriver vad man tänker göra? Alltså kanske inte exakt rätt men om det ska vara varmrätt eller förrätt eller så?”

”Ja, det blir bra, skriv det. Eller de kanske kan skriva vad de lagar också så man inte lagar samma? Sen hur blir det med att sova över?”

”Vi har fem sovrum. Det är dubbelsäng i tre av de rummen, sen två med hundratjugo sängar. Sen har vi typ soffsängplatser för kanske åtta stycken. Så de första tjugo behöver inte ta med något, de andra får ta med madrass fall de vill sova över. Och ingen får fanimej ligga i min säng eller mina föräldrars. Mina syskons bryr jag mig inte om.”

”Okej, skriv det också då. Sängplats för alla, OBS vill ni ligga får ni ta med egen madrass eller göra det utomhus.”

”Fan vad kul, jag skriver det. Skulle jag fixa så att alla kan bjuda in?”

”Ja, så slipper vi sitta och krångla med det.”

”Men om de bjuder in någon vi inte vill ska komma då?”

”Det är nog inte vår grej att bestämma.”

”Jag tänker typ fall Sofia bjuder med Kasper? Det är ju ändå flatknyttis liksom.”

”Så då ska vi inte bjuda in Sofia då heller?”

”Jo men, bi går la också bra. Du fattar vad jag menar.”

”Ja, att inga snubbar får komma och att du inte gillar att Sofia inte är gay längre.”

”Men det är la ändå lite konstigt? Gå från att hänga på Gretas varje lördag och strula med en ny brud varje gång till att vara tillsammans med en kille.”

”Hon är lycklig, det är la det som räknas eller?”

”Jo, men det är fortfarande konstigt. Det är bara det jag vill säga.”

”Kan vi inte planera klart den här skiten?” Ronja öppnar munnen för första gången på länge.

”Men gå och spela TV-spel du älskling, vi är ändå klara snart.” Alex ger Ronja en puss och hon lämnar köket. ”Vad mer måste vi fixa?”

”Jag kan fixa lite engångsprylar. Då slipper vi diska och vara rädda för att saker går sönder.”

”Smart, men ska vi säga att de har en vecka på sig att attenda?”

”Ja, det blir la bra. Hur är det mellan er?”

”Vad menar du?”

”Inte så mycket mer än så, hur är det mellan er?”

”Du måste ju fråga av en anledning?”

”Ja okej, det verkar väl inte vara så jävla gött mellan er? Whats up med denna försvarsställning?”

”Nej jag vet inte. Men nej, det har det la inte varit. Jag tror inte jag är så kär längre.”

”Ni flyttade nyss ihop?”

”Ja och det är då man märker saker som man bara stör sig på.”

”Nja, det är snarare det man märker när man har träffats ett tag. Ni kanske borde ha chillat lite?”

”Nej men det kändes verkligen bra när vi tog beslutet. Vi har ju känt varandra länge och så vidare.”

”Det är skillnad på att känna varandra för att man hänger en eller två gånger i månaden till att känna varandra när man är tillsammans. Men så du ska göra slut nu eller?”

”Vet inte, måste fundera på saken.”

”Eller hitta någon annan att flytta in till?”

”Fan vad dum du är.”

”Det är ju sant! Men är vi klara eller?”

”Ja jag tror det? Eller ska vi börja bjuda in folk tillsammans kanske?”

”Bjud in du först sen kan jag fylla på fall du glömt någon. Du kan ju skriva det i presentationen också, att de kan lägga till de vi har glömt.”

”Ska jag bjuda in Estelle?”

”Gör som du vill, hon kommer nog inte tacka ja ändå.”

”Okej, jag gör nog så.”

”Blir fint. Jag måste röra på mig nu. Måste hem innan jag ska jobba.”

”Okej, du hittar ut och allt det där. Vi ses.”

43.

”Hej, det är mamma.”

”Jo, jag såg det, det står på skärmen när man ringer. Rätt ny grej, sisådär tio år gammal.”

”Hur mår du?”

”Jag mår la bra.”

”Okej, hur går det hos psykologen?”

”Slösar fortfarande min tid där.”

”Jag tror det kommer vända snart, det är bra för dig att vara där.”

”Tvivlar på det.”

”Okej, men det gör inte jag. Du bär på mycket nu, speciellt med tanke på uppbrottet med Estelle.”

”Det är inte så konstigt att det blev så med tanke på vem jag har haft som förebild. ”

”Du kan inte skylla ditt och Estelles uppbrott på mig och din pappa.”

”Nej, det är sant. Jag skyller på dig.”

"Jag och din pappa slutade älska varandra långt innan jag träffade Fredrik. Vår kärlek tog slut, vi båda gick vidare men stannade kvar hos varandra för din skull."

"Mamma, han grät. Du kanske inte älskade honom något mer men han älskade dig och du sårade honom."

"Jag grät också hjärtat. Man tenderar att bli ledsen när man släpper taget om något man hållit om så hårt. Något man kämpat så länge för. Vi gled isär när vi fortfarande var tvungna att sitta ihop för att ge dig en bra uppväxt."

"Se hur det gick med det. Man lär sig ju av er. Hur kan det bli annat då?"

"Hjärtat. Jag och din pappa har inte lärt dig något om hur man behandlar sin respektive på det sättet du har gjort. Att du lägger skulden på oss, eller på mig, bevisar bara att jag har gjort helt rätt i att skicka dig till en psykolog."

"Du har inte gjort rätt någonstans. Frågan är fall du någonsin har gjort det."

"Ska det vara så här nu?"

"Hur?"

"Ska vi inte kunna prata med varandra längre utan att vi börjar bråka? Jag och din pappa har skiljt oss. Jag vet att det är svårt för dig men det var svårt för oss också. Och ja, jag träffade en ny innan jag och Göran hade tagit beslutet att göra slut och det är ingenting jag är stolt över men det är någonting som är som det är. Jag kan inte ändra på det. Men oavsett om det hade hänt eller inte så hade jag och Göran gjort slut. Vi hade skiljt oss. Vi var inte kära i varandra längre. Jag önskar också att det slapp bli så här. Att vi kunde vara en familj. Att du fortfarande bodde hos mig. Men framför allt att du inte hatade mig för hur det blev. Jag älskar ju dig. Mer än vad jag älskade Göran och mer än vad jag älskar Fredrik. Och ja, jag kanske verkar hård ibland men jag gör ju allt för ditt eget bästa."

"Förutom att stanna hos pappa."

"Jag hade inte kunnat lära dig mer om kärlek fall jag stannade hos Göran. Hur många gånger måste jag säga det till dig? Jag kan inte visa dig kärlek när det inte finns någon kärlek att visa. Men om du vill se kärlek så kan du ju se till vad jag och Fredrik har. Det enda som fattas i mitt liv just nu är du. Och jag försöker", Emma hör att sin mammas röst har börjat darra. "Jag försöker hela tiden att få dig att förstå, få dig att sluta hata mig. Att komma och hälsa på oss, att leka med din lillebror. Jag försöker verkligen. Du kan tycka det är fel att jag tvingar iväg dig till en psykolog och att jag gör det för att själv må bättre."

Men jag gör det för din skull. För du bär på så mycket som du vägrar släppa på. Du sätter på ditt lock precis som din pappa brukar göra.”

”Pappa gjorde det inte innan du lämnade honom.”

”Din pappa gjorde det innan jag lämnade honom. Din pappa bär på spöken han aldrig pratar om eller släpper ut. De uppenbarar sig ytterst sällan men de finns där och det hindrar honom från att vara så lycklig som han kan vara.”

”Han har träffat en ny nu.”

”Vad kul, det glädjer mig.”

”Hon verkar bra.”

”Har du träffat henne?”

”Nej, men hon får honom att sluta sakna dig.”

”Okej, vad bra.

”Ja, väldigt bra. Men nu måste jag gå. Jag ska jobba.”

”Okej, du är välkommen och hälsa på oss när du vill.”

”Ska tänka på saken.”

44.

”If you leave me now, you take away the biggest part of me. Ohohohohooo baby please don’t go.” Hildas sång ekar i hallen där Estelle står med den sista flyttkartongen.

”Så vackert, men I have to leave you baby cuz your baby is about to move in.”

”Meh, så är det inte alls det. Du hade fått stannat.”

”Bättre erbjudanden kom upp längs vägen, sorry babe. Känns dessutom bättre att snylta en rik kvinna på utrymme istället för en fattig student.”

”Fattig student soon to be rich, faktiskt.”

”Petitesser och det vet du.”

”Jag kommer sakna att ha dig snarkandes i min soffa.”

”Jag kommer att sakna din soffa.”

”Visst är den fin?”

”Den finaste min kropp någonsin sovit på.”

”Vi kan väl ses minst en gång i veckan?”

”Vi måste ses minst en gång i veckan! Blir Rickard ledsen nu när jag tar med mig playstationet?”

”Han grät ett tag men kom över det. Tror att han köper ett eget snart.”

”Annars är ni välkomna på tvspelskvällar hos oss om ni vill. Mercedes har en deal med livet om att hon alltid ska ha öl i kylskåpet och en flaska vin i skafferiet.”

”Jag gillar Mercedes.”

”Jag också, hon är rätt fin. Men den här kartongen är rätt tung, följer du med ner eller ska vi säga hej då här och nu?”

”Jag kommer med ner.”

”Bra, tar du med påsarna då?”

”Självklart, är det allt sen?”

”Japp, mitt liv i fyra lådor och tre påsar.”

”Poetiskt, skriv en dikt om det.”

”Skrev en låt med den titeln. Kommer att bli årets sommarplåga. En låt om alla studenter som flyttar hem efter examen.”

”Fifan, då kommer du har råd med en egen lyxa snart alltså.”

”Det är mitt mål.” De går ner för trappan och möts av Mercedes.

”Fick ni med allt?”

”Japp.”

”Då gick jag alltså hit i onödan.”

”Japp. Eller ja, du fick lite motion och brände några kalorier.”

”Have fun with that, säger Hilda och hånler ironiskt mot Mercedes. Mercedes öppnar bagageluckan på bilen så Estelle och Hilda kan göra sig av med det de har i händerna.

”She will have fun with me, bitch.”

”Hörrni, inte skiljas åt som ovänner nu. Det kommer inte kännas bra för någon av er.”

”Hon gör det svårt för mig.” Estelle kramar om Hilda. Längre och hårt. ”Tack för att du räddade livet på mig.”

”Tack för att du har förgyllt mitt vanligtvis tråkiga liv. Lova att vi kommer hänga mycket fortfarande.”

”Jag lovar. Så ofta som du orkar.”

”Bra. Då är jag nöjd.” Inte förrän nu släpper de taget om varandra.

”Bara så att ni inte har missförstått något, Estelle ska bara flytta till en annan del av staden, det är alltså fortfarande samma stad.”

”Du har rätt Mercedes, men det är ändå lite sorgset när det är slutet på en era. Kolla på vänner så kanske du förstår.”

”Det antar jag att ni har gjort lite för ofta?”

”Vänner-marathon en gång i månaden faktiskt.”

”Är det något jag ska förbereda mig på?”

”Kanske”, säger Estelle och försöker se söt ut. ”Men vi ska väl ta och åka då. Tack för hjälpen med påsarna och tack igen för att jag fick bo här. Jag bjuder igen när jag blir rik.”

”Jag ser fram emot den dagen, du pratar så mycket om den.”

”Det är för att det kommer vara en så fin dag i allas liv.”

”Hejdå Hilda”, säger Mercedes och sätter sig i bilen.

”Hejdå Mercedes.”

Estelle ger Hilda en kram till, lika hård denna gång.

”Du är fan bäst.”

”Du är inte så tokig du heller. Vi hörs i veckan.”

45.

”Hur går det med innebandyn?”

”Det går bättre, i alla fall om man ser till sist du frågade. Jag kopplar bort det när jag åker från hallen och avsätter en timma innan träningen till att planera vad jag ska göra på träningen. Sen stannar jag som max kvar en timma efter träning eller match för att prata med spelare eller för att analysera. Hemma är det strängt förbjudet, om det inte är den där timman innan träningen alltså.”

”Bra Mercedes. Hur har det känts då?”

”Det har blivit lite lättare att tänka bort det, vet dock inte fall det beror på att jag har annat att tänka på eller fall att jag börjar lära mig något.”

”Vilket som verkar det funka!”

”Ja men faktiskt. Så, får jag börja jobba igen eller?”

”Vi ska nog hålla på din sjukskrivning lite till, men snart kan jag tycka att du ska kunna gå upp till deltid i alla fall. Hur går det med att sova utan tabletter?”

”Det går bättre. Vissa nätter är sämre än andra men jag somnar tillslut i alla fall. Kroppen känns bättre också. Och jag har inte glömt bort var jag bor eller jobbar på väldigt länge. Jag vill börja jobba igen.”

”Du ska få börja jobba igen Mercedes, men jag tycker vi håller oss till tidsplanen.”

”Jag har redan varit sjukskriven alldeles för länge.”

”Jag tror de klarar sig ett litet tag till. Du också för den delen.”

”Men det känns fortfarande som att jag blir mer stressad av att inte jobba än tvärtom. Jag har dessutom lärt mig hur jag ska göra på innebandyn, vore det inte bra med ett nästa steg?”

”Du har fortfarande svårt att koppla av och koppla bort. Vi väntar i två veckor som det är sagt, det är inte lång tid.”

”Okej, du har rätt. Det är väl dumt att stressa upp sig över det här.”

”Det är bättre att fortsätta att öva.”

”Jaja.”

46.

”Hur känns det att ha flyttat in till Mercedes då?”

”Lite blandat. Jag kommer inte känna mig lika mycket i vägen, så det försvinner ju. Men det känns ju fortfarande som att jag snyltar på boende. Eftersom att det är precis det jag gör.”

”Men var det inte Mercedes som bad dig flytta in? Utan att betala?”

”Jo, precis som med Hilda. Så jag antar väl att jag inte har kommit något längre på den punkten i livet bara.”

”Nu slipper du i alla fall känna dig i vägen, och det är väl bra?”

”Det är bra. Dessutom känner jag Mercedes lite bättre. Eller okej, eftersom att jag ändå har bott med Hilda i fem månader så känner jag ju henne väldigt, väldigt bra och

eftersom vi gick i samma klass på gymnasiet. Men vi har ändå inte riktigt samma djup på vår vänskap som jag och Mercedes har. Vi är lite lika på många sätt som är svåra att förklara. Men, att prata om det är bara slöseri på tid.”

”Okej, är det något annat som du vill prata om idag?”

”Jag har analyserat mina känslor väldigt ofta den här veckan. Mest för att typ kunna svara på den frågan som du alltid ställer. Jag har noterat vad jag känner, när jag känner det och gått ner till varför jag känner så. Samma med tankar”

”Okej, vad har du kommit fram till?”

”Jag känner mig fast. I alla typer av former. Det är oftast där jag landar. Jag står och trampar i livet men jag kan liksom inte börja kliva framåt, hur mycket jag än försöker. Jag ser bilder på folk som är ute och reser och bara önskar att jag kunde göra detsamma, men jag kan inte. För jag har inga pengar. Jag ser på filmer och önskar att jag kunde skapa dom, men jag kan inte. För att jag helt enkelt inte kan. Eller har pengar till att köpa utrustning, eller människor runt omkring mig som skulle kunna haka på. Jag hör låtar på radion och önskar att jag kunde spela dom, men jag kan inte för att jag är tondöv. Jag har så mycket saker i livet jag vill göra och det finns så mycket platser jag vill se, men jag gör inget av dom. Jag står och trampar. Det slutar i att jag får ångest och känner mig deppig. Jag kollar mig omkring och allt jag ser är vad som skulle kunna ha varit.”

”Varför gör du inget av det här då? Det måste ju finnas saker du vill göra som inte kostar pengar?”

”Ibland ger jag upp innan jag har börjat, för jag vet att jag inte kommer att lära mig det ändå. Eller kunna göra det. Ibland har jag ingen ork att ta tag i saker. Oftast är det så. Det enda jag har tagit tag i, i mitt liv är nog träningen. Men det hela började som ett ångestmoment som sen blev något som höll mig borta från ångesten, för på något sätt kunde jag se till att på gymmet fokuserade jag inte på något annat än att lyfta vikter. Sen vet jag att jag kan det, jag är bra på det. Men när det kommer till andra grejer, jag orkar inte. Jag vill så gärna och jag försöker ofta, men jag orkar aldrig hela vägen. Ibland är jag också delad av alla de viljor jag har. Att jag vill för mycket, med för mycket. Jag sover rätt mycket. Jag går alltid och lägger mig när jag mår som sämst och när kroppen gör som ondast. För sova är det enda jag alltid kunnat göra. Den dagen jag tappat det, då är det nog kört.”

”Du sover inte för mycket då?”

”Jo, ibland. Men jag har haft perioder i mitt liv då jag verkligen inte har sovit för mycket för att jag trodde att det var därför jag var trött, men det gjorde ingen skillnad. Jag är alltid trött. Oavsett hur mycket eller lagom jag sover. Jag är alltid trött och jag har aldrig någon ork. Att jag ens har orkat hela mitt liv är ett under för mig. Jag tror att jag både har vunnit och förlorat på det faktum att jag alltid vetat hur jag ska bete mig. Därför ingen annan har märkt att jag mår dåligt, därför jag själv inte har gjort det. För ser man på mig utifrån är jag egentligen precis som många andra, men också långt ifrån den jag egentligen är. Folk tror typ att jag bara är lite bitter och negativ, när sanningen är den att jag är helt jävla förstörd som människa.”

47.

”Hej min sötaste sockertopp!”

”Hej Estelle”, svarar Sofia mindre glatt.

”Oj, det var formellt och okärleksfullt.”

”Dagen på jobbet sög.”

”Inga trevliga hotellgäster?”

”Nej, någon jävel hade dubbelbokat och nej, det var inte jag. Men det var jag som fick lösa situationen men det var inte trevligt för det.”

”Vilken tur att jag kommer med goda nyheter då.”

”Tror inte de kommer vara tillräckliga.”

”Okej, då är du taskig och neggo. För det jag skulle berätta för dig var följande, Sanna är hemma.”

”Va? Sen när?”

”Sen cirka två minuter sen. Hon ringde mig så fort hon klev av planet och sa att jag skulle få hit dig.”

”Jag trodde hon skulle vara borta för typ alltid.”

”Hennes mormor är sjuk så därför är hon hemma, det är bara tillfälligt. Men hon vill att du kommer hit, hennes mobil höll på att dö så hon hade typ ett samtal på sig så hon bad

mig skicka vidare meddelandet.”

”Jag kommer lätt. Men hur länge stannar hon då?”

”Hon vet inte, det beror på hur det går för hennes mormor.”

”Okej, men om jag kommer till helgen då? Är ledig fredag och lördag, men på kvällen är det ju flatknytis. Om jag åker efter jag slutat på torsdagskväll?”

”Låter som en utmärkt idé. Du får bo hos oss, jag bor ju stort nu.”

”Ja, jag hade väl inte tänkt göra så mycket annat. Hur är det att bo hos Merce?”

”Jättefullt smeknamn Sofia... Men det är hur bra som helst. Vi båda är typ alltid hemma men vi går ändå inte varandra på nerverna. Snart ska vi börja pendla ihop också. Vi är en jävligt bra duo faktiskt.”

”Det ante mig. Hur går det med Charlie då?”

”Det finns väl inget som kan gå på något speciellt sätt. Vi är vänner och hon är nice.”

”Okej, men jag ska sluta vara otrevlig mot Kasper nu. Vi kan ta allt det där jävligt snart. Fan vad kul det ska bli!”

”Du var ju ändå så sur, så han saknar dig nog inte så mycket. Men ja, det kommer att bli världsklass. Älskar när vi är så här spontana.”

”Han saknar mig oavsett hur jag är, faktiskt.”

”Tror dig inte alls, ledsen sockerbönan. Hör av dig så fort du bokat tåg så jag vet när jag ska stå med en bukett rosor på perrongen och vänta på dig.”

”Jag fixar det! Hej och hej.” Sofia lägger på.

”Var det Estelle?” frågar Kasper.

”Ja, hon berättade att vår kompis Sanna är hemma.”

”Vem är Sanna, vet inte om jag har hört talas om henne?”

”En kompis till mig och Estelle. Eller Estelle till en början, och Emma då så klart, men hon blev min också sen. Hon och hennes flickvän hade köpt lägenhet och planerade att skaffa barn och allt, men sen ville hennes flickvän, Kajsa, helt plötsligt göra slut. Så de sålde lägenheten och Sanna bestämde sig för att resa upp pengarna hon fick för den. Sen dess har hon varit lite överallt.”

”Hur länge har hon varit borta då?”

”I typ tre år.”

”Hur dyr var lägenheten egentligen?”

”Nej alltså hon har jobbat också.”

”Var har hon varit då?”

”Hon började i Thailand, sen Australien, sen Nya Zeeland och sen Bali och sen var hon väl runt och reste lite mer i Asien tills typ nu.”

”Fan vad kul, jag skulle också vilja göra något sånt.”

”Du kan väl typ börja tjäna asmycket pengar och bjuda med mig. Jag är lätt på.”

”Du tjänar väl egna pengar?”

”Ja men du tjänar redan mer än mig.”

”Redan? Jag har treårs utbildning.”

”Små saker. Såna där petitesser eller vad det nu heter.”

”Men på riktigt, kan vi inte åka utomlands? Vi kanske inte behöver vara borta i flera år men kanske en vecka eller två?”

”Jo jag vill! Vi kan väl ta en enkel charter?”

”Bra, då är det bestämt.” Kasper ger Sofia en puss och återgår sedan till Tv-tittandet.

48.

”Men på riktigt, jag känner mig rätt ensam i Göteborg.”

”Hur kommer det sig då, du har ju Kasper?” undrar Sanna.

”Ja, men efter det kan man väl ta och sätta en punkt. Jag har bara Kasper.”

”Emma då?” frågar Estelle.

”Ja och nej. Alltså vi hänger ju inte.”

”Om det är på grund av mig så är det okej, det vet du väl?”

”Ja, jag vet. Men ändå. Jag känner mig fortfarande väldigt ensam. Jag har typ bara er. Och du är aldrig närmare än tusen mil”, säger hon och nickar mot Sandra. ”Du är också långt borta Estelle. Visst kan jag ringa er och prata med er när jag behöver det. Men jag känner mig ändå väldigt ensam. Jobbar Kasper när jag är ledig så har jag ingen.”

”Jag förstår. Har också känt så. Typ innan Mercedes flyttade tillbaka till Uppsala och jag lärde känna Charlie. Man har liksom många vänner men ändå inte och de som står en närmast är alltid någon annanstans.”

”Exakt.”

”Du kanske skulle ta och byta umgänge? Typ dina jobbkompisar?” föreslår Sanna.

”Aldrig, de är så förbannat efterblivna och jobbiga.”

”Okej, kanske byta jobb då?”

”Jag kommer säkert bara kunna byta till ett annat jobb på ett annat dåligt hotell.”

”Plugga då?” Sanna fortsätter med att försöka komma på lösningar.

”Till vad?”

”Jag vet inte, vad vill du bli?”

”Jag vet inte.”

”Vet du inte, eller vågar du bara inte satsa på det?” undrar Estelle.

”Vet inte det heller.”

”Okej, men vad gillar du då?”

”Alltså jag vet inte. Jag har inte några speciella intressen som man kan jobba med.”

”Lite som mig med andra ord. Varför skulle jag annars resa runt hela tiden?”

”Med andra ord Sofia, det är okej att inte veta vad man vill göra och då är det ju bra att du i alla fall har ett jobb så länge.”

”Jaja, jag ska vara nöjd med det lilla och så vidare etcetera, etcetera.”

”Det var inte det jag menade.”

”Nej okej, men vad menar du då? För du om någon måste ju fatta att det inte spelar någon roll fall man har ett jobb eller inte när man ändå hatar det jobbet.”

”Ja fast jag lovar att du skulle hata att inte ha någon inkomst mer. Då försvinner typ allt kul du kan göra.”

”Okej, jag får ta och avbryta er här innan ni blir osams”, säger Sanna. ”Meningen är att ha mål. Kanske inte med allt man gör men med mycket. Då är det lättare att stå ut med grejer, när man har ett syfte med det. Återigen tar jag mig själv som exempel, för ni vet att jag gillar mig själv och att jag ofta är ett bra exempel.” Sofia och Estelle nickar instämmande. ”Det finns ställen jag har stannat på som jag helst har velat lämna och framför allt jobb som inte har varit så kul, men jag har varit på dom ställena för att kunna ta mig till andra. Antingen för att samla på mig pengar eller erfarenhet. Precis som att plugga, man pluggar sällan för att det är kul utan det är jobbet det genererar i som är kul. Så om ditt jobb suger Sofia, sätt upp ett mål med det. Kanske kom på något att köpa för

pengarna. En resa kanske."

"Jag och Kasper pratade faktiskt om att ta en charter någonstans."

"Se, det är ju perfekt, trots att charter inte ens är hälften så bra som en egenkomponerad resa."

"Vi gillar inte att tänka så mycket."

"Då är väl en charter okej då."

"Ja men Sofia, det låter ju skitbra?" säger Estelle.

"Ja, kanske det jag behöver."

"Och ingen stress med att komma på resten av livet, resten av livet kommer inte förrän sen och sen är inget du har."

"Alltså Sanna, du är så djup att Estelle framstår som långgrunt och det är då mig en ovanlighet."

"En får tacka."

"Jag vet inte om du ska ta det som en komplimang. Hon brukar klaga på mitt djup..."

"Men på tal om Kasper", säger Sofia lite tveksamt.

"Vad är det med Kasper?"

"Tror ni att han tycker att det är jobbigt att jag klär mig killigt ibland?"

"Varför skulle han tycka det?"

"Men jag är ju tjej liksom och jag antar att det är tjejer han gillar så jag borde väl se ut som en och klä mig som en?"

"Med ditt anlete så ser du kvinnlig ut oavsett vad du har på dig. Mer kan väl inte jag säga eftersom att jag inte känner den här Kasper."

"Jag tror verkligen inte att han skulle bry sig. Vad finns det att bry sig om?"

"Men tänk om hans kompisar tycker det är konstigt eller typ folk på stan tror att han är med en snubbe eller jag vet inte? Jag tänker att han tänker att han är tillsammans med en tjej och då ska jag vara det också."

"Du är en tjej oavsett hur du klär dig, så länge du känner dig som en. Hur du ser ut och hur du för dig har ingenting med det att göra. Kan inte Kasper se bakom normer så är han faktiskt inte alls som jag trott."

"Jag vet inte, du har väl rätt. Jag blir bara så osäker."

"Varför frågar du honom inte?"

”Du förstår Sanna, Sofia vågar inte.”

”Precis. Jag vågar inte. Jag har blivit en jävla kyckling.”

49.

Emma hör att det plingar på dörren och springer snabbt för att vara den första att öppna.

Precis som väntat var det Sofia som ville komma in.

”Vi har ett problem. Du behöver inte ta av dig skorna.” Hon hinner inte ens komma innanför dörren innan Emma levererar varningen.

”Nehe!? Älskar att komma till fester som knappt har börjat men redan har problem. Fast vad förväntar man sig när det är flatpåskknyttis?”

”Elin är här.” Sofia blir likblek i ansiktet.

”Ursäkta, va?”

”Ja, Elin är här.”

”Kan vi gå ut och ta en cigg?”

”Varför tror du att jag bad dig att inte ta av dig skorna?” De går ut.

”Vad i hela helvetet gör hon här? Vem har bjudit henne? Vem har ens pratat med henne den senaste tiden?” Emma ger Sofia blicken. ”Alex?” Hon tar emot ciggen som Emma sträcker över.

”Ja, det är klart det är Alex. Men tror inte att hennes tanke var ond, hon är bara bra vän med Elin.”

”Jag fattar inte hur man kan vara bra vän med Elin. Hon är ju helt jävla dum i huvudet.”

”Fast, du om någon borde väl ändå fatta, du har ju älskat henne?”

”Ja men jag skäms över det.”

”Samtidigt som du inte kan komma över det.”

”Men det är bara för att hon är dum i huvudet.”

”Jag fattar. Hur ska vi göra då?”

”Vi?”

”Ja, jag backar upp dig du vet.”

”Tack, och jag vet inte.” Sofia suger febrilt på sin cigarett. ”Fan jävla helvetets skit. Jag

som hade hoppats på att ha kul ikväll.”

”Inget säger väl att du inte kan ha kul ändå? Du kan väl typ, hälsa på henne och låtsas som ingenting har hänt?”

”Som om det skulle funka? Hon skulle väl bara dra på sin sliskiga trevlighet och hålla på att vara trevlig och skit.”

”Va trevlig tillbaka? Testa och se om du kan lämna det här bakom dig? Om inte så kan vi spela teater för en kväll?”

”Emma, hon har inte ens sagt förlåt. Hon har inte ens frågat hur jag mår efter allt som hänt.”

”Okej, vi satsar väl mer på teatern då? Det var Estelle som brukade komma med alla de bra sakerna att säga, så det här är inte riktigt mitt område.”

”Du sköter dig bra ändå, det är bara ingen lätt första uppgift du får att klara dig själv på.”

”Jag blir inte förolämpad fall du säger att du vill ringa henne.”

”Jag tror det är lugnt, i alla fall till en början.” De fimpar sina cigaretter och går in. Sofia hänger av sin jacka och knyter upp skorna medan Emma hoppar ur tofflorna.

”Det är bara att vi går ut och tar en ciggpaus fall det blir för mycket, det vet du va?”

”Ska vi ha något tecken?”

”Vi kan fråga den andre fall den vill röka..?”

”Tråkigt, men okej.”

”Är du redo?”

”Ja, jag är väl det.”

”Vi kan gå till köket direkt och shotta om du vill.”

”Ja, GUD ja!”

Turen står på deras sida då köket visar sig vara tomt. Emma börjar gräva i frysen och hittar tillslut sin vodka.

”Du får ta de stora muggarna som står där på bordet, jag hittade inga små.”

”Ska vi seriöst shotta vodka?”

”Ja, men det är med smak av mango.”

”Fortfarande väldigt äckligt, har du ingen sourz?”

”Sourz är ingen riktig shot. Det är bara att ta allt i ett svep och grimasera sen. Alkohol behöver inte vara gott, utan det räcker med att den fyller sin funktion.” Emma håller en

slurk i bägge glasen.

”Du talar som en sann alkoholist.”

”Jag tycker dock alkohol är gott också.”

”Det förbättrar inte den här situationen alls Emma.”

”Käften, och skål!”

”Skål!”

”Hörde jag skål eller?” Matilda trippar in med glaset mot taket. ”Dum fråga egentligen, Emma är ju i köket.”

”Vill du ha en?”

”Ja tack.” Matilda ger Emma en puss på kinden.

”Har ni träffats förresten?” frågar Emma samtidigt som hon tar fram ett glas till Matilda.

”Nej, jag tror inte det”, säger Matilda och sträcker fram sin hand. ”Matilda.”

”Sofia.”

”Ah, det är du som är flatan som turned straight!”

”Jo folk säger det.”

”Förstår hur det känns, jag är den straighta som turned flata. Lovar att mina straighta vänner tycker att det är minst lika skumt, om inte mer, än vad dina göra.”

”Ja men jag känner väl att de som blir så förtryckta borde ha ett större, mer öppet sinne än så faktiskt.”

”Sant. Emma, Sofia behöver en till shot.”

”Jag har redan hållt upp en till henne också. Vad tror du om mig?”

”Alltså nej, jag pallar inte en äcklig vodka till.”

”Det är lugnt, jag tog lite av Elins sourz. Kände att hon är skyldig dig det.” Emma serverar sina vänner deras shots.

”Hoppas du tog extra mycket.”

”Det ser du väl!”

”Hörrni, sluta prata nu. Skål på er!” säger Matilda.

”Skål!”

”Förresten Sofia, tog du med dig något att äta?”

”Jag hann ju för fan inte. Jag kom ju direkt från Uppsala.”

”Tänkte om du hade planerat bättre och hunnit laga något ändå...”

”Eh, nej. Men jag behöver inte äta något, det är lugnt. Blir fullare mycket snabbare då.”

”Va inte sån nu, jag tog med mig massa så vi kan säga att vi delar”, säger Matilda.

”Titta där, Matilda, räddaren i nöden”, säger Emma.

”På tal om mat, när är det mat? Jag är hungrig.”

”Det är väl bara att vi dukar upp och kör eller? Jag går ut och stämmer av med de andra.

Sofia, jag vill se dig med alkohol i handen när jag kommer tillbaka.”

”Det fixar vi chefen.” Emma går ut i det stora vardagsrummet där folksamlingen sitter.

”Ursäkta mig folket, men vad sägs om att kaka lite?” Folket säger ja. ”Bra, för att göra det lättast för oss alla så kan väl alla som ser något ätbart slänga upp det på bordet och sen när det är gjort så är det väl bara att hugga in. Först till kvarn och alkohol och kvinnohål är de enda hål vi tål, skål!” Emma kommer på sig själv att ännu en gång säga de där jävla orden hon hatar, men samtidigt börjar vodkan verka hos henne så hon släpper det sekunden efter och går tillbaka till köket.

”Du är så jävla duktig”, säger hon och pekar på Sofia som har en cider i handen. ”Och nu är det mat.”

”Vi hörde, du stängde av musiken och skrek så det var inte så svårt att missa.”

Folkmassan börjar röra sig in mot köket och ögonblicket Sofia hade velat undvika gick inte att undvika längre. Elins ögon mötte hennes. Alla runtomkring hälsade på Sofia, som ofokuserat hälsade tillbaka. Alla tänkbara svordomar cirkulerade i tankarna och hon fick knyta nävarna för att kunna hålla sig i schack.

”Hej Sofia, fan vad länge sen.” Elin går fram och kramar Sofia som att de hade skiljts åt som vänner. Sofia är för klen i psyket för att inte krama tillbaka. Hon gav sig själv inget annat val än att spela teater och låtsas som att ilskan och hatet inte existerade.

”Hej, ja, du har ju inte varit i krokarna på länge.” Emma håller ett vakande öga på ögonblicket och viskar till Matilda att hon ska berätta om hela grejen efteråt.

”Hur är det med dig då? Du jobbar fortfarande på hotellet va?”

”Det är bra med mig. Ja, det gör jag, men ska nog plugga till hösten.”

”Jaha, vad kul, vad ska du söka?”

”Det är inte helt klart än, jag väger mellan lite alternativ.”

”Vilka alt...”

”Jag måste gå och lämna mitt bidrag på bordet nu. Vi kanske kan prata mer sen”, avbryter

Sofia.

”Det måste jag också göra, så det låter som en bra idé.” Sofia fejkar ett leende och går till Emma och Matilda.

”Hur gick det där?”

”Stelt, men rätt bra tror jag. Jag tror jag kör på teatern. Det kan bli kul för en stund. Om jag lyckas bli full.”

”Vi löser fyllan”, säger Matilda och klappar till Sofia på axeln. ”Jag vet var Elins sourz står, Emma visade mig.”

50.

”Berätta vad som hände då! Jag vill höra och jag vill höra allt.”

”Men som sagt, jag kom dit och Emma varnade mig om att Elin var där. Vi hälsade på varandra i köket och det gick bra att spela som att jag inte brydde mig. När vi åt satt jag med Emma och Matilda och det var faktiskt väldigt trevligt.”

”Hur är Matilda?”

”Hon är mogen och jävligt skön. Tror hon är rätt party nu när hon har blivit singel. Men har inte hunnit få en riktig uppfattning om henne än, det var liksom första gången vi träffades igår och då var det ju ändå fest. Emma har i alla fall pratat gott om henne och hon var väldigt snäll mot mig och backade upp mig hela tiden angående Elin. Hur känns det för dig att hon typ träffar någon?”

”Jag skulle vilja säga skit samma men det är faktiskt lite jobbigt. Varför ska hon få gå vidare men inte jag?”

”Du får också.”

”Ja, det är väl klart att jag får, men jag kan ju inte.”

”Du kan, du fick bara en jobbigare process. Framför allt när du har så mycket annat också. Jag tror inte heller att Emma är så mycket vidare i livet och om hon skulle vara det så kommer det nog ett bakslag snart då hennes psykologdejter verkar gå bättre.”

”Okej, jaja, skit samma. Det var inte henne vi skulle prata om nu.”

”Nej, kanske inte men vi kan om du vill?”

”Vill absolut inte. Vill prata om den människan som faktiskt är mer till en idiot än henne.”

”Okej. Då fortsätter jag då. Efter maten så tog jag och Emma en cigg. Då pratade tydligen Matilda med Elin. Det var Elin som kom fram och raggade på henne, så Matilda kom ut till oss istället för att hon tyckte det var obehagligt, eller typ äckligt. Hon sa att hon var äcklig faktiskt.”

”Okej, hon verkar rätt okej.”

”Menar det. Sen när vi gick in igen så skulle jag på toa och då mötte jag Elin. Hon tjtade om att följa med mig och jag sa nej och nej och nej hundra fucking gånger. Hon vägrade fatta och det var inte så att hon fattade tillslut heller utan jag räddades faktiskt av att Alexandra ville shotta.”

”Tack Alexandra. Tack shotten.”

”Ja, inte varje dag man får säga så inte!”

”Sen då? Pratade du något med henne eller?”

”Alltså, typ inte. Emma och Matilda var där och räddade mig typ på en gång. Vi drog rätt tidigt också.”

”Vad fan är det du säger. Hade ni flatknytis utan drama? Det här måste vara det tråkigaste jag har någonsin hört.”

”Lugn, jag har inte berättat allt. Det är dessutom du som ställer fel frågor. Problemet i kväll var faktiskt inte Elin.”

”Vad kan annars ha varit problemet?”

”Du vet på min födelsedagsfest, den där fittan på Gretas som sa att jag inte borde vara där bara för att jag såg ut som en tjej och hånglade med Kasper?”

”Minns det mycket väl.”

”Hon kom dit.”

”Va? Vad fan gjorde hon där?”

”Tydligen så hade hon snackat massa med Alexandra den kvällen så har väl dom fortsatt hålla kontakten. Så Alexandra bjöd in henne.”

”Sa hon något till dig då?”

”Nej, men hon gav mig så många dödande blickar att till och med Emma och Matilda undrade fall vi kände varandra och när vi hade börjat hata varandra.”

”Berätta du om Gretas då?”

”Japp.”

”Backade Emma upp dig?”

”Ja. Så här var det. Maria, som fittan heter.”

”Vi kan fortsätta kalla henne för Fittan tycker jag.”

”Okej, Fittan kom dit och Alexandra blev skitglad. Sen satt de typ med varandra hela kvällen. Tisslandes och tasslandes. Då och då kom de där jävla blickarna från Fittan också. Typ som att hon satt och väntade på att jag skulle titta på henne. Förresten, hon sa faktiskt en sak till mig. Vi möttes någon gång i köket, jag var med Matilda och Emma, vi hängde mest där faktiskt. Då sa hon, ’Jaha, jag trodde det här var en flatfest’. Jäklar vad Emma blev arg.”

”Vad sa hon då?”

”Alltså, nu minns jag inte ordagrant men hon sa något i stil med att dom hade tänkt döpa det till ’här får man älska vem man vill’-knytis men att namnet var för långt så de förkortade det flatknytis. Vilket egentligen var menat att vi skulle hitta på olika rätter med flatbröd men att det inte var någon som hade fattat det, och det var ju lite trist eftersom att flatbröd är gott.”

”Oj.”

”Oj vad?”

”Nej det var bara så bra sagt att jag blev lite förvånad. Hur tog Maria att bli så ägd då?”

”Hon gick bara och satte sig med Alexandra igen, sa inte ett knyst.”

”Ronja hade inget emot att Alexandra blev limmad av en annan brud?”

”Hon verkade lite ledsen faktiskt, men plåstra om sig med att snacka med någon hon också. Alexandras ex så klart.”

”Så klart.”

”Men efter det sa i alla fall Emma att hon var less på den här skiten och kände att hon skulle få en snefylla fall hon stannade i fem minuter till så vi drog hem till henne och fortsatte dricka öl.”

”Inte bra för Emma att bryta en hand till så att säga.”

”Nej, hon kände nog det också. Att det räcker med en, speciellt när hon precis tagit bort gipset.”

”Men slutet gott, allting gott med andra ord?”

”Ja, förhoppningsvis.”

”Jag måste gå nu men håll mig uppdaterad om allt som händer i ditt liv. Det verkar så spännande nu med både Maria och Elin och sen Kasper på det.”

”Skulle mer säga fucked up, men du kan få använda dig av spännande om du vill.”

”Tänker så göra min käre vän.”

”Jaja, puss och hej.”

51.

Sofia går fram till receptionen och lägger fram sitt leg.

"Var ska vi skicka dig då?" säger receptionisten och ler.

"Ja det blir nog till väntrum fyra."

"Barnmorskan eller sjukgymnasten?"

"Kuratoren faktiskt."

"Just, den har vi också där.”

”Jajjemän!” svarar Sofia glatt och beger sig vidare. Det är lugnt i väntrummet idag. Inga skrikande barn eller gravida mammor. Bara hon och lite skvallertidningar. Hon plockar upp en i vanlig ordning men och börjar läsa allt strunt hon ändå inte tror på.

”Sofia”, säger Gunilla.

”Här”, säger hon skämtsamt som alltid och följer efter Gunilla in till samtalsrummet.

"De är tillbaka." Som vanligt börjar Sofia prata innan hon ens hunnit sätta sig ner i den stora soffan.

”Vad är tillbaka?”

”Mardrömmarna."

"Är det något mer i ditt liv som är tillbaka eller är det bara mardrömmarna?"

"Om du specifikt syftar på Elin så ja, jag träffade henne i helgen."

"Och var det då som mardrömmarna började?"

"Samma dag. Det är något med henne. Det tar mig tillbaka till den där jävla olyckan varje gång."

"Det är inte så konstigt med tanke på att ni upplevde den tillsammans."

"Men jag är ju okej med den, den skrämmar mig inte längre. När jag är vaken och kan styra över mina tankar så är det okej. Jag kan åka bil, jag kan till och med köra den själv och jag är inte rädd. Men så fort jag somnar är dom där. Jag vaknar upp helt äcklig i mitt egna svett."

"Vi kanske har missbedömt anledningen till dina mardrömmar Sofia. En människa försvinner ur ditt liv och du slutar drömma dessa drömmar. Helt plötsligt är hon tillbaka och likaså mardrömmarna. Spöket verkar inte häcka i olyckan som vi trodde från början, utan i Elin."

"Jävla Elin, jag hatar henne. Pratar med mig som inget har hänt. Kommer till Göteborg utan förvarning, dyker upp på vår fest utan förvarning. Kommer fram till mig och pratar och är trevlig och bara tror saker."

"Har du någonsin sagt till Elin hur du känner?"

"Nej, jag slutade säga saker till Elin när hon slutade bry sig om vad jag kände."

"Men du bryr dig."

"Klart jag bryr mig om vad jag känner."

"Du bryr dig om vad hon känner."

"Varför skulle jag göra det?"

"Ja, varför skulle du göra det?"

"Varför måste alltid jag finna svaren? Kan du inte hjälpa mig någon gång?"

"Du når bättre resultat fall du finner de själv."

"Men jag vet inte varför."

"Du får tänka lite på den."

"Vet du svaret eller?"

"Jag har ingen aning."

"Du ljuger."

"Tänk lite nu." Sofia tänker. Längre. Hon tänker på alla gånger hon har varit med Elin. Hur hon har kämpat för hennes uppmärksamhet och kärlek. Hur hon brukade släppa allt så fort hon visade ett tecken på existens.

"För att under hela den tid vi träffade varandra som lite mer än vänner så handlade all min tid om att få henne att älska mig så som jag älskade henne. Jag bryr mig om vad hon

känner för mig för att det betyder mycket för mig, för att jag fortfarande vill att hon ska älska mig.”

”Älskar du fortfarande henne?”

”Jag antar det.”

52.

”Men vaddå, så du tränar inget alls nu?”

”Nej, bara när jag är med er på träningen och ibland med Estelle på gymmet, men då är jag mest hennes PT.”

”För att du är så trött?”

”Ja typ. Jag har försökt men jag orkar liksom inte. Inte som i att jag är ute och springer och inte orkar springa något, utan jag orkar inte ens ta mig ut.”

”Hur mycket du än försöker?”

”Ungefär. Det blir en alldeles för stor mental uppförsbacke att det bara skiter sig. Är väl inte så van med det heller, vet inte riktigt hur jag ska hantera det.”

”Okej, jag fattar. Eller jag fattar inte, men jag förstår. Tror jag.”

”Det är okej om du inte gör det, jag gör ju det inte själv direkt.”

”Men en fråga till...”

”Kör.”

”Du orkar ju springa på innebandyn?”

”Ja, men när jag är på träningen så har jag ju redan tagit mig över tröskeln.”

”Hur kommer det sig att du orkar det då?”

”För att jag har tagit på mig det. Det handlar inte bara om mig. Om jag inte går ut och springer blir bara jag drabbad, men med innebandyn så drabbar jag ju alla. Jag har liksom tagit åt mig ett uppdrag och när jag gör det så fullföljer jag det.”

”Eller kryddar lite för mycket. Men om du skriver kontrakt med dig själv då? Eller någon annan? Som i att du gör det till ett uppdrag?”

”Ja, kanske, jag vet inte. Inte med mig själv, det skulle nog inte funka. Förr skulle det, men fan, den här skiten har typ förändrat hela mig. Eller jag är densamma, inne i huvudet, på många sätt. Men utåt är jag typ handlingsförlamad. Det är bättre nu, som med

innebandyn. Först tog det mig flera dagar att planera en övning till en spelare och allt det där, sånt jag nu gör på bara någon timma. Mycket för att jag alltid var tvungen att övertala min kropp att orka göra det och just att det tog så lång tid gjorde mig ännu mer stressad, vilket gjorde allt värre. Så klart. Men jag vet inte, när det kommer till springa har jag nog inte vågat mig ut. Jag är så rädd för att det ska bli något negativt, då det är lite av min fristad."

"Men då är väl skadan redan skedd? Och är det inte en fristad du behöver nu?"

"Jag vågar inte längre. Jag försökte i början och det gick inge bra."

"Om vi gör det tillsammans då? Jag kan hålla dig i handen hela vägen."

"Kanske, får jag tänka på saken?"

"Ja, du får tänka på saken. Hur känns det att börja jobba igen då?"

"Alltså äntligen!! Hela grejen med innebandyn har typ varit ett test för att jag klarar av det och jag har lyckats sätta gränser samtidigt som det inte känns jobbigt att ta tag i det heller. Är så sjukt peppad."

"Gå inte överstyr igen bara!"

"Det kommer bli omöjligt. Kicki och Nisse kommer inte låta mig göra mer än pyttelite. Min psykolog kommer att prata vett i mig."

"Och du och jag kommer att springa."

"Och se till att jag ser ett värde i ledig tid."

"Och att ledig tid är ledig tid. Men på tal om allt det här och så vidare, ska vi se på film?"

"Det låter som en rätt bra idé."

"Får jag välja?"

"Självklart."

"Bra, då vill jag se på Grease."

"Grease?" Mercedes skrattar till.

"Det är min favoritfilm så håll käften."

"Okej, okej. Då kör vi på Grease. Har du den på VHS eller?"

"Alltså, ge dig. Och ja, det har jag. Jag har den på VHS, DVD och på..."

"Kassettband?"

"Skitkul, verkligen. På hårddisken. Så om du sträcker dig efter dosan kan vi börja titta, om det inte är för mycket till ansträngning?" Mercedes suckar och försöker nå dosan.

Med fingertopparna drar hon den till sig och får den tillslut i sin hand. Hon ger den till Stina som sätter igång filmen. Mercedes lägger armen runt Stina och ler när hon känner hennes huvud luta sig mot sitt bröst. Möjligtvis det bästa sättet att tagga inför en avgörande kvalmatch på.

53.

”Men skål för en plats i Elitserien då!” säger Estelle och höjer glaset.

”Sen du och jag började umgås igen Estelle, har det blivit en väldans massa skålande”, säger Mercedes.

”Hon är faktiskt en jävel på att skåla, trots att hon sällan dricker”, instämmer Viktoria.

”Jag försöker uppskatta saker i livet.”

”Tillåt mig att skratta”, och Viktoria skrattar, ”men det där var faktiskt inte sant. Du uppskattar bara fest.”

”Inte sant. Jag uppskattar fina vänner också, typ ni. Typet är riktat åt Viktoria. Mercedes, dig uppskattar jag definitivt.”

”Det där kan vi också skåla på. Inte du då Viktoria, men jag och Estelle.” Deras glas klingar extra högt den här gången.

”Ni behöver inte ta sönder glasen, det kan resultera i alkoholmissbruk och sånt vill jag inte veta av så här tidigt på kvällen.”

”Jaja. Men Mercedes, hur går det med Stina då?”

”Jag vet inte. Jag vet inte fall det är så mycket som kan gå någonting.”

”Har ni knullat?”

”Årets mest finkänsliga människa går till, ge mig en trumvirvel, Viktoria!”

”Nej vi har inte legat med varandra.”

”För att du är hennes tränare?”

”Nej, för att jag ...”

”Ah, för att du är som Estelle och inte ligger?”

”Nej, men jag är väl inte jättesnabb att hoppa i säng med någon när det handlar om mer än att bara ligga. Jag gillar ju henne. Dessutom har hon aldrig varit med någon tjej förut.

Då är det inte pang på rödbetan direkt.”

”Alltså, vem säger så?”

”Alltså vem säger så?” Estelle gör till sin röst och härmar Viktoria.

”Men på tal om kärlek och Stina och så vidare, det är fanemej en satans tur att ni aldrig blev tillsammans.” säger Viktoria och pekar på sitt sällskap.

”Och exakt vad menar du med det?” frågar Mercedes.

”Ni ser ju likadana ut. Folk tror att ni är syskon, vilket innebär att folk skulle tro att det är en pågående incestfest. Tänk er själva, Tegan och Sara stå och hängla upp varandra på scenen.” Mercedes och Estelle skrattar båda högt.

”Men så lika är vi väl inte?”

”Jo men på riktigt. Det är liksom inte bara hur ni ser ut, det är hur ni klär er och ni ter er också.”

”På sättet är vi kanske lite lika på vissa punkter, men jag kan tycka att vi skiljer oss på våra främsta egenskaper.” säger Estelle.

”Som enligt dig är vad? Enligt mig är dina främsta ditt goda hjärta, din drivkraft, din kreativitet och ditt briljanta huvud. Och jag skulle väl säga ungefär samma om Mercedes, sen om det stämmer får väl du intyga.”

”Jo, på henne stämmer det. Men vet inte om det stämmer på mig.” svarar Estelle.

”Det stämmer visst på dig”, stärker Mercedes.

”Okej, fine. Jag får väl hålla med om att vi är lite lika på sättet då, och att vi har samma klädstil. Vilket jag för övrigt älskar nu när jag bor med henne. Garderob multiplicerat med två.”

”Se, ni har ju till och med samma storlek på kläderna. Har ni lika stora fötter också?”

”Japp, och huvudstorlek”, säger Estelle och slår fingret på tinningen.

”Det enda som skiljer er på stilen är väl att Mercedes är en slipsmänniska och du Estelle är en flugmänniska.” Viktoria pekar fram och tillbaka på Mercedes och Estelles accessoarer.

”Jag har faktiskt mer häng än Mercedes också.”

”Stämmer, eftersom att jag har inget alls.”

”Okej, så nu kan ni hålla med mig om att ni är lika?”

”Jag är fortfarande inte övertygad när det kommer till utseendet.”

”Det beror mest på håret.”

”Men det är inte samma. Mercedes har inte lika rakat på sidorna.”

”Nej, och hon är inte heller så där askblond som du är, men det spelar faktiskt ingen roll. Era personligheter, med er stil och det faktum att ni typ har samma frisyra, likadan näsa och samma färg på hyn och ögon, gör att ni lätt kan placeras in som tvillingar. Och att hade ni varit tillsammans hade ni varit tillsammans med er själva och det är bara konstigt.”

”Se där, då fick vi svar på varför det inte blev något mellan oss då”, säger Mercedes och boxar Estelle på axeln som låtsas få ont.

”Min öl är slut”, säger Viktoria och höjer sitt glas. ”Är det någon mer som önskar något i baren?”

”Jag kan ta en öl till jag också.”

”Check! Och låt mig gissa, en söt, fruktig drink till Estelle?”

”Hemskt gärna.”

”Vad hände igår då?” frågar Estelle så fort Viktoria begav sig hemåt.

”Ja, vad fan hände egentligen?”

”Det som hände var att Viktoria skulle sova i soffan men hamnade i någons säng men att den sängen inte var min utan din. Vilket gör att du har svaret på frågan som ställdes och inte jag.”

”Jo, jag vet.” Mercedes tar händerna för ansiktet. ”Estelle, va fan!” Estelle skrattar lite lätt åt Mercedes misär och sätter sig sedan bredvid henne i sängen.

”Så ja, det blir bättre ska du se.”

”Men jag förstår inte riktigt själv faktiskt. Vi båda var fulla och när du pratade med Sofia i telefonen så pratade vi om rätt djupa grejer och hamnade väl i något slags mode och strulade lite. Jag antar att vi typ var fulla och sugna på att ligga och med tanke på tillståndet så fanns det inte någon spärr som hindrade oss.”

”Du antar?”

”Ja, alltså, jag känner inget för Viktoria och jag var full så jag minns inte allt.”

”Men för Stina?”

”Ja, självklart. Jag gillar Stina som fan.”

”Hur ska du göra då?”

”Jag vet inte, vad tycker du?”

”Det finns ett väldigt fint uttryck som jag ofta brukar säga till folk men sällan följa själv. Vill du höra?”

”Jag vill gärna hör.”

”Gör rätt för dig. Gör det som behövs för att det ska kännas rätt för dig, och, en liten hint, har man ett gott samvete gör man oftast rätt för sig. Har man massa ångest över något, gör man förmodligen något lite halvtokigt.”

”Ah, tack för hinten. Och för tipset.”

”Alltså, egentligen har du inte gjort något fel, men det betyder inte att Stina inte kommer att bli ledsen. Samtidigt som det kan betyda just det. Har hon sagt något om vad hon tycker om dig?”

”Vi hade ju ’the talk’ i början. Där jag förklarade hur jag ville ha det. Inget seriöst, inga löften och allt det där. Vilket hon tyckte lät som en bra idé, mycket för att hon aldrig varit med en tjej innan och vi är spelare och tränare. Hon höll med helt enkelt. Men det här vet du ju redan. Sen har jag sagt att jag tycker om henne och hon har sagt att hon tycker om mig också. Vi är liksom gulliga mot varandra men fortfarande noga med att det inte är något.”

”Okej, jag fattar. Hur skulle du reagera fall hon hade legat med någon annan?”

”Jag vet inte. Jag skulle nog tycka det var lite jobbigt men ändå förstå på något sätt.”

”För att du måste?”

”Antagligen.”

”Okej. Ta med det när du pratar med henne. Hur du skulle känna på riktigt och inte för att du måste. Det är det sista tipset från coachen för idag. Nu ska jag sätta på en kopp kaffe till dig.”

54.

”Jag är så jävla trött på att vi alltid ska bråka med varandra.” Trots att Estelle aldrig har hört det förut, är det svårt att undvika de timmar Charlie har gråtit innan hon kunde samla

sig för att ringa henne.

”Vart är du någonstans? Ska jag komma?”

”Nej, det är lugnt. Jonna drog till någon kompis så är ändå ensam hemma.”

”Och jag ska inte komma över?”

”Det behövs inte.”

”Okej, men vill du att jag ska komma över?”

”Alltså, det är lugnt.” Estelle som var på väg hem från gymmet ändrar riktning och börjar gå mot Charlie.

”Okej, Vill du prata om saken eller ska vi prata om något annat?”

”Jag vet inte. Jag vill nog prata om det.”

”Då pratar vi om det. Hur många gånger den senaste tiden har ni varit osams om det här?”

”Det är faktiskt inte bara det här. Det är inte allt vårt förhållande handlar om, men det känns som att vi aldrig hinner bli sams typ. Innan hon måste iväg på något homeparty eller jag måste iväg på träning. Jag vet inte vad som är fel på mig egentligen, jag håller väl med henne men jag orkar bara inte.”

”Jag håller också med henne och vill inte att det hon säger ska vara sant. Men det är sant. Tyvärr. I hela mitt liv har jag önskat att jag kunde ses som något normalt och inte något avvikande. Men det är inte så. Folk som du och jag måste säga att vi är stolta över vår läggning, för att vår läggning måste definiera oss.”

”Men jag är inte könet på min flickvän, det är inte vad som definierar mig. Så varför ska jag ställa mig upp och säga att jag är stolt över att vara gay, när gay bara är ett sätt för att säga att könet på min partner är samma som mitt egna?”

”Du behöver inte ställa dig upp och säga att du är stolt över att vara gay, för jag håller med dig, gay är inte vad du är och du ska inte behöva vara stolt över könet på din flickvän. Men du behöver ställa dig upp och säga att du är stolt över den du är. Och bara den grejen kan vara svårt för en som är gay. Det har varit jävligt svårt för mig till exempel. Jag är långt ifrån där än, faktiskt.”

”Är du?”

”Ja, alltså jag viker mig för att säga att jag gillar tjejer. Så långt som det går. Jag hatar att ta den diskussionen. Jag hatar att alltid behöva förklara mig, att känna mig annorlunda.

Jag kan inte stå upp för den jag är än, men om du kan det, gör det.”

”Det är klart att jag stolt över den jag är och över vad jag har åstadkommit, men det har inget med min läggning att göra för att min läggning är ingenting.”

”Och jag är glad för din skull att du känner så, men få gör det. För en homosexuell är det en daglig kamp mot acceptens och förtryck. Det krävs stolthet och mod att vara öppen med den.”

”Jag vet att det är det. Jag är ju inte blind. Jag är dessutom ihop med en HBTQ aktivist. Jag respekterar och ser upp till alla som är öppna med sin läggning, precis som du är. Jag vill bara inte att det ska vara en grej.”

”Men du kan inte göra något åt saken, vi är en minoritet och det är oundvikligt att det inte blir en grej av det. Däremot så tror jag att man normaliserar det genom att prata om det.”

”Du låter som Jonna.”

”Mycket möjligt, men ändå. Jag är med på det du säger. Jag skulle också vilja leva i en värld där bisexuella, homosexuella och så vidare, inte behöver vara stolta över deras läggning. En straight behöver ju aldrig säga att jag är stolt över att vara straight. Och nej, vi behöver inte heller det. Men vi måste ändå stå upp och säga, jag är jag och jag är gay, punkt! Och det krävs mycket mer av oss än vad det krävs av en straight. För att vara den man är och vara gay säger så mycket mer om en än när man är straight.”

”Jag antar att det är det som är problemet då.”

”Vad?”

”Jag har väl levt mitt homosexuella liv som att jag vore hetero. Jag har alltid vetat om att det finns något annat än heterosexualitet, så jag har aldrig sett homosexualitet som något avvikande eller annorlunda eller obekant eller främmande eller ens behövt undra varför jag känner som jag känner. Jag har aldrig mött någon som har höjt ett ögonbryn över det. Eller i alla fall aldrig tänkt på det för jag har sett det som det normalaste i världen. Sen självklart vet jag om att det inte är så för alla, jag är ju som sagt inte dum. Men jag har inte haft den erfarenheten själv och det har väl varit lättare att låtsas då.”

”Det suger att sluta låtsas, men det är rätt så viktigt. Vad jag tror att Jonna försöker säga, som är anledningen till att ni bråkar hela tiden, det är att det är som det är och det är inget du kan göra så mycket åt. Men du kan göra något åt hur det kommer att bli. Du är en förebild till väldigt många och många av dessa är såna som mig, som har spelat alldeles

för länge med det runda racket fast att de vill ta det flata. Du kan få dom att ta det. Du kan få folk att komma ut, och ju fler som kommer ut, desto mer accepterat kommer det att bli och desto fler är det som slåss från vår front. Och det enda du behöver göra är att svara på journalisternas frågor.”

”Jag förstår, jag gör det verkligen, men dels så tror jag inte att det är det Jonna vill säga och sen vill jag bara spela golf.”

”Inte? Vad vill hon säga då?”

”Jag vet inte, men det har gått alldeles för långt för att det bara ska vara det.”

”Okej. Ja, jag vet inte. Du vet nog bäst om det. Men angående att du bara vill spela golf, alltså, det här är ju en storm som kommer lägga sig.”

”Ja, jag vet det, men jag kommer fortfarande få uppmärksamhet från flator av den anledning att jag är snygg. De bryr sig inte alls om golfen och golfen är mitt liv. Det är det viktigaste i mitt liv och jag blir arg när någon tar bort min fokus från det.”

”Tar Jonna bort din fokus? Är det därför du är irriterad?”

”Nej, men Jonna bryr sig inte heller.”

”Okej, är det därför du är irriterad?”

”Jag vet inte. Kanske. Förmodligen.”

”Okej, jag vet inte vad jag ska säga om det men jag tänker lite så här om det andra, att det kanske inte är hela världen om en liten del av din karriär kommer handla om att du är en förebild för alla homosexuella och en snygg flata? Du har väl en manager som kan sålla bort det mesta. Din Facebook kommer ingen åt och den officiella behöver inte du sköta. Jag kan sköta den åt dig om du vill.”

”Du är bättre än min psykolog, flickvän och manager tillsammans.” Charlie kan inte låta bli att le.

”Det tvivlar jag på.”

”Gör inte det.”

”Men du.”

”Ja?”

”Vad ska vi se på för film tycker du?”

”Vad menar du?” Charlie hör hur det plingar på dörren.

Estelle sitter och rycker i benen i väntan på att Mercedes ska prata klart om säsongen som gått och hur de ska ta an de nya utmaningarna. Bland annat genom den nya fystränaren, Estelle själv. Hon tittar ut över det fulla teorirummet och blir bara mer och mer nervös med tiden. Vad är det värsta som kan hända? Ingenting.

”Jag ska inte stå och prata så mycket mer än så utan lämna över ordet till Estelle. Då det är den delen hon fokuserar på som kommer att bli viktigast för er med start redan nu.”

Estelle reser sig upp och kliver fram framför tavlan.

”Äntligen, hej.” Publiken skrattar lite lätt och hejar tillbaka.

”Jag heter som redan nämnt Estelle och ska kliva in i rollen som er fystränare nu när ni börjar bli duktiga på riktigt. Jag kan tendera att vara som Mercedes och prata lite för mycket. Så jag tänkte att istället för att jag ska berätta saker om mig som ni kanske inte bryr er så mycket om så kan ni få fråga allt ni vill veta om mig, och när ni känner er nöjda kan jag berätta för er hur upplägget kommer se ut i sommar och sen en liten kort teaser om hur det kommer att se ut till hösten och resterande delen av inomhussäsongen. Så, är det någon som vågar fråga något eller ska jag berätta om hela mitt liv ändå?”

”Har du spelat innebandy förut?” Estelle kollar efter vem det var som frågade och när hon väl är funnen så börjar hon svara.

”Ja, jag har spelat innebandy i ungefär hela mitt liv. Jag började i ÖSK som elvaåring och la av efter en säsong i Elitserien. Så jag har inte bara spelat innebandy utan jag har också spelat innebandy med Mercedes.”

”Varför slutade du då?” samma person igen.

”Jag flyttade till Göteborg för att plugga och det tog upp för mycket tid. Men jag spelade fortfarande två gånger i veckan men bara för skojs skull. Sen jag flyttade hit, vilket var för ett par månader sen, så har det inte blivit något av det.”

”Vem var bäst mellan dig och Mercedes?” lagets clown får en syl i vädret.

”En väldigt svår fråga. Vi spelade ihop och gjorde varandra väldigt bra. Mercedes var mer krigaren och målgöraren, sprang i luckorna ni vet. Jag var mer rätt klok i mitt spel och hade ett bra spelsinne. Vet inte hur många smörpass jag kan ha levererat till henne.”

”Det är faktiskt sant. Första femman, poängplockare deluxe”, fyller Mercedes i.

”Hur mycket tränar du? Och hur får man en sån där kropp?” Estelle känner igen rösten och ser att det är Stina som frågar. Hon skrattar till lite lätt och generat.

”Ehm... Med tanke på att jag alltid har varit aktiv och tränat rätt mycket innebandy så hade jag en tacksam start när jag väl började träna för att bygga upp mig.”

”När var det då?”

”Innan jag flyttade till Göteborg så tränade jag innebandy fyra till fem dagar i veckan inklusive match. Någon gång ibland var jag tillräckligt uttråkad för att följa med Mercedes till gymmet eller på en runda i skogen, men mest tyckte jag att hon var knäpp i huvudet som aldrig fick nog av att springa. Det här var alltså fem år sen. När jag sen flyttade till Göteborg så la jag av helt då allt var nytt med skolan och så vidare.” Estelle tar ett djupt andetag. ”Nu får ni min livs historia ändå, ni får stå ut med det. Men sen behövde jag något för att koppla av och det var då jag började med innebandy igen. Så det blev träning två gånger i veckan. Sen ökade Mercedes röst i huvudet om att det är avkopplande att springa. Så då började jag springa en gång i veckan. Sen blev det för kallt så då skaffade jag mig ett gymkort och det fick mig faktiskt att koppla av. Enda gången på dagen då mobilen var avstängd och allt handlade om mig. Så det i sig slutade lite som ett beroende och ett projekt. Läste på väldigt mycket, hörde mig för väldigt mycket. Tränade oftare och oftare och ju mer jag såg resultat desto roligare blev det. Så jag ökade successivt och tillslut tränade jag åtta gånger i veckan. Nu när jag dock är rätt sysslos i övrigt så kan det bli några gånger till.”

”Hur länge har du tränat så ofta då?”

”I ungefär tre år nu.”

”Hur är det med kost då? Äter du aldrig något onyttigt?” Det är fortfarande Stina som maler på med frågorna.

”Jag älskar sötsaker, det var lite av det svåraste. Men för det första så vänjer man sig och för det andra så har jag en dag varannan vecka då jag har som mål att vara så onyttig som möjligt. Enligt många av de människor jag har stött på så är det en bra taktik. Inte för att lindra på suget utan för att få kroppen att fortsätta jobba hårt med att bryta ner det man äter. Annars när det kommer till kost så har jag provat på det mesta. Inga kolhydrater, minimalt antal kalorier per dag, enbart vegetariskt och så vidare. Nu har jag landat i att äta rätt mycket vegetariskt, men det är mest för miljön. Inte mycket fryst och färdiglagat,

jag vill ha koll på vad jag äter men räknar inte gram och så vidare. Jag tar proteinpulver och aminosyror, det hjälper mig att bygga muskler redan under träningspasset. Annars inte så mycket konstigare än så. Mycket protein, lite fett, lite så. Men ska vi säga att det räcker så om mig och så går vi in på er lite?”

”En fråga till bara!” Återigen är det Stina.

”Ja, självklart.”

”Hur mycket kondition kör du?”

”Det är olika. Det är sällan jag bara löper. Kanske en eller två gånger i veckan. Utan jag kör mer intensiva pass som får upp flåset. Som body pump och allt sånt som finns på alla gym bara det att jag gör det själv. Och det är mycket sånt ni kommer att få smaka på. Så, över till att göra er redo för en säsong i Elitserien, eller SSL som det heter nu, och nej, det kommer inte att innebära minst tio pass i veckan. Ni kan vara lugna. Meningen är inte att ni ska få en kropp som mig, utan att ni ska få en kropp som är fysiskt lämplig för innebandy. Så, så här ser det ut.” Estelle går fram till datorn och trycker fram nästa slide på powerpointen.

56.

Mercedes stannar utanför Stinas port. För ovanlighetens skull fanns det en parkering precis utanför. Det är dags att ta tag i det där hon skjutit på alldeles för länge. Estelle hade ju till och med erbjudit sig att springa hem för att inte vara i vägen.

”Stina?”

”Ja?” Stina tittar på Mercedes och ler stort.

”Jag vet att vi inte har några skyldigheter till varandra eller är något men det är ändå en sak jag vill berätta.”

”Okej?”

”Efter det att vi gick upp till Elitserien tog jag, Estelle och Viktoria några öl för mycket”, säger Mercedes och ser hur Stinas leende sakta försvinner från hennes fantastiskt vackra ansikte.

”Låg du med Estelle?”

”Nej, men med Viktoria”, säger Mercedes med låg röst.

”Okej.” Stina sänker sitt huvud och vågar inte möta Mercedes blick. Tårarna är för nära att komma ut.

”Det var en engångsgrej och jag vet inte alls vad som hände.”

”Det spelar väl ingen roll egentligen. Vi har ju inte sagt att vi inte får vara med andra. Vi umgås ju bara lite.”

”Jag har ändå dåligt samvete och det känns som om det jag gjorde var fel. För det är väl det på något sätt.”

”Det är det väl inte. Du har ju varit väldigt tydlig med att det inte är något mellan oss.”

”Det har jag väl inte? Jag har sagt att jag inte klarar av förhållanden för då börjar mitt huvud förstöra allting och jag vill inte förstöra något mellan oss, eller för dig.”

”Nej men vad bra, då är det ju lugnt.”

”På riktigt Stina?”

”Ja men vad ska jag säga? Det finns inget som säger att du inte får ligga med någon annan.”

”Fast det behöver ju inte rättfärdiga vad jag har gjort.”

”Vad vill du att jag ska säga? Att jag är sårad? Att jag inte vill träffa dig längre?”

”Jag vet inte vad jag vill att du ska säga. Jag vill i alla fall säga förlåt. Det betydde verkligen ingenting och jag önskar att det inte hade hänt.”

”Det är okej.”

”Säkert?”

”Ja, säkert. Det är väl förmodligen mitt fel vilket som eftersom att jag har velat vänta.”

”Nej, verkligen inte. Det beror inte på det. Det var inte ett behov jag behövde fylla, eller att jag behövde gå till någon annan för att få något du inte ger mig. Jag är helt okej med att du vill vänta. Jag förstår och respekterar det samtidigt som det är vad jag själv vill också. Jag känner ändå ingen större lust till det.”

”Förutom just då eller?”

”Ja, förutom just då. På grund av alkoholen.”

”Vi har också varit fulla tillsammans.”

”Skulle mer vilja klassa det som salongsberusad. I lördags var jag full, väldigt full. Tre öl och två shot för mycket full. Självklart fattade jag vad jag höll på med men jag hade supit bort spärren som satte stopp på det.”

”För lusten eller för att göra något 'dumt'?”

”Båda, typ. Jag lyckades övertala mig själv att jag egentligen inte gjorde något fel, eftersom att vi inte är tillsammans eller så. Det kändes självklart fel ändå, men alkoholen gjorde mig inte så svår att övertala. Plus att alkoholen också gjorde så att jag inte kände mig stressad och tankarna liksom försvann lite, så att lusten infann sig.”

”Okej. Bra att du är ärlig i alla fall, men får jag gå nu?”

”Jag tvingar dig inte till att vara kvar. Är vi okej?”

”Jag vet inte, antar väl det. Som sagt, du har ju inte gjort något fel.”

”Okej, det är inget mer du vill fråga eller så?”

”Nej.”

”Okej, vi hörs senare då.”

”Ja det gör vi.” Mercedes sträcker sig över till Stina och ger henne en puss. Lite motvilligt pussas hon tillbaka och kliver sedan ur bilen.

57.

”Hur länge sen var det du pratade med din mamma?”

”Jag sa upp kontakten när jag slutade gymnasiet och flyttade ifrån Västerås, alltså när jag var nitton. Så ska vi runda av det till femton år kanske?”

”Hur skulle du känna kring att kanske försöka prata med din mamma?”

”Min spontana reaktion skulle bli att fråga varför?”

”För att din relation med din mamma och din syn på din mamma är en stor del av ditt liv. Finns det inte saker du önskade att få säga till henne? Kanske frågor du vill ha svar på?”

”Jo, det är det väl. Men är det så viktigt?”

”Det är upp till dig att svara på.”

”Men vad tror du?”

”Jag tror det.”

”I och för sig, våra samtal här har i stort sett bara handlat om henne. Och även fast att jag är väldigt reserverad när det kommer till att gå ute själv, eller att möta män oavsett var jag är, så har jag svårt att sova för att det är henne jag tänker på. Oavsett om jag kan

kontrollera tankarna eller inte. Och jag vet inte hur jag ska hantera det. Alla andra tankar, som har med misshandeln att göra, de har du gett mig rätt verktyg till att hantera. Det är som att jag på något vis hade lärt mig att sluta tänka på henne och börjat låtsa som att jag inte bryr mig. Men efter allt det här så har det av någon anledning blivit svårt."

"Kanske för att du önskade att hon fanns här för dig?"

"Kanske, högst osannolikt egentligen, men samtidigt är du den kloka av oss."

"Vi kan göra så här, skriv ett brev till din mamma och sen kan vi prata vidare om du ska försöka ringa, eller träffa henne, så att orden också blir förmedlade och dina axlar lite lättade."

"Det låter som en idé. Vi gör så. Tror nog jag har en del ouppklarade tankar kring henne."

"Det tror jag med. Hur har det gått med att skriva om dig själv?"

"Det har gått bra faktiskt, inte riktigt klar så klart. Det är många år. Tror faktiskt jag ska göra det till en bok."

"Jasså? Det låter som en bra idé. Har du något att dela med dig av?"

"Självklart." Viktoria tar fram sin mobil och öppnar Evernote. "Ska jag köra?"

"Kör."

"Undrar hur lång tid det tog innan min pappa ångrade mig. Förmodligen redan när han fick reda på att han fick en flicka. Som att två söner inte var nog. Undrar om han har förstått att det förmodligen är på grund av honom som jag är allt han avskyr idag. Gay, feminist, journalist, full med åsikter, självständig och stark. Jag är mycket han aldrig trodde att en kvinna kunde vara. Jag bevisar honom fel och han hatar det. Jag vann alla våra diskussioner och han vägrade acceptera det. Det slutade alltid med att han kommenterade mitt utseende istället för min kompetens och mina argument. För det var bara där han egentligen kunde hitta fel på mig, tills han fick veta att jag var gay alltså. Stackars Lars, som fick en dotter istället för en tredje son. En som dessutom var gay och lite småfet." Viktoria stänger ner telefonen och lägger tillbaka den i fickan. "Sen slutar det vara sammanhängande, har inte kommit så långt än."

"Det låter ändå bra. Tror det kan göra gott för dig."

"Tror jag med. Kanske blir jag rik på kuppen också."

”Hej Pia, det är Viktoria.”

”Viktoria?”

”Ja, du vet din dotter. Som du inte har pratat med på så länge att du inte ens har hennes nya nummer.” Hon bytte för två månader sen, men det är ingen detalj som behövs nämnas.

”Klart jag vet vem du är. Jag blev bara så förvånad.”

”Jo, jag kan tänka mig det.”

”Hur är det med dig?”

”Eftersom att jag ringer så mår jag inte så bra. Det är inte så att jag vill ha något av dig. Förutom din tid till att lyssna på mig. Jag ska försöka ta detta så moget och konkret jag bara kan. Blir jag tyst är det inte meningen att du ska svara, utan det beror på att jag måste ta djupa andetag för att lugna ner mig. Jag vill inte att du ska flika in med något, avbryta mig eller dylikt. Prata bara när jag frågar, om jag frågar. Så har du tid eller ska jag skicka dig ett brev istället?”

”Jag har tid.”

”Bra. Som du vet blev jag misshandlad i julas, hamnade på sjukhus, bröt några revben och så vidare. Det stod i tidningarna. Omöjligt att missa. Det resulterade i att jag var tvungen att börja gå till en psykolog. Som i sin tur tvingade mig att börja gräva djupt in i livet. Jag landade hos dig. Och nej, jag ringer inte för att säga att jag är straight och att jag vill be om ursäkt för allt och komma hem. Jag ringer för att säga att jag är stolt över att jag slet mig ur din och Lars famn och att jag är familjens svarta får. För att ens vara ett uns likt er skulle för mig vara ett misslyckande. Efter misshandeln såg jag mig själv som dig. Som en svag människa, men sanningen är att jag bara är ett offer för patriarkatet och sanningen är att du är det också. Bara att du låter dig själv vara det, du nöjer dig med att vara det. Jag hatar Lars för att han är dum i huvudet, jag förväntar mig inget av honom och har aldrig gjort. Men jag hatar dig också. För att du aldrig har varit stark nog för att finnas till för mig, eller tagit mitt parti i de strider då jag behövt dig. Jag kan förstå att en inte alltid har styrka nog, men en mamma som inte ens har styrka att finnas till för sitt eget barn. Det finns till och med gånger jag har varit stark åt dig, visat dig vägen och

erbjudit dig en hand. Men inte ens med min styrka har du varit stark nog. Jag var rädd för att jag hade ärvt det av dig. Att jag ska fatta lika felaktiga beslut som du, och leva ett lika patetiskt liv som du gör. Att jag ska svika det jag skapat och de som älskar mig. Att jag ska överge mig själv för att någon annan säger det. Men jag har förstått nu, jag är inte som du. Patriarkatet, och i det här fallet din man, ger mig en vilja till att förändra för att göra det bättre för andra. Medan du infinner dig och låter fler förstöras. Sanningen är den att jag inte alltid är stark nog att ta striden, men jag kommer aldrig att vara så svag att jag förlorar mig själv.” Viktoria klickar.

59.

Matilda sippar på sitt kaffe medan hon väntar på att Emma ska jobba klart hennes sista minuter för att sedan kunna agera sällskap.

”Är det lugnt om jag går och gör mitt sällskap sällskap nu?” frågar Emma sin kollega.

”Du menar typ vår enda gäst?”

”På ett ungefär.”

”Det går så bra, du slutade ju ändå för trettio sekunder sen. Men du får fan fixa ditt eget kaffe.” Emma håller upp en kopp.

”Redan gjort förstår du.”

”Då så, gå du.” Emma slänger av sig sitt förkläde och sätter sig sedan bredvid Matilda i soffan.

”Förlåt för att du fick vänta.”

”Det är ingen fara, jag fick ju kaffe.”

”Bryggt av den bästa.”

”Äsch, det smakar som allt annat.”

”Du måste sluta ljuga. Det är inte bra för dina barn.”

”Det är mycket jag gör som inte är bra för mina barn.”

”Typ gillar tjejer. Du har väl hört hur mobbade de tenderar att bli?”

”Jo tack, grämer mig varje dag.”

”Nej men på riktigt, hur har de tagit det?”

”Okej, tror jag. De förstod inte i början för de visste inte annat än att en kille skulle vara med en tjej. Det är helt sjukt att man inte berättar det för sina barn. Att det finns mer möjligheter än en.” Emma ler lite försiktigt och tar en klunk av sitt kaffe. ”Vad?” frågar Matilda.

”Nej inget. Jag kom bara att tänka på Estelle. Hon förespråkade alltid det där. Att inget barn kan bli homofob fall man normaliserar homosexualitet från första början. Att man berättar för sina barn, precis som du sa, att det finns fler möjligheter. Inte heller så behöver barnet må dåligt för att den inte vet vad det är den känner eller hur ens föräldrar ska bemöta en när man berättar det för dom. Som i stort sett alla i vår generation har fått gå igenom.”

”Estelle har rätt, och jag som ändå har vetat om att jag har spelat för båda lagen långt innan jag skaffade barn borde ha tänkt på det.”

”Fast i ditt fall är det ju inte försent direkt. Ena är fyra år och den andra är sex, så det var väl ändå vid den här tiden du skulle ta upp det ändå.”

”Sant. Men ändå, hade velat ha tänkt på det. Vilket som så fattar de nog inte. Jag har ju bara pratat om det och de har inte fått sett det, eller hur man ska säga. Det finns inte direkt någon film som man kan visa eller något sånt heller, för att få de att förstå vad man menar med att man kan vara kär i en av samma kön och så vidare.”

”Jag förstår ditt problem. Man kan ju inte visa ett avsnitt av ’the L Word’ direkt.”

”Nej, då skrämmer man ju barnen.”

”Precis, men det kommer väl, allt det där. Jag tror dock att dina barn hinner förstå sig på hela grejen innan vi får se en film eller bok om det.”

”Jag får väl skriva en.”

”Du kan ju måla så du kan åtminstone illustrera en.”

”Jag är inte så dum på att skriva heller faktiskt.”

”Nej jag vet, jag har läst dina sms.”

”Och där lägger jag inte ens ribban högt.”

”Är det inte helt sjukt hur mycket dina barn formas just nu?”

”Gud jag vet!” Matilda sträcker ut sina armar som att hon skulle tilltala Herren i ovan.

”Jag hoppas verkligen att jag lär de rätt. Med feminism, genus, HBTQ och allt var det innebär. Att de växer upp till medvetna pojkar.”

”Och inte vita kränkta män?”

”Precis!”

”Det är nog absolut ingen fara. Eller hur är deras pappa?”

”Han är rätt vanlig. Ingen ’inte alla män’ eller ’de får skylla sig själva om de blir våldtagna’. Han är en sån som skulle ha blivit feminist fall han fick döttrar.”

”Hur är han med att du intresserar dig mer av tjejerna nu då?”

”Egentligen gör jag det inte. Jag har bara fastnat lite i den här kretsen, som vi pratade om sist. Jag var ju tillsammans med en tjej innan jag träffade honom. Nu var det jättelänge sen men han var medveten om min sexualitet och det har inte varit någon som stört honom. Han är faktiskt en väldigt fin kille och en jättebra pappa.”

”Jag kan anta det. Du ser ut en sån som väljer med omsorg.”

”Tänker du på dig själv nu eller?”

”Ja, det är klart.” Emma får en puss på kinden av Matilda och de båda ler varmt mot varandra. ”Du, det är en sak jag inte har berättat och det känns lite konstigt att jag inte har det.”

”Vad nu?”

”Jag har en lillebror. Eller en halvbror. Mamma och hennes nya.”

”Men va fan, du får inte skrämma upp mig så där.”

”Det är du som inte får bli så uppskrämd. Jag sa väl inget skrämmande?”

”Hur kan man säga den meningen utan att ge en hjärtinfarkt till den andre parten? Men det är strunt samma nu, för den här gången. Berätta mer om din lillebror.”

”Jag har inte så mycket att berätta egentligen. Han heter Lukas och är två år gammal. Kom och tänka på honom nu när vi pratade om uppfostran och det. Undrade lite hur mamma kommer att göra.”

”Din mamma kanske inte behöver säga något direkt, utan om du är där så kommer det ju komma naturligt?”

”Men jag är ju aldrig där.”

”Va där då?”

”Jag vet inte. Jag och mamma har ingen bra relation med varandra längre. Så det känns bara konstigt.”

”Känner du inte att han är din bror för att han har en annan pappa?”

”Han känns väl som min bror, men han känns inte som min familj. Förstår du hur jag menar?”

”Ja, jag tror det. Men kan inte det bero lite på ålderskillnaden då? Han är ju ändå en riktig sladdis. Jag menar, det här med att ha honom i din vardag försvinner lite eftersom att du inte bor hemma. Ni bråkar inte med varandra om vem som ska sitta längst fram i bilen eller vem som ska bestämma program på TV.”

”Kanske, eller förmodligen.”

”Hur ofta är aldrig då?”

”Kanske en gång varannan månad.”

”För att du inte har en bra relation med din mamma eller för att du inte riktigt bryr dig? Hårt formulerat...”

”Klart jag bryr mig. Det beror på mamma.”

”Men åk dit och häng bara med honom då? Eller bit ihop för att du helt enkelt måste? Eller, det absolut bästa men kanske det svåraste. Lös problemet med din mamma. Jag antar att det är skilsmässan det beror på?”

”Ja, lite. Hon har bara blivit så olik sig sen dess.”

”Eller så är det du som ser annorlunda på henne? Eller bara stör dig på allt hon gör för att hon förstörde familjen?”

”Ja, vi behöver inte prata om det.”

”Okej, men du kanske behöver prata om det med någon.”

”Jag gör redan det. Eller försöker i alla fall.”

”Jasså?”

”Ja, mamma har tvingat i väg mig till en psykolog.”

”Juste, klokt.”

”Passa dig.”

”Puss.” Emma lyder uppmaningen.

”Jag kan bli så irriterad på mig själv för hur jag är mot min mamma. Jag fattar ju hur det är, att det inte är hennes fel egentligen och att hon inte kan rå för hur hon känner. Men varje gång jag pratar med henne är det som att jag har något behov av att skylla allt på henne. Innan jag och Estelle gjorde slut så löste jag det med att ha rätt så lite kontakt med henne. Det var mest Estelle som var på mig. Jag hade inte mycket kontakt med pappa heller för jag tyckte bara att det var jobbigt. För mig var det lättare att bara ignorera mina känslor kring det, och jag fattar ju att det är därför jag inte kunde hantera mina känslor när det kom till Estelle. Jag fattar ju att det i slutändan resulterade i att jag tog det här dåliga beslutet. Alltså, jag vet att många tycker att jag är dum i huvudet, framför allt du och min mamma som får lyssna på mig skylla i från mig som ett litet barn. Men för mig har det varit den lättaste vägen och jag har la alltid varit dum på så sätt, att jag har tagit det jag tror är den lättaste vägen till vilket pris som helst. Det är som att jag tänker ’tack mamma för att du bryr dig om mig’ men bara får ut hur korkad jag tycker hon är, eller barnslig eller dum. När det i själva verket är jag. Hur fan ändrar jag på det?”

”Jag tror precis att du gjorde det. Du sa att även jag får det beteendet du kastar på din mamma, men här sa du precis vad du faktiskt kände och inte vad din sköld får dig att säga. Sen dina föräldrar berättade att de skulle skiljas påbörjade du ditt bygge på din tegelmur, sten efter sten, som till slut fick dig att nå till den platsen du berättar om. Som du verkar ha haft insikt om hela tiden men inte riktigt erkänt förrän nu. Att acceptera den insikten är att plocka bort en sten från den muren, att dela med dig med mig är att plocka bort en annan och det är det du måste fortsätta göra. Något har hänt mig dig sen första gången du och jag träffades. Jag tror inte att det är dessa samtal egentligen, även fast de kanske väcker lite tankar hos dig. Men det är något eller någon annan som påverkar dig i rätt riktning, och som får dig att plocka bort dessa stenar till mur. Fortsätt med det. Och prata med din mamma.”

”Så du tycker inte att jag är en idiot längre?”

”Det har jag aldrig tyckt Emma. Tycker du att du är det?”

”Ja.”

”Varför?”

”För jag beter mig som en.”

”Vad är det du gör, som gör att du tycker att du beter dig som en?”

”Jag är dum och oförstående till de jag älskar mest och till de som älskar mig.”

”Bra, då vet du vad du ska göra annorlunda.”

61.

Emma möts av både en glad hund, mamma och lillebror när hon kommer in i köket.

”Vilken tur, jag satte precis på lite kaffe. Det är jättefint väder idag, vad sägs om frukost på altan?” säger Karin.

”Hur varmt är det?”

”Det är fortfarande lite kallt ute men den är inglasad så du får nog förvänta dig en bastu.”

”Precis så jag vill ha det. Lukas, ska vi gå och sätta oss ute medan vi väntar på kaffet? Vi kan ta med oss vovven.”

”Ja. Vovve.” Emma lyfter upp sin lillebror från golvet och går ut på altan med hunden tätt efter.

Det dröjer inte länge förrän Karin kommer ut med både kaffe och fralla. Med skinka, ost och paprika på, så som Emma alltid ville ha det.

”Jag vet att du inte gillar när jag frågar, men har du hört något från Estelle den senaste tiden?” Karin sätter sig mittemot Emma.

”Det är lugnt, jag förstår att du saknar henne. Men nej. Eller vi sågs på Gretas när hon var här sist, men det var ett tag sen. När Sofia fyllde år, du vet hon som har varit med här ute några gånger.”

”Sofia har jag koll på. Trevlig tjej.”

”Ja, vi har faktiskt börjat umgås lite nu igen. Det känns skönt att i alla fall hon har förlåtit mig.”

”Estelle kommer också göra det.”

”Får väl hoppas, men med all rätt fall hon inte gör det.”

”Din pappa förlät mig.”

”Ja, men du var aldrig dum i huvudet.”

”Det är väl inte du heller.”

”Det där säger du bara för att du är mamma.”

”Eller för att du äntligen är snäll mot mig igen och jag vill inte riskera det.” De båda skrattar. ”Tack för att du kommer över i helgen Emma. Det har varit jättekul att ha dig här. Det var länge sen vi skrattade ihop du och jag.”

”Tack för att du är min mamma och finns här för mig även fast att jag inte förtjänar det.”

”Det är vad mammor är till för. Att stå ut med sina odrägliga ungar.”

”Passa dig!”

”Hur länge vill du stanna idag? Fredrik är och gör några ärenden och skulle åka och handla på vägen hem. Han undrade fall han skulle köpa mat för två eller för fyra?”

”Tänker verkligen ignorera den där piken och tacka ja till mat ikväll också.”

”Bra då smsar jag honom på en gång.” Karin går in i köket och hämtar telefonen hon glömde på köksön. ”Vill du ha mer kaffe?” skriker hon från köket.

”Nej tack.” Karin kommer tillbaka ut till verandan och slår sig ner på sin stol.

”Jag har träffat någon”, säger Emma.

”Jasså?”

”Vi är inte tillsammans eller något men vi umgås lite.”

”Vad roligt, hur känns det då?”

”Det känns bra. Hon är väldigt lättsam och smart. Hon har faktiskt hjälpt mig rätt mycket, utan att veta om det tror jag.”

”Vad är det för tjej då?”

”Matilda heter hon. Vi var på samma fest en gång. Den där festen då jag bråkade med Estelle. Eller Estelle bråkade med mig. Eller om jag ska vara helt ärlig så bråkade vi nog inte alls. Estelle sa bara att hon hatade mig.”

”Men gumman.”

”Skit samma, nu var det inte Estelle vi skulle prata om, utan Matilda.”

”Ja, berätta mer om Matilda.”

”Hon har två barn. Fritjof och Maximilian.”

”Hur gammal är hon?”

”Tjugosju. Och barnen är sex och fyra år gamla.”

”Se där. Har du träffat dom?”

”Nej, hon vill väl vara lite mer säker först. Vilket är helt förståeligt.”

”Vad jobbar hon med då?”

”Hon är sjuksköterska, på akuten.”

”Okej, spännande.”

”Ja, men hon har planer på att specialisera sig.”

”Av det lilla jag har hört nu verkar hon toppen Emma.”

”Det är hon. Men hon är ingen Estelle.”

62.

”Hej Jakob!” Trots att hennes bror ringer en gång i veckan för att stämma av hur hon mår blir hon lika glad varje gång.

”Hej syster, hur är det med dig?”

”Det börjar arta sig. Hur är det själv?”

”Skönt, jag kan väl säga att jag har ditt bevis på det här i soffan.”

”Vad menar du med det?”

”Mamma sover här i natt.”

”Va, varför?”

”Hon ringde och frågade mig om hon var en dålig mamma och sen...”

”Vänta lite. Vad sa du då?”

”Jag sa ja. Vilket tydligen fick henne att lämna pappa, och som leder oss in på frågan vad du har sagt till henne?”

”Varför måste jag ha sagt något?”

”Vem skulle det annars vara? Både jag och vår bror sänkte huvudena när våra barn kom så att de kunde ha en farmor och farfar, oavsett hur dugliga de var. Så det måste ha varit du, du är den enda av oss som skulle tänkas ha modet.”

”Jag ringde och berättade att hon var en väldigt dålig mamma och förklarade varför på ett, enligt mig, väldigt moget och bra sätt. Trodde aldrig att hon skulle ta åt sig mer än vanligt dock.”

”Hon har väl alltid tagit åt sig. Hon har alltid tyckt att det har varit jobbigt, men hon har

aldrig sett det som lika jobbigt att ta tag i saken, blunda för sanningen och lämna pappa. Om man ska citera mamma.”

”Så hon har alltså på riktigt lämnat pappa?” Ett leende smyger sig fram på Viktorias läppar.

”Ja. Det är i alla fall vad hon påstår och det känns lite som att jag har facit i hand här. I soffan.”

”Tycker du att jag har gjort något dumt?”

”Jag tycker att du har vunnit din största seger någonsin.”

”Det känns rätt bra faktiskt.”

”Om man tänker långsiktigt så känns det lite som att du åtminstone kan få tillbaka en förälder nu.”

”Det är nog en bra bit dit, men kanske.”

”Jag fattar.”

”Hur tror du pappa mår då? Har du pratat något med honom?”

”Nej han har inte sagt något. Men mamma sa att han var förbannad. Inte förstående alls. Utan snarare skrämmande. Han drog till jobbet och mamma såg till att vara hemifrån innan han kom tillbaka. Så det kommer nog vara en rätt jobbig tvist framöver. Jag ska hjälpa mamma med att hämta resten av hennes grejer och det lär väl bli sista gången man får se honom.”

”Tycker du fortfarande att jag har vunnit någon slags seger?”

”Ja men självklart. Alltså för min egen del så tillför inte pappa något i mitt liv. Varje gång vi ses ifrågasätter han hur jag och Sandra väljer att uppfostra våra barn. Tycker att det är det märkligaste han varit med om att vi har tagit ut lika mycket föräldraledighet. Han var till och med tvungen att kommentera att Vera hade på sig en blå tröja.”

”Men det förstår jag, en kan ju tro att det är en kille.”

”Ja gud så hemskt. Du vet när man umgås själv med mamma frågar hon alltid efter dig. När man umgås själv med pappa får man bara höra hur kass man egentligen är.”

”Men Vera och Melker då?”

”Mamma kanske träffar någon vettig människa som kan kliva in i rollen som farfar. Han är inte så speciellt bra med barn ändå, även fast han har sina stunder. De kommer fatta. Eller inte fatta. Vi får se. Han kanske förändras, men det låter så avlägset.”

”Så han har inte gjort någon positiv förändring de senaste... tio åren?”

”Nej, han är som en kristen fundamentalist. Som fasar för alla förändringar som sker. Du skulle ha hört hans två timmar långa utläggning om Feministiskt Initiativ och Gudrun Schyman. Satans påfund det där.”

”Mänskliga rättigheter är så skrämmande.”

”Fruktansvärt. Han nämnde faktiskt dig då, att det var sånt där trams du sysslade med.”

”Nämen gullepappa, har han läst mina texter?”

”Det skulle han aldrig våga erkänna, men kan lova att han gör det i smyg varje gång han får chansen.”

”Förmodligen bara för att hitta ännu fler saker att avsky om mig.”

”Han är fan en hemsk människa.”

”Jo, tack.”

”Att han fick så fina barn, det är mig ett under.”

”Ja men faktiskt, att alla verkligen är hans motsats.”

”Inte för att vara sån men jag tror det beror på mamma. Även fast att du har jättesvårt för henne så är hon faktiskt pappas motsats också, hon har bara inte vågat visa det på samma sätt som till exempel du.”

”Jag vet inte. Men jag känner ju inte henne heller.”

”Ge henne en chans, hon har ju trots att bevisat för dig nu att hon vill finnas där för dig.”

”Har hon väl inte?”

”Okej, kanske inte för dig än, men åtminstone för mig. Du var det enda vi prata om igår. Om hon hör av sig för att förklara sig, lova att lyssna då? För din skull. Och lite min.”

”Jag ska lyssna, jag lovar.”

”Tack. Men jag måste iväg och jobba nu. Vi hörs.”

”Hälsa de små och din fru.”

”Stina! Stina, vänta!” Stina lyssnar inte utan kliver ut ur bilen och tvingar Mercedes att göra detsamma. "Snälla, vänta."

"Vad är det?" De står vid varsin sida av bilen.

"Det är precis det jag vill fråga dig."

"Det är ingenting."

"Jag är varken blind eller dum i huvudet, vad är det?"

"Du är så jävla svår."

"Jag vet att jag är svår och jag har sagt det till dig från första början. Vad har jag gjort för fel?"

"Jag vet inte, inget antar jag. Du har varit ärlig från början som du säger. Frågan är bara vad det spelar för roll egentligen? För jag faller för dig men du faller inte för mig."

”Stina, jag tycker sjukt mycket om dig, men jag klarar inte av förhållanden. Jag vet hur jag själv är. Jag drar mig alltid ur. Det är just därför jag är ärlig mot dig. För jag har varit ett svin så många andra gånger utan att det inte riktigt har varit med mening. Så jag spelar med öppna kort, för jag är trött på att vara ett svin och såra människor jag tycker om. Och jag tycker om dig men jag kommer finna anledningar till att fly om vi låser oss till varandra."

”Jag skulle gärna vilja säga att vi inte behöver bli tillsammans, att det inte bara behöver vara du och jag och inga andra men jag skulle bara ljuga. För när du berättade om dig och Viktoria blev jag ledsen och sen dess har jag inte kunnat låtsas mer. Jag önskar mer än allt annat att det vi känner för varandra ska vara ömsesidigt men det är rätt tydligt att det inte är så. För då skulle det vara skit samma om du har varit ett svin förr. För när man träffar någon man vill vara med så brukar det ske per automatik att man inte är det längre, om man nu inte skulle vara det som person. Och det är inte du. Du är inget svin Mercedes, och det enda sviniga du kan ha tänkas gjort mot mig är att ligga med Viktoria, men samtidigt var det inget vi sagt att du inte fått göra. Och jag uppskattade faktiskt att du berättade det för mig, för det betyder att jag kan lita på dig. Samtidigt önskar jag att du inte hade gjort det, för det hade varit så mycket lättare att hata dig. Men nu gör jag inte det, nu tycker jag om dig så fruktansvärt mycket att förr inte spelar någon roll. Jag vill se

vem jag kan vara med dig, men du vill inte se vem du kan vara med mig och du kan säga att det är på grund av rädsla eller annat skit, det döljer bara det faktum att du inte känner likadant."

"Så är det inte alls. Jag tycker om dig."

"Ja, men jag är så jävla kär i dig." Stina smäller igen sin bildörr och går därifrån.

Mercedes vill följa efter henne och torka de tårar hon såg falla men hon kan inte. Hon är anledningen till att de faller men hon kan inte låta sig vara anledningen till att de torkar.

64.

"Varför gör jag så här?"

"Vad tror du själv Mercedes?"

"Får jag låna whiteboardpennan?"

"Det går så bra." Mercedes reser sig från stolen och tar upp den gröna whiteboardpennan från det runda bordet.

"Mycket beror på hur jag har agerat förr. Jag är liksom rädd för att upprepa mig och såra ännu en människa som jag tycker om." Hon antecknar på tavlan.

"Hur kommer det sig att du har sårat förr då?"

"Jag har insett att det inte är något för mig och gått från att vara mig själv till att bli kall och frånvarande. I typ hopp om att den andre backar istället för jag."

"Varför har du ryggat från det då?"

"För att jag inte riktigt vet vad jag ska säga tror jag, och för att jag verkligen inte vill såra någon. Vilket jag alltid gör ändå. Men jag har verkligen lärt mig på den fronten, så det är inte det som är problemet. Problemet är att jag vill dra."

"Och varför vill du det? Mer än att du är rädd för att såra någon?" Mercedes vänder sig om mot tavlan igen och börjar skriva. "Känner dig låst och vill alltid ha något mer, nöjer dig inte", läser Linnea högt. "Utveckla."

"Men det är som med allt annat. Det spelar ingen roll hur bra det går för mitt företag, det ska alltid gå bättre och nå nya höjder. Det spelade ingen roll hur snabbt jag sprang beeptestet, att jag var snabbast i laget. Jag skulle få personbästa varje gång jag gjorde det."

Allt jag gör i mitt liv ska jag i nästa skede göra bättre.”

”Du vill alltså ha den människan som är bäst på allt?”

”Ja. Men jag vet om att det inte finns en sån människa, självklart. Men jag kan ju aldrig veta vem den bästa är.”

”Förrän du träffat alla.”

”Precis.”

”Ska hen”, Linnea kollar på Mercedes för godkännande av ordvalet.

”Du kan säga hon. Tror det är mest sannolikt.”

”Okej. Ska hon vara bäst på saker som är obetydliga för dig också?”

”Ja, helst.”

”Och varför måste hon vara bäst? Vad får du ut av det? Är din partner ett bevis på vem du är? Som ett resultat, eller en trofé?”

”Absolut inte!”

”Så varför måste hon vara bäst på allt i hela världen?” Mercedes sätter på locket på pennan och sätter sig ner i stolen igen. Hon slår ner hakan i handen och stirrar rätt in i väggen.

”Kanske för att... nej jag vet inte. Kanske för att jag vill vara bäst på allt och det ligger i min natur.”

”Känner du att du måste ha vänner som är bäst på allt också?”

”Nej, bara jag mår bra av att vara med dom. Så nej, då stämmer det ju inte.”

”Ibland kan det bara vara så att du har en idé i ditt huvud som du tror så hårt på att du tror att det är en sanning.”

”Att det inte behöver finnas en förklaring menar du?”

”Precis. Sen kan det ju finnas förklaring till de faktorer som gör att du har börjat tänka så.”

”Okej, jag tror jag fattar.”

”Ibland kan det vara bra att fokusera på problemet för vad det är och sen göra något åt det. I det här fallet tror inte jag att det handlar om något specifikt som har hänt i ditt liv. Utan du har utgått från en tanke och gjort det till en sanning, och därefter levt efter den. Du har fått för dig något utan att ifrågasätta. Har du frågat dig själv förut, varför hon måste vara bäst?”

”Nej, jag tror inte det. Jag har fokuserat så mycket på att inte såra någon genom att vara ärlig mot den personen istället. Och det har gått bra bara för att jag inte har velat något med den personen, mer än vad det var.”

”Men nu har du hittat någon.”

”Exakt. Men som jag sållar bort på grund av en idé jag har i mitt huvud. Du har fan rätt. Men vad nu då? Hur får jag bort det?”

”Du kan börja med att ifrågasätta den. Tänk på de frågor jag ställde dig. Varför måste hon vara bäst på allt och inte bara bäst för dig? Vad får du ut av det? Och varje gång den tanken dyker upp, om att du inte kan vara kvar för att hon inte är den rätta och så vidare. Se det inte som en sanning, se det som en tanke. Notera den. Ifrågasätt den. Hur sann är den egentligen?”

”Förmodligen inte alls.”

65.

”Men titta vem som sitter här alldeles själv på självaste Valborg!” Estelle finner Stina sittandes i en okänd människas rum alldeles själv.

”Men hej, vad kul att se dig.” De kramas. ”Hur kommer det sig att du är här?”

”Jonna kände någon här och vi hade tröttnat på att sitta hemma i varandras sällskap så vi drog hit.”

”Vaddå, har ni suttit hemma hela dagen?”

”Nej självklart inte. Gänget har tagit mig på mitt första valborgsfirande här i Uppsala. Alla traditioner skulle genomföras. Dricka alkohol i park, vara full väldigt tidigt, ha någon slags hatt och Gud vet vad mer. Med andra ord, nyktra till lagom till middagen som består av en pizza, för att sen bli full igen. Med andra ord, typ som studenten.”

”Tror nog att det här är första gången jag ser dig full.”

”Tror nog att det blir den sista också.”

”Jag hoppas inte, nu är du ju äntligen kul.”

”Väldigt dumt sagt av dig måste jag säga.”

”Förlåt, inte meningen. Men vilka häckar du med då?”

”Mina osynliga vänner. Eller så är det Viktoria, Charlie och Jonna. Vilka häckar du med själv? Fult ord egentligen. Häckar. Som i häck.” Stina skrattar medan Estelle ser dödsallvarlig ut. Hon har tränat länge på sitt stoneface.

”Några kompisar, varav en som faktiskt pluggar här och därför också bor här. Men ingen av dom är här längre.”

”Du, det har jag också noterat.”

”Är inte Mercedes med?”

”Hon är i London. Drog dit för några dagar sen bara.”

”Jaha, hälsa på mamma? Eller Gick hon över gränsen med jobbet?”

”Ja, hon hälsar på sin mamma och nej, hon har skött jobbet väldigt bra. Ovanligt bra. Hon har mest hållit i de nya anställningarna.”

”Ah, det är dags nu?”

”Japp, det börjar hända en del faktiskt.”

”Ska hon vara där länge?”

”Hon köpte en enkelbiljett så vi får se hur länge det blir.”

”Skönt att ha lägenheten för dig själv?”

”Ja det var det, men Viktoria kom och gjorde mig sällskap så är inte så själv längre.”

”Ah, Viktoria.”

”Hon är fin människa. Även fast jag förstår varför du kanske inte tycker det.”

”Jag har inget emot henne. Jag vet inte vem det är. Inget är ju dessutom hennes fel egentligen. Kanske mer hennes förtjänst. Blir bara inte så jättepepp på att höra hennes namn kanske.”

”Jag förstår det. Hur mår du då?”

”Jo, tack, det är väl bra. Nu är det ju fest.”

”Ja, men det är inte alltid att det får en att må bättre.”

”Kanske inte, men alkoholen är rätt bra på det.”

”För vissa. Men om du vill prata så kan vi pausa festen ett tag? Det är inte varje fest man får någon annans studentlägenhet för sig själv bara för att kunna prata om hur man egentligen mår, med någon man knappt känner. Det är snarare det alkoholen gör bäst, får oss att prata.”

”Brukar du också berätta din livshistoria på fyllan?”

”Allt jag känner och någonsin känt. Typ.”

”Okej, fine. Jag saknar henne. Jag drog mig undan för att jag inte ville bli sårad men all skada var redan skedd. Jag tycker redan om henne för mycket för att bara kunna resa mig upp och slå bort dammet från knäna. Men jag gick liksom framåt i vad det nu var vi hade medan hon stod still, så jag var tvungen att vika av innan det blev ännu värre.”

”Jag förstår dig. Jag vet inte vad jag ska säga. Jag känner ju Mercedes rätt bra och vet hur hon funkar. Så jag skulle väl ljuga om jag sa att det var värt att stå kvar, bara stanna upp och vänta lite så kommer hon i kapp. Jag skulle vilja säga det, för jag vet att du får henne att må väldigt bra, men av anledningar jag inte borde säga så kan hon inte. Hon kan inte förstå att det är precis det hennes liv behöver.”

”Jag fattar henne också, jag är inte så dum som du tror.”

”Inte?”

”Lite kanske, men hon har varit väldigt öppen mot mig och därav har jag faktiskt börjat förstå mig på henne. Så jag fattar att hon inte vill låsa sig med mig för att hon inte nöjer sig med mig. Och nöjer hon sig inte med mig nu så kommer hon väl inte göra det sen heller. Det känns som att Mercedes är en sån person som inte ger sig in i saker om det inte känns bra från början.”

”Du har rätt, det är precis så hon har blivit, men hon gav sig ju in i ert förhållande.”

”Det fanns inget förhållande.”

”Ett typ av.”

”Skit samma, men ja. Hon gav sig in i den första fasen, innan allt är seriöst och man har måsten till varandra. Hon snackade ofta om att vi skulle stå på samma ställe och gå åt samma håll och så fort något blev annorlunda så skulle vi säga det till varandra. Att hon inte ville ha något förhållande och allt sånt där skit. Så hon gav sig inte in i det här med hopp om att vi skulle bli tillsammans. Vilket jag var dum att göra trots att jag visste hur det låg till. Jag la mina kort på bordet framför någon jag visste inte ville spela.”

”För det första, du var inte dum. Du var, eller är, kär. För det andra så är det självklart att man ska våga chansa även fast oddsen talar emot en, för ibland har faktiskt även oddset fel. Och när det händer, brukar man bli rätt så jävla rik. Jag vill inte ge dig hopp, men jag vill säga det här ändå. Mercedes har aldrig pratat om någon så som hon pratade om dig. Eller betett sig mot någon så som hon har betett sig mot dig. Och då menar jag allt det bra

hon har gjort och inte Viktoria incidenten. Och, framför allt, det är ingen som har fått henne så nervös som du.” Stinas tårar började rinna för länge sen, men nu faller de okontrollerat. Estelle lägger handen om henne och Stina låter huvudet sjunka ner mot hennes axel. ”Jag hoppas hon fattar, verkligen, verkligen hoppas. Du skulle vara så jävla bra för henne så det är helt sjukt.” De är tysta en stund innan Stina sätter sig upp ordentligt igen och torkar sina blöta ögon torra.

”Det som gör det ännu värre är att hon var den som fick mig att känna att det var värt det.”

”Värt vad?”

”Att acceptera för mig själv att jag faktiskt tycker om tjejer. Med henne blev det så lätt. På en gång. Nästa gång jag pratade med mina föräldrar berättade jag det utan att ens tänka efter. Även fast att vi inte var något. Jag ringde min kompis morgon efter vi kysstes första gången och jag sa det utan att det ens kändes konstigt. Det kändes bara så rätt från första början och det gjorde allt så lätt. Jag har liksom fasat för den stunden i livet. Trodde och hoppades på att jag skulle undvika den för resten av mitt liv, sen helt plötsligt hände det och jag ville inte undvika det längre.”

”Wow...”

”Jag vet, det låter dumt.”

”Nej. Det är ju det, det inte gör. Men du, det kommer att kännas så igen. Som att allt kommer att vara värt det. Kanske inte idag, kanske inte i morgon. Kanske är du som jag och tar månader på dig, men sen kommer det hända. Du kommer att träffa någon som du vill kyssa på en överfull tunnelbana även fast att det kommer att dra till oönskad uppmärksamhet. Du kommer att träffa någon som får dig att vilja sätta dig i en situation där du kan bli sårad, för oavsett är det värt det. För du vet, hellre fem minuter än inga alls.”

”Klart du rätt, men jag kommer nog hänga kvar i fasen där jag inte vill träffa någon annan ett tag till.”

”Och det är helt okej.”

”Tack för att du ville lyssna.”

”Det var ju jag som tvingande dig till att prata. Vad säger du? Ska vi trycka på play igen?”

”En fråga bara.”

”En fråga går bra.”

”Det är Charlie va?”

”Charlie vaddå?”

”Som har fått dig att känna så igen? Tänk på att vi har tryckt på paus, och att man då ska säga vad man egentligen tycker.”

”Ja, det är Charlie.” Svaret får Stina att le.

”Förstod väl det. Let’s party.” De reser sig upp från sängen och går in till köket där de finner resten av festen.

66.

”Ska du ha kaffe?”

”Ja tack, ska du ha oboy?” Viktoria står och stirrar in i det nästintill tomma kylskåpet, medan Estelle börjar brygga henne en kopp.

”Ja tack.”

”Jag minns en gång i tiden när mitt kylskåp var så här tomt och då fick jag skäll.”

”Då tittar du väl in i ett bevis på att du inte lärt dig något.” Viktoria tar fram paketet med mjölk och sätter sig vid köksbordet.

”Meh, vi delar väl ändå ansvar nu?”

”Ja, men du tar det inte.”

”Inte du heller.”

”Nej men det är för att jag inte fått skäll än.”

”Du får det nu. Och hur klarar du ens av att hålla din kostplan fall du inte har mat i kylskåpet?”

”För det första, jag har ingen kostplan, jag har bara allmän kunskap och vett när det kommer till mat. För det andra så har jag haft mycket ångest den senaste tiden och du vet hur det blir med min aptit då, vilket jag försöker rädda upp så gott det går med flytande ting och pulver finns det gott om i skafferiet. För det tredje så har inte det här kylskåpet varit tomt lika länge som ditt brukar vara. Jag har bara inte hunnit. Det har blivit lite

mycket nu du vet.”

”Ja, jag vet. Far och flänger lite i Stockholm, myser med Charlie och är någon slags tränare.”

”Exakt. Vad har du att skylla på? Att du pendlar till Stockholm en gång i veckan för att gå till din psykolog?”

”Det är faktiskt väldigt ansträngande. Hon tvingar mig att skriva så mycket.”

”Tvingar? Du älskar det.”

”Att skriva ja, men det jag skriver om är faktiskt väldigt psykiskt jobbigt.”

”Okej, jag köper det, men jag har ju lite samma problem bara att jag inte skriver något.

Förutom hundra versioner på mitt CV, låtsandes om att det skulle ge bättre resultat.

Kommer fan alltid vara arbetslös. Någon annan får betala tillbaka mitt studielån.”

Kaffekokaren puttrar ur de sista dropparna kaffe. Estelle håller upp en kopp till Viktoria, lämnar en centimeter till mjölken och ställer sedan koppen framför henne.

”Så kommer det inte alls vara. Du har ju dessutom precis börjat praktisera nu?”

”Jo men ändå. Det har ingenting att göra med det jag har pluggat och jag kan det dessutom inte på en nivå som gör mig dugglig.”

”Design som design. Du lär dig snart och sen kan det börja betala av ditt studielån.”

”Skulle inte hoppas på för mycket. Det är inget jobb än. Det är praktik och det kanske aldrig blir mer än så. Jag kommer nog aldrig få ett riktigt jobb.”

”Estelle, det handlar inte om att få jobb. Det handlar om att få det jobb en vill ha. Och du vet att de vuxna inte förstår det. För förr handlade det bara om jobb. Du skulle jobba ihop pengar och lägga dom på att överleva. Så även fast dina föräldrar är fantastiska har de väl printat in det i dig också. Men det hör inte till saken, utan till saken hör att du kanske utbildade dig till designingenjör för att utbildningen fanns på samma ställe som Emma, men du skulle plugga till något du inte vill bli ändå. För att det är vad som förväntas av dig. Du ska plugga och du ska skaffa dig ett seriöst jobb. Därför gjorde du det. Bara det att jobbet du skulle få sket sig när det var för sent. Nu råkar du vara arbetslös och både du och jag vet att det beror på att du inte vill ha något. Inte för att du inte kan.”

Estelle cirkulerar med sin sked i oboyen varv efter varv. Under den långa tystnaden släpper hon inte blicken från glaset.

”Har du tänkt på hur sällan man får höra att någon är stolt över en? Det känns som att

orden bara yttras när ett jävla bevis kastas framför en, då de liksom inte går att undvika. Samtidigt är det typ de orden man jobbar för hela sitt liv.”

”Det viktigaste är väl att höra det från sig själv.”

”Ja, självklart, man behöver vara stolt över sig själv också men jag hoppas innerligt att ingen annan i världen har så höga krav på mig som jag själv. Jag hoppas att ingen kräver så mycket av mig som jag gör.” Estelle har gråten i halsen.

”Du vill att folk ska säga att de är stolta över dig?”

”Ja, alla säger jämt att jag kommer att bli något stort. Precis vad jag vill. De säger aldrig att jag är något stort idag. De säger aldrig att de är stolta över mig. Ingen gör. Det skulle nog varit mycket lättare att chilla med livet fall man hörde orden lite oftare. Att även fast man inte är allt man själv skulle vilja vara finns det folk där ute som är stolta över mig precis som jag är. Men de säger det aldrig. Hur fan ska man då veta att dom är det? Hur ska man då veta att man duger?”

67.

”Hör du mig nu då?” frågar Mercedes.

”Nu låter allt som det ska.” Estelle vinkar in i kameran men bilden fastnar direkt.

”Det är så jävla dålig uppkoppling här.”

”Du är ju i bondeland så.”

”Jo, sant. Knappt någon täckning.”

”Fy fan vad skönt.”

”Ja men faktiskt, och väldigt olikt min mor.”

”Fortsätt se upp till henne så kommer ditt liv också att lösa sig.”

”Typ så. Hur är det i Sverige då?”

”Tråkigt. Eller okej, det är lagom kul när Viktoria är här men annars så händer det inte så mycket. Det börjar i alla fall bli varmt nu så det är väl positivt.”

”Hur går det för dig i Stockholm då?”

”Det går väl bra, hoppas jag i alla fall.”

”Lär du dig något?”

”Ja, väldigt mycket.”

”Har faktiskt pratat med Kicki. Hon tycker du gör väldigt mycket nytta. För att citera ’om inte Estelle hade varit här hade nog jag och Nisse också gått in i väggen’.”

”Det tror jag vad jag vill om.”

”Det är sant, jag lovar. Hon skrev så.”

”Jaja, jag tror dig väl. Och tur, då är jag inte lika mycket i vägen som jag känner mig.”

”Du kan nog snart ta bort praktikant-titeln ska du se.”

”Det är väl något ni ska göra och inte jag.”

”Okej, vi tar nog bort den snart. Vi ska anställa två till efter sommaren.”

”Har ni hittat två som är tillräckligt bra nu eller?”

”Ja, ena har frilansat en del för oss innan. Lyckades övertala honom om att lägga av med det och börja jobba för oss istället. Sen blir det en copywriter också som verkade riktigt grym.”

”Ah, men bra. Då vet ni lite vad ni får också.

”Precis. Men vad tycker du om själva jobbet då? Är det kul?”

”Ja, det är kul. Jag gillar att skapa så det är kul. Men jag vet inte.”

”Det funkar kanske tills vidare?”

”Lätt.”

”Pratat något mer med Stina sen Valborg då?”

”Inte om dig. Bara på träningarna, om träning.”

”Okej. Såg du låten hon la upp?”

”Nej, jag har försökt bojkotta Facebook den senaste tiden. Vad var det för låt?”

”Det var någon cover, ’what about now’ heter den. En typisk sån där låt du skulle lyssna på. Med han den där Daughtry.”

”Jo men den diggar jag rätt ofta. Gjorde hon den bra eller?”

”Ja, det är klart. Men typ, tror du att den var till mig?”

”Nu kan jag inte texten utantill, vad sjunger han? Eller hon, i det här fallet?”

”Nu kan inte jag det heller, men typ, nu när vi är här, och kommit så långt, det finns inget att vara rädd för, för jag är bredvid dig och i hela mitt liv är jag din. Du får mig att vara det jag är menad för att vara och typ tänk om vår kärlek aldrig försvann. What about now helt enkelt.”

”Läste du innan till nu?”

”Nej.”

”Okej, så du har verkligen tänkt på det här?”

”Ja.”

”Alltså, uppenbarligen är låten riktad till dig? Om hon inte bara råkar gilla den väldigt mycket och tajmingen var lite lustig.”

”Hon har sagt att hon sjunger för att bearbeta.”

”Ja men då är det ju mer än uppenbart. Hur tänker du då? Eller hur mår du?”

”Alltså jag vet verkligen inte. Jag försöker inte tänka på henne och så vidare men det går inte.”

”Varför kan du inte vara med henne då?”

”Det funkar inte så.”

”Men alltså va fan Mercedes. Tänk om det inte är så med henne?”

”Men tänk om det är? Jag pallar inte att såra mer, och framför allt inte henne. Fine, hon är ledsen nu, men det har inte hunnit gå långt. Det är liksom ingenting i jämförelse med hur ledsen hon hade kunnat bli.”

”Jag vet inte om jag håller med dig.”

”Vaddå?”

”För du ger inte ens er chansen. Du ger inte henne chansen. Och ingen av er kommer aldrig att veta vad ni hade kunnat vara fall ni faktiskt gav det ett försök. Det är som det här citatet från Greys Anatomy.”

”Vad är det för citat då?”

”Att den som sa ’det du inte vet kan inte skada dig’ är dum i hela huvudet, för att inte veta är ett av de värsta som finns. Det är precis så det är för min del. Tänk om. Jag fan hatar den. Stina kommer att få undra hela livet vad ni hade kunnat ha blivit fall du faktiskt gav er den chans ni förtjänat. Och du kommer fan få dö singel om du fortsätter så här, men på ett sätt skulle du väl ändå klara dig. Du skulle liksom gräva ner dig lite mer i arbete bara.”

”Skulle jag inte alls. Men jag fattar vad du menar, typ. Samtidigt. Äh fan, jag vet inte.”

”Låt tiden lösa det då.”

”Är det inte du som brukar säga att tiden inte löser något?”

”Tiden löser inte något.”

”Så varför ska jag låta tiden lösa det?”

”Tiden kan väl få vissa känslor och ting att försvinna, och för din del kan det Stina väljer att göra med tiden påverka den här situationen. Så om jag får lova att omformulera mig, låt Stina lösa det här.”

”Jag är fan sjuk i huvudet.”

”Det är vi alla Mercedes. Men jag måste åka till träningen nu. Vill du att jag ska försöka luska fram något?”

”Nej, det är lugnt. Du ska inte behöva medla eller något.”

”Ska jag hälsa?”

”Du kan hälsa till hela laget, det blir nog bäst så.”

”Då gör jag det. Du får hälsa till din familj och så vidare. Du, tänk inte så mycket. Ta det chill och sånt där, det är därför du är där.”

”Jag ska försöka. Puss på dig.”

”Puss.” Estelle slår ner sin skärm och drar av strömbrytaren.

68.

”Hallå”, säger en trött Estelle i ena luren.

”Hej det är Sofia, förlåt om jag väcker dig.”

”Det är okej, har något hänt eller är du på väg hem från Gretas?”

”Det är måndag, och jag har faktiskt inte varit där sen min födelsedag.”

”Men sorry, jag har dålig koll på dagar. Livet som... ja, inget liv alls du vet. Är det något som har hänt då?”

”Inget speciellt. Jag kan inte sova bara.”

”Drömmer du mardrömmar?”

”Ja. Jag saknar när du bodde här. Då kunde jag bara gå in i vardagsrummet och låta dig klia mig i håret och berättade sagor tills jag somnade.”

”Önskar också att jag fanns där i din soffa varje gång du behövde mig. Men är inte Kasper där då? Fast i din säng.”

”Jo.”

”Du vågar inte väcka honom?”

”Dels det, sen vet jag inte.”

”Du har inte berättat om Elin?”

”Jag kan ha råkat ignorerat det. Och olyckan.”

”Men varför?”

”Varför skulle han vilja höra på det liksom?”

”För att det är en rätt stor del av ditt liv. Han måste ju undra varför du går till en psykolog?”

”Jag kan ha undvikit att nämna det också.”

”Men va fan Sofia, varför?”

”Jag vet inte, jag skäms väl.”

”Det är väl inget att skämmas över. Jag går ju också och pratar med en. Alla jag känner pratar fan med en numera.”

”Det kanske inte är själva psykolog-biten som jag skäms över, utan varför jag går till en.”

”Okej, jag fattar kanske lite men ändå, du måste prata med Kasper. Du måste lita på att han tar det på rätt sätt.”

”Egentligen gör jag väl det, men jag vågar ändå inte.”

”Vad är det som har fått dig så osäker Sofia?”

”Jag vet inte. Livets utveckling kanske.”

”Eller livets avveckling.”

”Deprimerande. Men ja, ja och ja. Jag ska prata med honom. Imorgon.”

”Bra. Jag tror att det skulle få dig att må mycket bättre också.”

”Kanske.”

”Och att prata med Elin. Säga till henne att hon är en pussy-va-jay-jay.”

”Det kommer nog aldrig att hända.”

”Säg inte det. Gunilla kommer nog be dig göra det alldeles strax.”

”Förmodligen.”

”Great minds think alike du vet. Men du, försök att sova nu och sen spar du på all oro till i morgon när du faktiskt kan göra något åt saken.”

”Du vet ju själv att det är typ det svåraste.”

”Ja, men du har fått mycket längre tid på dig att öva så du bör klara det rätt okej i alla fall.”

”Får väl försöka.”

”Och kom ihåg, lämna sängen fall du inte kan sova efter en halvtimme. Det är säkert massa skitbra skit på TV nu så här på natten.”

”Säkert, men ja, jag ska komma ihåg. Tack för att du finns och förlåt igen för att jag väckte dig.”

”Det gör inget, bara för mig att sova en timma extra i morgon. God natt.”

”God natt.” Sofia lägger på och smyger försiktigt in i sovrummet igen.

”Vem pratade du med?” mumlar en väckt Kasper.

”Förlåt, väckte jag dig?”

”Jag vaknade och du var inte här.”

”Okej, det var Estelle.” Sofia kryper ner under täcket och lägger sig med ryggen vänd mot Kasper.

”Vad ville hon då?”

”Det var jag som ringde.” Kasper slänger armen om Sofia.

”Vad ville du då?”

”Jag kunde inte sova bara.”

”Varför väckte du inte mig istället?”

”Du ska jobba och sånt i morgon, ville inte helt enkelt.”

”Du får väcka mig hur mycket du vill.” Han ger henne en puss på axeln och somnar om.

"Du har nog rätt Estelle, mörker ersätts bara med ett annat mörker när de väl har ljusnat."

"Det är för att du inte fattar Viktoria."

"Vad är det jag inte fattar?"

"Att livet kommer att ordna upp sig. Du har varit och slickat marken."

"Jag har fanimej slickat mig igenom den."

"Gud vad jag börjar tänka på annat nu när du säger så där."

"Men det var väl ändå du som började?"

"NU DU VIKTORIA! Nu var det inte det vi pratade om, utan jag skulle berätta för dig vad du inte fattar."

"Jag lyssnar."

"Livet kommer att ordna upp sig. Livet ordnar alltid upp sig för de som verkligen vill ordna upp det."

"Stämmer ju inte. Du vill ju ordna upp det och jag vill ordna upp det men jag är fortfarande i misär. Trots att jag börjar förstå saker kring min mamma och annat bajs."

"Bara för att jag inte ser ljuset så behöver det inte betyda att du inte gör det."

"Men jag gör det inte."

"Det är det här du inte fattar. Du kollar på helt fel ställe. Lyssna. För sex månader sen ville du inte lämna hemmet, idag vill du inte lämna krogen. För sex månader sen ville du inte sova utan lampan tänd, idag kan du gå själv in i en mörk gränd för det är lättare att tända ciggen där. För sex månader sen och ett bra tag fram vågade du inte gå utanför dörren för köpa mat. Idag köper du till och med pizza några kvarter bort för det är godare där. Problemet för dig är att det aldrig har varit det väsentliga problemet och därför märker du inte den framgång du gör. Du märker inte hur mycket du har ordnat upp, för det som har tyngt dig så länge har inte varit vad andra människor kallar dig. Vad andra säger när du inte hör. Eller säger till dig direkt och du faktiskt hör. Allt har alltid handlat om ditt hjärta och vart var ditt hjärta för sex månader sen?"

"Någon helt annanstans."

"Och var är ditt hjärta nu?"

"Fortfarande någon helt annanstans."

"Förstår du vad jag menar? Ditt hjärta är inte här. När Sarah åkte tillbaka till Australien tog hon med sig ditt hjärta i samma veva som hon lämnade sitt hos dig."

"Men våra liv klaffar inte Estelle."

"Vad är vitsen med att nå någon slags framgång när inte ens hjärtat är med en? Eller när man inte ens kan dela det med den människan man ser som sin absolut bästa vän och sin absoluta kärlek? Sarah är för dig som ångesten är för mig, fast den raka motsatsen. Jag kan inte uppskatta livet med den, och du kan inte uppskatta livet utan. Sen får du fanimej inte komma och säga att livet inte klaffar. Du är journalist. Du vill bli författare. Du håller på att skriva en bok och du kan fortsätta att skriva den var fan du vill. Du kan få jobb vart du vill. Var lite galen. Åk. Ordna upp livet för att sedan kunna leva det. Jag kommer förmodligen sakna dig alldeles för mycket och gråta minst en gång i veckan på grund av det, men jag saknar att se dig så där. Så där som hon fick dig att må."

"Du då?"

"Vad?"

"Charlie?"

"Det är inte alls samma sak."

"Fast jo lite. Det handlar om hjärtat. Om att må så där som kärlek får en att må."

"Men Charlie mår bra med Jonna. Det är inte ömsesidigt mellan oss. Jag är hennes vän, till och med en bra sådan skulle jag våga tro, men inte mer än så."

"Det vet du ju inget om. Alltså. Det finns en anledning till varför Charlie och Jonna bråkar om den här bortblåsta stormen. Charlie fattar inte att hon och Jonna borde göra slut."

"Säger du så bara för att du gillar mig mer?"

"Nej, jag gillar verkligen inte dig mer."

"Dum."

"Jo men klart jag gör, men nej, det är inte därför jag säger så. Jag säger så för att jag gillar hur ni är när ni är med varandra."

"Hur är det då?"

"Lyckliga på riktigt. Och Charlie kommer fatta det snart hon också. Men hon är golfspelare. Hon är expert på att blunda för hinder och alltid ta den lätta och säkra vägen fram."

”Ibland är det som att folk tror att jag är dum i huvudet. Jag och Viktoria tjafsade om det bara för någon dag sen. Att jag måste sluta hålla världen i mina händer för att jag inte ens kan hålla upp min egen värld. Jag måste börja sätta mig själv först och alla andra sen.

Men jag är inte dum i huvudet. Jag fattar ju precis hur det borde vara. Klart jag vet att jag måste sätta mig själv först. Det är precis det jag säger till alla andra och det är precis det folk alltid säger till varandra. Problemet är att det inte är det som är problemet. Som liten trodde jag att allt skulle lösa sig när jag blev äldre. Att jag skulle släppa på alla små saker och inte ältä dem hela livet. Att jag inte skulle bry mig om vad andra personer tyckte och därför inte anpassa mig på grund av det. Jag trodde att allt skulle lösa sig med tiden, för jag trodde att allt berodde på att jag var ung. Men gissa vad? Jag är äldre nu och det är exakt samma jävla sak. Om inte värre. Så problemet är inte att jag inte vet om mitt problem, utan att jag inte vet om hur fan jag ska bli av med det. Jag vet inte hur jag ska förändras. Jag vet varför och jag vet vad, men jag är jävligt långt borta från hur i hela helvetet det ska gå till.”

”Om du skulle ha en vän med samma problem som du, vad skulle du säga till den vännen?”

”Jag skulle be den gå och prata med någon för att jag inte skulle kunna hjälpa den. Jag tror inte att jag skulle kunna komma på något bättre. Kanske små lösningar till vissa av problemen, men att minska på ångest utan att veta varför den finns. Hur fan löser man det?”

”Man lär sig hantera den.”

”Jag vill prova anti depressiva igen. Jag vill prova alla tabletter så jag vet att ingen funkar.”

”Okej, då ser jag till att du får en tid med din läkare igen så får han skriva ut ett recept till dig.”

”Jag vet inte vad jag ska göra fall de inte hjälper.”

”Du ska fortsätta träffa mig så hjälps vi åt med att hjälpa dig.”

Det är minuter kvar tills hennes mamma plingar på dörren och Viktoria kan inte sitta still. För första gången på hela året är lägenheten ordentligt städad, kylskåpet fullt och alla ölburkar pantade. Egentligen behöver hon inte göra någonting. Det är inte hon som ska bevisa något, det är hennes mamma, men hon kan inte låta bli att känna rädslan av att bli bedömd. Att inte vara perfekt, så som hennes mamma aldrig tyckt att hon är egentligen. Inte ens när hon försökte vara precis som de ville. Hon ville att sin mamma skulle se hur bra hon blivit utan deras hjälp. Att hon klarade sig bäst själv. Hon hade precis puffat till kudden en elfte gång när hon hör dörrklockan dåna i lägenheten. Hon går mot dörren och är så nervös att hon glömmer bort att andas. Långsamt vrider hon om låset och drar ner handtaget.

”Hej”, säger hon.

”Hej.” De tittar på varandra och ler obekvämt.

”Kom in.”

”Tack. Vad fint du har det.”

”Tack, det är alltid så här städat om du undrar.” Viktorias mamma hänger av sig kappan och snörar upp skorna.

”Får man kolla runt?”

”Absolut, det är inte så stort så det lär gå snabbt. Kan sätta på lite kaffe så länge, vill du ha?”

”Ja tack gärna. Jag köpte med lite bakelser.”

”Gott. Vill du sitta i soffan eller i köket?”

”Du kan få bestämma.”

”Okej, då tar vi i köket. Det finns soffan därinne också så.”

”Hur stort är det här?” ropar Viktorias mamma från badrummet.

”Menar du hela lägenheten? Trettioåtta kvadratmeter.”

”Är det en hyresrätt eller?”

”Nej, det är en bostadsrätt faktiskt.”

”Okej, var den dyr?” Hon har kommit tillbaka till köket.

”Två miljoner lite drygt. Sätt dig i soffan du så håller jag uppe kaffe till dig när det är

klart.”

”Okej, tack.” Tystnaden är lång och pinsam. Det enda som hörs är kaffekokarens hårda jobb att fylla kannan. ”Hur har du det då?” frågar hennes mamma.

”I livet menar du?”

”Ja, precis. Här i Stockholm, på jobbet och allt.”

”Jag har det bra. Har ju varit sjukskriven ett tag nu men börjar komma tillbaka och frilansa lite igen. Stockholm är väl rätt plats att vara på med tanke på mitt yrke. Gillar när det är stort också.”

”Jag håller faktiskt på att kolla på lägenhet här.”

”Jasså?”

”Ja, efter uppbrottet med pappa och allt känns det som att jag behöver hitta mig själv igen. Så vad är inte bättre än att komma tillbaka till där allt började?”

”Började gå utför eller?”

”Det var i Västerås.”

”Så där livet började?”

”Exakt. Vilket var här.” Viktoria serverar sin mamma koppen med kaffe och sätter sig sedan mittemot henne.

”Jag har inte alltid varit sån här, du vet”, fortsätter hennes mamma.

”Hur då?”

”Som någon annan vill att jag ska vara. Eller svag. Jag vet att du inte vill vara som jag, utifrån den jag är idag. Men du påminner mycket om mig när jag var ung. När jag först träffade din pappa fanns det inte några som helst tecken på att det skulle bli så här.”

”Det brukar vara så.”

”Mycket möjligt. Sen när förändringen började komma hade vi redan fått Niklas, så då tänkte jag att det inte var någon större fara och att det var bäst att vara kvar för hans skull. Men redan då var det nog försent. Det blev värre hela tiden. Han tog över mig mer och mer ju räddare jag blev och han printade in i mig att jag inte var så mycket värt utan honom. För jag fanns så att han skulle kunna leva. När du kom och växte upp och blev allt jag önskade mig att du skulle bli fanns det inte längre något kvar av mig och när Lars motade bort dig från vår familj fanns det inga krafter hos mig för att ändra på det. Jag blev glad för din skull när du slog dig loss, att du besatt den styrkan jag önskade att jag

hade men jag har saknat dig så. Varje dag i mitt liv. Jag hatar mig själv för att jag inte har funnits här med dig när livet har varit som finast, eller när du har behövt mig mer än något annat. Det var många gånger jag bara ville ta bilnycklarna och åka hälsa på dig på sjukhuset, men modet fanns inte där. Jag vill att du ska veta att jag har sparat varje artikel du har skrivit, att jag har sett alla dokumentärer du har gjort och att jag är så fruktansvärt stolt över dig. När du ringde mig, så fick du mig att lyckas samla mot. Mod till att vara den mamma och den person jag vill vara. Jag vet att jag har mycket att jobba på. Jag förväntar mig inte att du ska kasta dig i min arm och börja kalla mig för mamma. Men jag tänker finnas för dig i resten av mitt liv. Jag tänker gottgöra dig. Och jag tänker visa för dig vem jag egentligen är och förhoppningsvis tycker du inte att det är så dåligt att vara lite lik din mor tillslut."

72.

"Det gick faktiskt förvånansvärt bra. Jag log faktiskt när hon gick och inte för att hon gick utan för hur det hade känts att ha henne där. Hon sa väldigt många bra saker. Jag har faktiskt haft rätt lite förståelse över vilken situation Pia egentligen är i. Detta trots att jag brinner för såna frågor och har stött på många människor i den situationen. Jag har sett hennes svaghet som något dåligt fast att det egentligen har varit sorgligt. Lars, mannen jag sällan vill kalla min pappa, är den egentliga boven i dramat och min mamma är ett offer. Jag antar att jag har riktat mer ilska mot min mor för att jag har tyckt om henne. Min pappa har jag egentligen alltid avskytt och det har slutat med att jag inte bryr mig om honom, för han är ett jävla rövhål som inte förtjänar det. Men Pia har alltid varit en fin själ, även fast den själen såldes till djävulen. Jag har liksom alltid vetat på något sätt, att det inte är det här hon vill och det är nog det som har gjort mig förbannad. Att hon har gjort det här mot sig själv och mot oss. Att hon aldrig lämnade pappa. Jag ville att hon skulle vara den starka av oss och rädda oss från den här psykiska misshandeln han utsatte oss för."

"Sa du det till henne igår?"

"Ja, och när jag ringde henne. Hon förstod. Hon sa att hon tillslut samlade sin styrka hos

mig och tog den lilla styrka hon hade och lämnade pappa. Hon ska börja prata med någon nu och komma tillbaka till det liv hon vill leva. Flytta till Stockholm också. För att vara nära oss och för att vara längre bort från Lars.”

”Så, hur skulle du beskriva din relation till din mamma nu?”

”Det är det som är det sjuka på något sätt. Även fast att vi bara har setts en gång på kanske tio år och då har jag hatat henne under dessa tio år, tog vi ett jättestort steg igår. Närmare varandra alltså. Jag vill låta det här ta tid, men jag ser ljust på framtiden.”

”Hur ser du på dig själv nu då? Med tanke på att du definierade ditt liv lite utifrån din mammas svaghet?”

”Jag vet inte. Jag skulle ljuga om jag sa att jag mår bra, men jag är inte lika fixerad vid den här svagheten. Pia nämnde det så många gånger, att hon aldrig var tillräckligt stark för att lämna pappa, men att jag var och att hon faktiskt beundrade mig för det. Men du har sagt till mig och fått mig att förstå att en händelse inte definierar mig, bara för att jag är modig en gång betyder det inte att jag är en modig person.” Monica tänkte precis avbryta men Viktoria höjde sitt finger. ”Jag vet att lämna Lars inte var det enda modiga jag har gjort i mitt liv, jag har en lång lista med sådana saker. Jag har många alster som bevisar det. Jag är inte en svag människa, men jag har perioder i mitt liv då jag är svag och det är okej.”

”Jag är väldigt imponerad över dig Viktoria. Du har kommit väldigt långt.”

”Och jag är väldigt glad över att jag träffade dig. Att be mig greppa pennan räddade mitt liv, jag vill att du ska veta det.”

”Att du greppade pennan räddade ditt liv Viktoria.”

”Förlåt men måste ni vara så jävla dumma i huvudet hela tiden?”

”Ursäkta?” Maria kliver fram ett steg för att leka försvarare.

”För det första Elin, vem leker du? Du kommer tillbaka hit och låtsas som att du aldrig varit borta, samtidigt som du tror att alla har saknat dig. Och ja, vissa har varit dumma i huvudet och gjort det. Andra har bara velat få en jävla förklaring för en gångs skull.”

”Emma lägg av, sluta vara en sån jävla mood killer.” Återigen Maria som ska försvara gänget hon knappt är med i.

”Det är inte jag som förstör något mood. Det är ni som fick Sofia att dra hem ännu en gång och ni fattar inte ens varför. Alexandra, du vet ju hur hon har mått över allting och ändå ska du alltid bjuda med Elin utan att säga något. Ibland är det faktiskt trevligt med en headsup!”

”Det är West PRIDE, hon får väl vara här om hon vill. Snarare hon som inte ska vara här, för vad har hon att vara stolt över egentligen, hon är ändå straight?”

”Det är det här jag menar. Hur fan orkar ni? Hon är inte straight, hon är kär i en person som råkar ha en kuk. Hon är vettig nog att se människan före könet, vilket jag trodde att ni också var. Men tydligen inte. Kan ni inte bara låta henne vara? Låt henne älska vem hon älskar och sluta definiera henne som person utifrån könet på hennes partner. Om det är några som bör förstå hur det går till så ska det fan vara ni. Och du Alexandra, sluta för i hela helvetet att leka med andra människors känslor. Du kan inte bara hoppa från person till person. Väx upp för fan. Tänk på andra.”

”Vem tror du att du är egentligen?” Denna gång fick Alexandra föra sin egen talan.

”Någon som är jävligt trött på att umgås med barn, så hade bra. Ses vi på Gretas, hälsa inte.” Emma tar upp sin telefon och går därifrån.

”Matilda.”

”Hej Matilda det är Romeo.”

”Hej Emma.”

”Vill du ses på en öl?”

”Hängde inte du med Sofia och company?”

”Sofia drog på grund av att Elin kom igen. Alexandra ville tydligen inte säga något. Igen.

Så jag bad dom fara åt helvete vilket innebär att jag är ölsugen men har ingen att dricka öl med."

"Och jag är utan barn, uttråkad och ruggigt sugen på ett glas rödtjut."

"Ska vi gå till lilla London?"

"Lätt."

"Ta taxi, jag bjuder."

"Tss, med din lilla servislön. Jag kan betala den själv."

"Okej men skynda dig bara. Jag går dit så jag är där om femton kanske."

Emma är först på plats men behöver inte vänta länge innan hon ser Matilda komma springandes längst Avenyn.

"Det måste ha varit en dålig taxi du fick tag på."

"Nej, väldigt bra faktiskt. Jag sa att jag behövde motion så han släppte av mig några gator upp. Jag tycker att det är bra service."

"Jag tycker att du är sjuk i huvudet."

"Tack, ska vi gå in?"

"Ja och jag hörde av mig till Sofia förresten. Hon och Kasper kommer och gör oss sällskap."

"Vad kul, lyckades hon ladda om batterierna?"

"Jag fixade det åt henne. Är väldigt bra på inspirationstal."

"Det tror jag säkert."

74.

"Hej det är den bästa människan du känner."

"Hej Sofia, den bästa människan som jag känner."

"Hej Estelle."

"Så säg mig Sofia, hur har du överlevt West Pride so far?"

"Med nöd och näppe ska jag säga dig. För visst är det så man säger?"

"Det har du alldeles rätt i. Utveckla."

"Alexandra hade bjudit Elin igen, utan att ens hinta om det som vanligt. Det är så

uppenbart hur mycket hon suger som vän. Hon måste väl ändå veta hur jobbigt jag tycker att det är?"

"Hon tror säkert att du har kommit över det, med tanke på hur fort hon kommer över saker och ting hela tiden. Eller ja, tjejer mest."

"Något fel måste hon ha i alla fall. Elin också. Och den där jävla Maria."

"Vi kallar henne fortfarande för Fittan tycker jag. Men jag såg på Instagram att du hade rätt kul ändå?"

"Ja, det blev bra tillslut. Jag drog hem och tänkte typ spendera kvällen med Ben and Jerrys och L word, men då ringde Emma och föreslog att jag och Kasper skulle komma till Lilla London så vi drog dit. Det var faktiskt jättekul. Vi pratade skit och skrattade ungefär hela kvällen."

"Låter trevligt. Har du snackat med Kasper än då?"

"Det kan ha hänt att det inte har hänt."

"Men Sofia, du måste prata med honom. Det här är ingen stor grej att hålla på, men det kommer att bli om du fortsätter att hålla på det."

"Ja jag vet, jag ska, jag ska. Jag ska prata med Kasper, jag ska prata med Elin."

"Bra, du kommer att må mycket bättre efter att du har gjort det."

"Ja, men extra skit precis innan."

"Livet, visst är det bra charmigt?"

"Nej det suger."

"Skriver under på det. Men vad händer ikväll då?"

"Vi ska se på Mian Lodalen och Mona Sahlin, något med årets hetero eller så."

"Det lär bli kul eftersom att hon är kul. Du, Emma och Matilda eller?"

"Och Carro, för Emma sa upp kontakten med typ resten igår."

"Så hon imponerar."

"Ja, hon har faktiskt förändrats mycket den senaste tiden. Tillbaka till den hon brukade vara fast bättre."

"Härligt att höra. Utgång sen eller?"

"Nej vi skiter i det faktiskt. Eller alltså vi går kanske ut och tar en öl men ingen Gretas eller så."

"Vill inte Emma till Gretas?"

”Nej jag säger ju att hon har förändrats.”

”Ja men tydligen du! När ska du snacka med Elin då?”

”Du, låt inte så nedlåtande. Jag har faktiskt planerat att göra det på söndagskväll. Jag har redan frågat om vi kan ses och hon har sagt ja.”

”Fy fan vad jag är stolt över dig. Det kommer att gå bra, jag lovar.”

”Det tror jag inte en sekund på. Kommer säkert skita ner mig och sabba allt och be om ursäkt till henne. På mina bara knän medan snoret och tårarna bara rinner.”

”Nej, det kommer att gå bra. Det är inte bara Emma som har lärt sig mycket den senaste tiden. Du har haft en jävla resa de senaste åren också. Du är inte densamma som du var när du var med Elin och du kommer aldrig att bli den personen igen. Det kommer att gå bra Sofia. Jag lovar. Men jag måste gå nu. Jag ska gymma med Charlie.”

”Ja men då måste du verkligen gå! Hälsa henne från mig och se till att impa ordentligt!”

75.

Sofia sitter nervöst och väntar på Elin. Alltid och som vanligt är hon sen. Sofia dinglar fram och tillbaka med benen och försöker kontrollera sin andning.

”Hej, förlåt att jag är sen.” Oj, hon bad om ursäkt.

”Det är lugnt, jag är van.”

”Jag har faktiskt försökt bli bättre.” Elin sätter sig bredvid Sofia på bänken.

”Inte gått så bra va?”

”Tydligen inte.”

”Du”, Sofia tittar på Elin för första gången. ”Som du kanske fattat, eller förmodligen inte, så ville jag inte träffa dig för att kallprata.”

”Det som brukar vara din grej?”

”Nej, det är inte min grej längre. Det var bara när jag försökte hålla i liv vid konversationer då den andre var ointresserad.”

”Varför är jag här då?”

”Du har alltså ingen aning?”

”Jag har väl mina aningar”, säger Elin och blinkar med ena ögat mot Sofia.

”Alltså nej, vi ska inte knulla om du tror det. Jag förstår dig inte. Jag slet arslet av mig för att du skulle älska mig. Jag gav dig allt. Du gick. Du vände ryggen till. Och nu? Nu när jag har gått vidare, äntligen hittat någon ny, då ska du bara dyka upp i mitt liv igen och låtsas som ingenting?”

”Vaddå låtsas som ingenting?”

”Som att du inte har sårat mig. Eller varit den stora faktorn till en bilolycka. Eller som att typ allt mellan oss inte har hänt. ”

”Lyssna, jag vet att jag inte har varit den bästa. Men det var länge sen, jag trodde att vi hade släppt det där?”

”Den bästa? Släppt det? Du har varit den absolut kuksämsta människan någonsin. Du har inte ens en enda jävla gång bett om ursäkt för att nästan ha förstört hela mitt liv. Både du och jag vet att det var ditt fel att vi krockade. Men du hälsade inte ens på mig på sjukhuset, du brydde dig inte om att fråga mig hur jag mådde. Jag sov inte på ett helt år. Jag vred mig varje natt. Jag vaknade upp dyngsur i mitt egna svett varje natt. Jag bad dig komma över. Hålla om mig. Prata med mig. Finnas här för mig. Men du hörde bara av dig när det passade dig. När du var full, när du var kåt eller när du ville ha något. Och jag var så pass dum i huvudet att jag lät dig. Jag älskade dig så jävla mycket att jag lät dig behandla mig så äckligt dåligt. De gånger du bad mig dra, för det fanns ändå inget mellan oss, bad jag om nya chanser varje gång. Jag sov fan till och med i ditt trapphus för att försöka vinna tillbaka dig. Men vet du vad? Jag är inte där längre. Jag är inte samma Sofia som jag var då. Och nu har jag äntligen träffat någon som finns där för mig när livet är skit. Som till och med får livet till mindre skit. Jag har träffat någon som har lärt mig vad kärlek är när den är på riktigt. Fattar du inte att jag äntligen har fattat vilket stort jävla misstag du var? Att jag inte ens hatar dig för att du inte finns för mig längre?” För tre minuter sen skulle det sista vara en lögn, men det var som att polletten äntligen föll ner för henne och när hon själv insåg det kunde hon inte låta bli att le.

”Vad är det som är så roligt?”

”Att jag precis insåg det.”

”Vad?”

”Att jag skiter fullständigt i dig. Egentligen ville jag ha ditt förlåt och en förklaring till varför du betett dig så här. Varför du inte har frågat mig hur jag mår eller ens velat

diskutera olyckan med mig. Jag trodde att det var det jag behövde för att gå vidare, men jag insåg precis att jag inte behöver något från dig för att gå vidare, utan att jag gjorde det helt själv. Det var därför jag log."

76.

"Kan du inte bara berätta vad det är som tynger dig? Jag vet att det inte är på grund av PMS som du är så här, för det har du haft många gånger förr och den har inte ens varit hälften så jobbig."

"Okej. Förlåt för att jag inte har sagt något tidigare men jag har inte vågat." Sofia ett djupt andetag. "För tre år sen var jag med om bilolycka. Det var tydligen ett halleluja moment att jag överlevde och inte blev hjärnskadad därefter. Det var jag som körde bilen och Elin satt bredvid. Elin och jag dejtade under en tvåårsperiod. Vi var aldrig riktigt tillsammans för hon ville ligga runt, men jag var jättekär i henne av någon väldigt konstig anledning. Vilket som, vi satt i bilen och hon började knäppa upp mina byxor och ta mig på, ja du vet. Jag bad henne sluta, tog bort hennes hand och allt det där men hon var den som bestämde mellan oss. Hon satte upp alla villkor och jag fick bara följa reglerna. Jag var så hopplöst jävla kär i henne. Det fanns ingen annan. Så jag gjorde allt. Till och med lite mer än så. Vilket som fortsatte hon och jag blev ju ofokuserad och reagerade inte på korsningen som kom. Jag hade väjningsplikt men körde alltså ändå. Bil, krasch boom, in i sidan på mig. Snurr, snurr på min bil, sen helt svart. När jag lämnade sjukhuset en vecka efteråt och ett helt år framåt sov jag två timmar varje natt, ifall jag hade tur. Jag hade svårt att somna och när jag väl lyckades göra det så drömde jag mardrömmar. Om henne, om mig, om döden och om olyckan. Hon bad aldrig om ursäkt för vad som hade hänt, men hon skyllde inte på mig heller. Vi pratade bara inte om det. Man skulle kunna tro att hon skulle ha dåligt samvete, men inte. Hon var hård. Hård och helt jävla kall. Med allt."

"Hur gick det för henne då?"

"Det var rätt lugnt, det var jag som fick smällen eftersom att bilen körde in på min sida. Sen dess har jag pratat med en psykolog. Den senaste tiden har vi inte haft så mycket att prata om, då mitt liv har varit bra. Jag har bara gillat att prata med henne, och varit

rädd för att allt skulle komma tillbaka. Vilket det gjorde, som du märkt. Anledningen till det var för att Elin kom tillbaka. Hon har bott i Malmö ett tag. När hon kom tillbaka kom allt annat tillbaka men jag konfronterade henne igår, efter att jag kommit till insikt att hon är dum i huvudet och att jag inte hatar henne för att jag faktiskt skiter i henne nu. Och varför jag fattar det nu är för att jag har dig. Du har visat för mig hur det är att bli älskad och hur en annan ska bete sig när man älskar någon. Förlåt igen för att jag inte har sagt något."

"Vad var du rädd för?"

"Jag vet inte. Till en början var jag rädd för att börja tänka på henne igen. Sen var jag rädd för att det hade gått för långt utan att ha sagt något, typ det tror jag."

"Det är okej Sofia. Visst, jag hade väl helst att du hade litat på mig tillräckligt mycket för att kunna ta det med mig direkt."

"Det är inte att jag inte litar på dig."

"Nehe, vad är det då?"

"Jag sa ju att jag var rädd."

"För att du inte var över henne eller?"

"Ja faktiskt."

"Men är du det då?"

"Ja, jag sa ju det. Jag är över henne för att jag älskar dig." Kasper ler. "Vad?"

"Du har aldrig sagt det förut."

"Nej jag vet, jag har inte vågat."

"Varför inte? Jag har ju sagt det till dig."

"För att jag ville vara hundra procent säker på att jag gjorde det. Och jag har varit hundra procent, jag har bara inte litat på det. Jag är en väldigt komplicerad människa Kasper."

"Jag vet Sofia, det är en anledning till att jag älskar dig."

"Och det i sig är en anledning till att jag tycker att du är lite dum i huvudet." Sofia ger Kasper en puss för att slippa få en kontring. "En fråga."

"Ja?"

"Tycker du att jag är mindre attraktiv när jag klär mig lite killigare?"

"Absolut inte, vad får dig att tro det?"

"Nej men typ att dina kompisar kanske tror att du är tillsammans med en snubbe eller

tycker att jag är för gay eller något. Eller att du tycker det alltså."

"Om jag har vänner som tycker så, så vill jag inte längre vara deras vän. Då är de alldeles för trångsynta för min smak. Jag tycker om dig som mest när du är som du vill vara, när du är bekväm över hur du ser ut och vad du har på dig. Sofia, jag älskar dig för den du är. Du behöver aldrig låtsas vara någon annan."

78.

Estelle tutar så att den nyanlände Mercedes ska se henne. Mercedes ler vid synen av sin hela bil och fina vän.

"Jag har parkerat längst bort hela tiden", säger Estelle så fort Mercedes öppnar dörren.

"Jag litar på att du har skött den minst lika bra som mig själv."

"Det har jag. Lägenheten också. Allt ser ut som du lämnade det fast mycket finare."

"Skönt. Skönt att vara hemma ändå."

"Men det måste ha varit skönt att ha vara där också väl?"

"Det har varit helt fantastiskt skönt, om än lite jobbigt också men det har liksom varit bra att se hur mamma har blivit. Hon har gjort den där förändringen som jag behöver göra du vet. Det var skönt att se att det gick, och höra henne säga det också. Det var precis det jag behövde faktiskt. Inte för att jag känner något behov av att gå snabbare fram i den här processen nu, men jag tog betydligt många fler steg där borta än vad jag har gjort där innan."

"Förstår det. Speciellt det där med att inspirationen till att du gick in i väggen nu är inspirationen till att aldrig göra det igen. För du tänker inte göra det igen väl?"

"Nej, förhoppningsvis inte."

"Har du något mer kul att berätta? Är du hungrig? Vill du ha mat?"

"Vi kan väl svänga förbi något Max, det är inte akut utan jag är bara sugen på det. Har du fuskdag? "

"Japp, lördagen till ära."

"Tajming! Och jag har faktiskt en sak att berätta."

"Tell me."

”Jag ska bli storasyster.”

”Va? Serri?”

”Japp. En riktig sladdis.”

”Ja, den är ju värre än Emmas lillebror.”

”Hur stort mellanrum är det på dom?”

”Tjugotvå år tror jag.”

”Ja, då är det definitivt värre.”

”Du skulle kunna vara le madre.”

”Jo, jag har tänkt den tanken också. Men mamma fick ju mig när jag var väldigt ung så att få en sladdis har jag nästan alltid räknat med. Och längtat efter, om sanningen ska fram.”

”När kommer den då? Kille, tjej?”

”De vill inte ta reda på könet innan faktiskt och hon är i vecka tolv. Alltså så blir jag syster om kanske ett halvår.”

”Hoppas de döper ungen till ett annat bilmärke. Typ Lamborghini.”

”Varför? För att hen ska vara bättre än mig eller?”

”Men den kan ju inte heta Volvo eller Saab. Det är ju bara taskigt.”

”Den kanske kan heta Peugeot? Eller Fiat?”

”Fiat är inte heller snällt, men Peugeot kan jag tänka mig att köpa.”

”Jag ska smsa mamma och berätta att jag är framme, kan framföra ditt förslag i samma veva.”

”En utmärkt idé.”

79.

”Inte för att ta bort någon fokus från Estelle men jag har faktiskt en sak att berätta, och det är faktiskt på grund av födelsedagsbarnet det beror på”, säger Viktoria.

”Vad har jag nu gjort?”

”Du har fått mig att inse att jag borde vara där hjärtat är annars känner en inte att det slår.”

"Gud, så där fint formulerade inte jag mig."

"Nej jag korrigerade ditt tal till det bättre. Som jag brukar göra."

"Jo, ja, tack."

"För er som inte fattar någonting så ska jag till Australien. Jag skickade in ansökan om working holiday visa idag och går allt som det ska kommer jag att stanna där minst ett år. Går inte allt som det ska stannar jag lite kortare men om allt går bättre än vad det ska så stannar jag förmodligen längre."

"På riktigt? Det här är fan den finaste presenten hittills. No offense ni andra." Estelle och Viktoria kramar varandra.

"Jag vill också kramas", säger Charlie som kastar sig in i omfamningen.

"Jag stannar här, det känns bäst så", säger Mercedes som sitter kvar i soffan. "Jag vill inte avbryta kramkalaset men du fick ett sms Estelle."

"Från?"

"Emma."

"Vad står det?"

"Grattis på födelsedagen. Mamma och pappa hälsar och gratrar så mycket också. De sa att de inte vågade smsa. Förstår dom. Saknar dig och hoppas att allt är bra. Kram."

"Jaha, då blev det stelt", säger Viktoria som slagit sig ner i soffan igen.

"Det var väl ändå rätt bra skrivet, eller?" undrar Charlie.

"Skit samma. Idag är ingen dag då jag vill tänka på henne. Det räcker med alla flashbacks som jag kommer få i Örebro i helgen. Där alla första gången var."

"Förutom första gången ni låg, till den hade du hunnit flytta."

"Att du alltid ska komma in på det."

"Ligga är min grej. Jag gillar att ligga. Jag har jobbat på Ligga med P3. Vad ska jag göra?"

"Prata mindre, ligga mer, kanske?" föreslår Charlie.

"Jag ska ju det, har ni alla redan glömt bort att jag ska till Australien?"

”Hur är golfen nu när stormen lagt sig?” frågar Viktoria.

”Bättre. Min fokus är bättre. Bara det att jag och Jonna inte kan sluta bråka.”

”På grund av att du inte vill prata om din läggning?”

”Jag tror det handlar om så mycket mer än så. Eller det handlar väldigt lite om det och väldigt mycket om annat.”

”Vad menar du?”

”Alltså, jag vet inte. Jag vet att du inte tycker att vi ska vara ihop.”

”Det har jag inte sagt, jag har bara sagt att du inte är så lycklig som du skulle kunna vara med henne. Era liv klickar liksom inte, och jag tror att de senaste månaderna faktiskt har varit ett tecken på det.”

”Du kanske mot all förmodan har rätt, jag vet inte. Det är inte den här att vi vill olika saker i livet, för det har jag väl alltid vetat det men det har funkat. Jag vill spela golf och vara där golfen är fin. Helst där det alltid är varmt så man slipper stå i en golfhall för att träna och helst där banorna är så häpnadsväckande fina att man aldrig vill spela klart. Hon vill bo i Sverige och göra Sverige till ett bra land, och jag älskar henne för det. För alla gånger hon åker hem till någon för att ha ett home party och prata om den ideologi hon tror på. Eftersom att hon är upptagen med det är så kan jag få vara upptagen med golf och det är en anledning till att jag tycker att vi funkar så bra. Att vi har vår grej som faktiskt behöver lite tid och båda accepterar det. Grejen är den att hela världen är rätt kass, vi alla vet det, men hon vill störa sig på allt det som är kasst. Hela tiden. Jag vet att man inte ska blunda för alla problem i världen och det är inte det jag gör. Jag vill bara lägga ner mer fokus på lyckan i mitt liv än på att majoriteten av de människorna jag har runtomkring mig är idioter. Jag tar ju ställning och jag säger ifrån när situationer dyker upp. Jag hade en caddie en gång som sa något sexistiskt och det slutade med att jag bar klubborna själv resten av rundan.”

”Jag förstår dig, men jag förstår också Jonna. Jag är ju lite mer åt hennes håll.”

”Jag vet, jag vet om alla kamper du har tagit och fortfarande tar. Men det finns också gånger du kan säga ’skit samma, jag orkar inte ge mig in i den här diskussionen för den ger mig inget’ eller liksom bara stänga av och fokusera på ditt liv ett tag också.”

”Det är sant.”

”Jonna ska ta alla diskussioner. Hon vill så gärna förändra alla människor och göra de till fina, eller snarare till vad hon vill att det ska vara. Samma med mig, men det finns liksom inte en fientlig kommentar som hon inte har bemött. Det finns inte en idiot till människa som hon inte har försökt förändra. Och, återigen, jag tycker det är en fin egenskap och jag älskar hennes vilja till att förändra men samtidigt är det allt hon gör. Vi kan se på film och hon sitter med sin mobil under hela filmen för att det var någon snubbe som hade skrivit något på hennes kompis, kompis statusuppdatering. Eller så var det någon som hade twittrat något olämpligt under den där jävla hashtaggen svpol. Det tar aldrig slut.”

”Okej, det är faktiskt lite extremt och jag har inte tänkt på det förrän nu. Men det är sant det du säger. Jag har ju visserligen tyckt att det har varit kul att diskutera med henne just för att hon är så insatt, men i slutet på diskussionen går ju livet vidare.”

”Och hon går till en annan. Jag förstår inte hur hon orkar, eftersom att jag knappt orkar. Hur orkar du?”

”Just för att jag faktiskt stänger av ibland. Jag vill uttrycka min åsikt och förändra via den, självklart. Men min mening med livet är inte att förändra världen eller att införa feminism i varenda människa för att det är helt jävla omöjligt. Det finns liksom ingen vits med det. Så istället är min mening med livet den här fina klyschan att leva det.”

”Min med och det känns lite som att det kanske hade varit lite lättare om hon också skulle vilja leva lite. Tänk om hon skulle vilja följa med mig nästa gång jag åker på en tävling och bara fokusera på oss en vecka eller två.”

”Fast då skulle ju du fokusera på tävlingen så det är inte rättvist.”

”Okej, åka iväg någonstans bara. Jag menade mer att hela den här grejen gjorde så att hon för första gången intresserade sig i min golf. Annars frågar hon bara hur tävlingen hade gått eller det där självklara. Hon har aldrig brytt sig om att försöka förstå sig på sporten eller velat följa med utomlands gratis för att vara ett litet stöd. Visst och självklart, hon behöver inte gilla golf. Men jag har faktiskt varit på hennes föreläsningar och gett respons majoriteten av de gånger då hon vill diskutera med mig också. Så jag tror att det är lite därför jag är arg på den här grejen också.”

”För det krävdes en diskussion om normer, gayness och mänskliga rättigheter för att ditt största intresse skulle ta upp fem minuter av hennes liv?”

”Exakt. Exakt så faktiskt. På ett sätt har det också fått mig att vara mer anti det. Jag tror faktiskt inte att jag skulle vara det om det inte vore så att det engagerade Jonna så.”

”Hur menar du? Att du på något sätt gillar att hon bryr sig?”

”Snarare mer att provocera henne. Det låter hemskt, jag vet, men jag vet inte. Skit samma.”

81.

Estelle är precis på väg att ge upp när andra sidan av luren ger tecken på liv.

”Hallå.” Säger en nyvaken röst.

”Hej, det är Estelle.” Emma tvingas flytta mobilen från örat för att se fall hon verkligen hörde rätt. Hennes skärm bländar henne men hon lyckades ändå se Estelles namn tydligt. Trots snart ett år som ovänner har hon fortfarande kvar hjärtat efter hennes namn. ”Förlåt att jag ringer så sent.” Emma för snabbt tillbaka telefonen till hennes öra.

”Det är ingen fara.”

”Jag visste inte vem annars jag skulle ringa. Ingen känner mig som du och ingen har sett mig så här förut. Jag orkar liksom inte förklara mitt liv för någon som ändå inte kommer att förstå. Men du förstår. Du förstår och vet.”

”Estelle, du behöver inte förklara dig. Jag är glad över att du ringer mig. Oavsett anledningen.” Emma sätter sig upp i sängen för att ta bort risken att somna. ”Är det något speciellt som har hänt?”

”Nej, inte direkt. Jag är i Örebro. Jag kunde inte somna. Så jag gick en promenad. Till alla ställen jag någonsin har gått på, typ. Gick från mamma till bussen, där jag varje morgon hela vintern i trean önskade att en istapp skulle falla från taket och träffa mig i axeln. Bara så att jag kunde slippa allt ett tag.”

”Jag minns den.”

”Jag gick förbi Birgittaskolan och tänkte på alla gånger jag varit där en gång för mycket. Bara för att jag inte klarade av att säga nej.”

”Minns det också.”

”Jag skyllde alltid på att det var en fas. Jag är arg men det går över. Jag har ångest men

det går över. Jag grubblar över saker jag inte ens bryr mig om men det går över. Allt blir bättre med tiden för med tiden tar faserna slut. Men jag är tjugotre år nu. När fan ska jag sluta skylla på faserna och fatta att det här är jag? Jag är en arg, bitter själ som har ångest över allting. Och det är ingen fas. Det är inte tillfälligt eller något som löser sig med tiden. För det är jag. Och jag har försökt hela mitt liv att komma framåt men jag lyckas inte. Det känns som om allt jag gör är att gå omvägar och slösa tid. Ingenting tar mig framåt."

"Du vet att det inte är sant när du tänker efter."

"Inte framåt mot det jag vill."

"Du vet fortfarande att det inte är sant. Och ja, jag vet att du inte vill höra det nu."

"Och jag vet att du tänker säga det ändå. Men jag vet inte vad jag vill med mitt liv längre. Jag håller typ på att sänka kraven på hela mitt liv för att försöka bli nöjd någon gång men det går inte. Sänka kraven är detsamma som att ge upp och man mår dåligt av att ge upp. Jag vet, jag kommer väl över det men det känns så jävla långt borta. Jag har spenderat mer tid i mina drömmar än i mitt liv och nu ska jag släppa taget om dom."

"Inget säger att du måste sänka kraven på dina drömmar, du måste bara sluta jäkta Estelle. Du måste inse att du faktiskt har ett liv på dig och inte en vecka."

"Inget av vad jag har drömt är realistiskt."

"Allt det du har drömt om är realistiskt."

"Emma, nej. Så här står jag. Tjugotre år och måste börja om från början."

"Och här sitter jag, tjugofem år och har inte ens börjat. Mitt problem är att jag inte vet vad jag vill. Du vet vad du vill bli, du fattar bara inte att du om någon kan leva som i dina drömmar. Ditt problem är din jävla hets. Du vill lära dig allt på två röda annars är det inte möjligt och därför börjar du inte ens. Du har en hel jävla lista. Börja bocka av helt random eller ranka vilket som är viktigast. Men vad du än gör, säg inte till dig själv att det du drömmer om är orealistiskt. Du kan bli vad fan du vill och blir du inte mer än vad du är så är det mer än tillräckligt för alla som har fått äran att existera i ditt liv. Och, det är inget jag säger för att jag älskar dig. Det är något jag säger för att jag har känt dig i många år och bott ihop med dig. För att jag har sett alla dina sidor. Vad du kan och vad du inte kan. Jag tror på dig Estelle, för det finns ingenting som säger att jag borde göra annat."

”Hade det varit förr hade de orden kunnat förändra mig.”

”Nej Estelle, det hade dom inte. Ingenting någon annan säger kan förändra dig. Det är det som är din förbannelse samtidigt som det är så in i helvete charmigt. Din förändring ligger i dina egna händer för det är bara du som till hundra procent förstår vad som måste förändras.”

”Men jag vet inte. Jag vet verkligen inte vad jag ska göra.”

”Jag tror att du kommer att finna din vägledning. Du måste bara ha tålamod.”

”När blev jag den svaga av oss?”

”Det är du inte.”

”Jag minns när vi började träffas. Du var överlägsen fast bara på låtsas för på riktigt var du sårad efter ditt ex. Självsäkert raggade och fan för att det funkade. Sen föll jag för djupt och du började backa.”

”Då backade du också.”

”Och du föll djupt istället.”

”Så gick vi båda framåt. Mot varandra.”

”Sen fyllde jag ditt liv med mina problem.”

”Och jag ditt med mina.”

”Och sen blev du mitt.”

”Och jag mitt egna.”

”Jag har alltid varit mitt egna också.”

”Du har haft två problem. Eller har.”

”Mm, haft eller har. Ungefär där jag står faktiskt.”

82.

”Estelle ringde mig igår.”

”Oj, var hon full? Vad ville hon?”

”Hon ville prata med någon som förstod sa hon. Hon var hemma i Örebro och mådde dåligt typ.”

”Oj. Vad oväntat. Eller alltså, inte att du inte förstår henne eller att hon var hemma i

Örebro, men att hon liksom var nykter.”

”Jo, trodde jag hörde fel när jag svarade och det tog mig väl typ fem minuter innan jag på riktigt fattade att det faktiskt var hon.”

”Jag förstår det.”

”Bortsett från ett ’tack’ på sms på hennes födelsedag så är det här första gången vi pratar med varandra på ett halvår. Sen vi bråkade på Gretas.”

”Är det så länge alltså?”

”Det är så länge. Och det är helt sjukt. Jag träffade henne i princip varje dag i fyra år. Pratade med henne varje dag i fem år. Utan undantag. Sen en tystnad på sex månader. Eller egentligen fler än så. Det har nog varit det jobbigaste.”

”Att vänja av sig med att inte ha någon att berätta alla skitsaker för?”

”Exakt. Fast inte vilken någon som helst. Utan Estelle. Min absolut bästa vän och den finaste människan jag någonsin har träffat. Hon som brydde sig om alla skitsaker. Som till och med fick dom att framstå som intressanta. Och hon som alltid hade rätt sak att säga och när det inte fanns några rätta saker att säga så visste hon det och sa ingenting alls istället.”

”Det är okej att fortfarande sakna henne Emma.”

”Jag hatar mig själv för vad jag har gjort mot henne.”

”Det du gjorde var jävligt dumt, men du får ta med dig den lärda läxan och försöka gå vidare.”

”Den lärda läxan väger inte upp mot det jag har förlorat eller mot ångesten över att hon mår dåligt på grund av mig. Och jag vet, hon kommer att komma över det. Över mig. Hon kommer att hitta någon ny att älska och som är bättre för henne än vad jag någonsin var. Men jag kommer aldrig göra det. Jag kommer aldrig att hitta någon som henne. Eller älska någon så som jag älskade henne. Älskar henne.”

”Det är förmodligen så det känns nu, men det kommer att ändras för dig med.”

”Jag tror fan inte det.”

”Men vaddå, Matilda då?”

”Hon är jättefin. Kanske världens näst finaste människa.”

”Men hon är inte Estelle?”

”Fan, jag låter som min pappa.”

”Vad bra, för din pappa hittade någon ny. Som han inte jämför med din mamma, för hon duger precis som hon är. Och en dag kommer du också att hitta någon. Hon kanske inte kommer vara lika bra som Estelle på vissa saker, men hon kommer vara bättre på annat och du kommer inte ha något behov av att jämföra. För du älskar det du har.”

”Okej, kanske, jag kanske kommer att komma vidare från det här.”

”Problemet är att du inte vill?”

”Jag vill verkligen, verkligen vara med henne.”

”Vad gör du med Matilda då?”

”Alltså, jag gillar henne som fan. Jag vet inte. Jag känner att jag inte riktigt vill kasta bort det för att sukta efter någon jag aldrig kommer att få.”

”Men kommer du kunna ge henne hela ditt hjärta om det fortfarande är hos Estelle?”

”Nej, det kan jag ju inte men jag och Matilda har inte känt varandra så länge. Hon har inte rivit ner alla murar än. Hon kanske inte ens vill det. Vi har liksom inte pratat om det.”

”Du tar det som det kommer?”

”Lite så. Är det dumt av mig?”

”Det tror jag inte. Bara du inte lovar henne något eller lurar in henne på något. Det är rätt fittigt och så vidare.”

”Go all Elin on her.”

”Det krävs lite mer än att vara fittig ska jag säga dig.”

”Sant och så lågt ska jag aldrig sjunka igen.”

”Bra, då kan jag fortsätta att tycka om dig.”

”Bra, för jag gillar när du tycker om mig.”

”Men jag tycker inte muskler är snyggt på tjejer.”

”Alltså, jag hatar att folk säger så”, säger Estelle.

”Nej alltså, inget illa menat så. Jag finner det liksom inte attraktivt, vilket är tur eftersom att jag inte vill vara attraherad av dig.” Sofia försöker skämtsamt rädda upp situationen.

”Jag fattar väl att du inte menar att förolämpa mig men jag hatar fortfarande när folk säger så.”

”Händer det ofta eller?”

”Att folk kommenterar mina muskler och säger att det inte är snyggt för att jag är tjej? Hela jävla tiden, och då är jag ändå ingen offentlig person, plus ser ut som en snubbe. Men Sarah Bäckman till exempel, varenda bild hon lägger upp på Facebook så ska alla jävla män kommentera att hon ser ut som en man och att det är fult, medan det är så jävla respektingivande när en snubbe är lika vältränad. Vi sliter fan mer än dubbelt så hårt för att få en sån här kropp, och vi gör det för fan för vår egen skull och inte någon annans. Men det hör inte till saken, utan till saken hör att hur kan man inte tycka det är snyggt på tjejer men på killar?”

”Det är faktiskt en väldigt intressant fråga, varför har vi inte diskuterat den tidigare?”

Viktoria flikar in.

”Det är lite som att någon sa för hundra år sen att det är så här det ska vara, tjejer ska vara slanka och platta medan män ska ha muskler. Sen väljer vi gå framåt i tiden utan att riktigt gå framåt. Varför måste muskler vara så jävla manligt?” motiverar Estelle.

”Men alltså, jag är inte så förtjust i muskler på killar heller.”

”Jag fattar det, du är ju tillsammans med Kasper.”

”Men va fan är det här för påhopp?” Kasper låtsas bli förolämpad.

”Det var sanningens påhopp, de tenderar att komma ibland.”

”Estelle har faktiskt rätt, men det är ju bara till din fördel?” säger Sofia.

”Okej, fine. Hellre spinkig och attraherar Sofia än muskulös, antar jag.”

”Om du bara tar bort ’antar jag’ från den meningen så hade det varit en fullpott. Men du är på god väg Kasper, det får du inte glömma bort”, säger Estelle.

”Vi tappade ämnet helt nu hörni”, Viktoria flikar in igen.

”Det kanske var lika bra”, säger Sofia.

”Bara för att det är Midsommar menar du?”

”Och för att jag ska spöa dig i volleyboll om en kvart och du har fortfarande på dig jeans.”

”Snälla lilla Estelle, så in i fan heller att du ska lyckas med det.”

”Får du Hilda i ditt lag är det rätt kört, tyvärr.”

”Men ursäkta, har du ens sätt mig spela volleyboll?” Hilda låtsas också bli upprörd fast att hon vet att det är sant.

”Ja, vi har gått i samma klass på gymnasiet, jag har sett dig spela volleyboll.”

”Kan vi inte låtsas någon gång för min skull bara?”

”Äsch, det spelar ingen roll. Jag är Zlatan och som Zlatan kan man spela med tio kassa spelare och ändå leverera.”

”Ja, men inte vinna. Ack så sällan Zlatan gör det med sina tio kassa spelare i landslaget.”

”Jävla viktigpetter Estelle. Alltid.”

”Men har ni hört något från Mercedes eller? Är dom på g?” frågar en spelsugen Rickard.

”De skulle komma klockan tre och inte är Mercedes sen inte. Så jag tror att vi hinner med lite Göteborgsskvaller däremellan eller vad tror ni gänget?” Estelle är mer exalterad än ungefär någonsin.

”Vänta, det här måste Jonna och Charlie också få höra. CHARLIE, JONNA, KOM HIT”, ropar Viktoria.

”Vad är det?” muttrar Jonna när de båda kommer ut på verandan.

”Ska ni hänga med något i kväll måste ni höra på det här. Eller hur Estelle?”

”Det stämmer. Sätt er nu.” De sätter sig ner och alla blickar riktas mot Sofia.

”Jaha okej, då ska vi se. Det absolut hetaste men som ni kanske redan vet om för alla har Facebook och det ändå var ett tag sen nu, Ronja och Alexandra har gjort slut och Alexandra är tillsammans med Maria medan Ronja försöker få tillbaka Emma. Maria och Alexandra bor ihop och det har även kommit ut att de hookade innan Ronja och Alexandra gjorde slut, men det hade nog alla redan listat ut ändå.”

”Var bor Ronja nu?” frågar Hilda.

”Ronja bor hos Natta, så förmodligen ligger de också.”

”Men försökte hon inte få tillbaka Emma?” frågar Rickard.

"Och vem är Natta?" undrar Kasper.

"Alltså pojkar, det är inte ens någon idé att ni försöker."

"Tyst Viktoria, jag vill att alla ska få höra det här. Det vill väl du också Sofia?" säger Estelle.

"Nej faktiskt inte."

"Men jag vill nog höra det här", säger Charlie.

"Jag med", instämmer Kasper.

"Och faktiskt jag med. Det här är bättre än 'våra bästa år'", säger Rickard.

Sofia ger med sig. "Natta är Alexandras ex, innan hon träffade Ronja. Och när de var tillsammans låg Alexandra och Ronja, vilket självklart kom upp och det slutade med att Natta låg med Emma, och nu även med Ronja tydligen."

"Alltså, va?" Kasper ser ut som ett frågetecken.

"Sa ju att det inte var någon idé att ni försökte", fnysar Viktoria.

"Är alla så här?"

"Nu är du dum Kasper", säger Viktoria.

"Ja men faktiskt, anklaga oss för något sånt", fyller Estelle i.

"Men ni umgås ju med dom där."

"Dom där? Har för fan aldrig träffat 'dom där'."

"Okej, kanske inte du Viktoria, men Estelle och Sofia."

"Sofia har varit sån", säger Estelle och pekar på henne.

"Håll käften Estelle."

"Men hörru! Inte mitt fel att du var ung och dum." Den livliga diskussionen avbryts av Mercedes glada hejande. Med sig har hon Nisse. Han råkade få hjärtat krossat och stampat på några dagar innan den fina högtiden, vilket lämnade honom helt utan planer. Tur att Mercedes är en räddare i nöden.

"Välkomna till skärgården", säger Charlie och sträcker ut sina armar.

"Men en får tacka! Fan vilket hus din pappa har Charlie. Det här var inte illa pinkat!" svarar Mercedes medan Nisse går laget runt och hälsar på alla han inte träffat. Vilket är alla förutom Estelle, som istället får en kram.

"Är vi redo för lite volleyboll nu eller?"

"Men lätt, vi slänger av oss och sen kör vi eller?" föreslår Mercedes.

”Där har vi planen.”

”Vem var det som sa att Zlatan inte kunde vinna med kassa spelare?”

”För det absolut första, och det här ska du ha jävligt klart för dig, du spelade med mig, Rickard, Jonna och Sofia. Vi är inte kassa. Sofia, kanske inte riktigt håller måttet, men vi andra, we do. Så det här handlade inte om dig. Och för det andra, du är inte Zlatan. Du är bättre. Du är fan bäst.” Estelle pratar snabbt, mumlar mer och gestikulerar som aldrig förr. Någonstans mellan alla vunna set hanns det tydligen med att dricka alkohol.

”Kan hålla med om det andra men är lite osäker på det första.”

”Förstod att du skulle ha lite svårt med den. Oavsett så slipper vi diska. High five.”

Gänget sitter återigen samlade på verandan. Charlie har intagit en position framför grillen medan Jonna styr och ställer inne i köket. Viktoria har tagit fram gitarren och börjar lira de få låtar hon kan.

”Ska jag hjälpa till med något?” undrar Nisse som mest känner sig i vägen.

”Hör med Jonna, här är det lugnt.” Han går in i köket och får order att fixa salladen.

”Ne men om jag skulle ta och duka kanske”, Estelle reser sig upp för att göra nytta.

Möjligtvis mest för att imponera på Charlie. Resten sitter kvar. Sjunger högt till Viktorias komponerande, skrattar över hur dåligt de kan vissa texter och hur falskt de sjunger.

”Är du redan vaken?” Charlie blir förvånad när hon ser Estelle sitta i soffan, tittandes på TV.

”Ja, jag tenderar att vakna tidigt efter att jag har druckit.”

”Samma här. Är det något bra på TV eller?”

”Nej, självklart inte.”

”Ska vi ta en promenad?”

”Lätt.” De snörar på skorna. Trots den tidiga morgonen är det fortfarande varmt, de behöver varken jacka eller tjocktröja. ”Kan inte Sverige alltid vara så här varmt?”

”Det hade varit något.”

”Du ska inte säga något. Du reser ju hela tiden.”

”Du ska inte säga något, du kan också resa om du vill.”

”Med vilka pengar då?”

"De man jobbar in?"

"Det är inte så lätt."

"Nej jag vet, förlåt. Det kommer, det vet du."

"Det vet jag inte. Mitt liv suger, det känns inte ens värt att leva det."

"Säg inte så Estelle."

"Nej men på riktigt. Fine, jag har bakisångest som alltid, men egentligen är det inte så stor skillnad på nu och annars. Det kommer alltid att vara så här. Det har alltid varit så här och det kommer alltid att vara så här. Vad finns det för mening med att leva när livet är det sämsta som finns?" Estelle hatar att hon är så ärlig när hon umgås med Charlie.

"Det kommer att bli bättre."

"Jag har sagt det till mig själv väldigt länge, och trott på det, men jag pallar inte ljuga längre. Det är inte så att jag inte har försökt. Jag har verkligen försökt att må bra. Jag har pratat med psykologer och gjort det de har bett mig att göra, jag har testat fem olika anti depressiva. Ändå suger livet från det att jag vaknar till att jag går och lägger mig. Och jag hatar att inte veta varför det är så här, utan att det bara är."

"Det kommer bli bättre Estelle, jag lovar."

"Du vet inte hur det är."

"Nej, jag vet att jag inte vet och jag vet att jag inte kan förstå."

"Och därför kan du inte heller veta fall det blir bättre. Sen jag blev medveten om allt det här har det bara blivit värre. Desto mer jag jobbar för att det ska bli bättre, desto värre blir det och hoppet om att det någonsin ska bli bra håller på att sluta existera. Det suger att veta vem man hade kunnat vara och hur livet hade kunnat vara om man bara mådde bra. Om man inte hade varit ens största feta jävla äckliga käpp i hjulet. Men jag orkar inte längre. Orkar inte kämpa mot mig själv för att kunna vara mig själv."

"Du får inte, Estelle. Du får inte ge upp."

"Du behöver inte oroa dig. Jag skulle aldrig ta livet av mig. Det är en fördel med att leva sitt liv för andra."

"Men du får inte ge upp hoppet om dig."

"Det är för sent."

"Det kan komma tillbaka, du måste bara hitta det igen."

"Jag orkar inte leta."

”Jag kan hjälpa dig. Jag finns här för dig, det vet du väl?”

”Jag vet.” De når fram till vattnet och sätter sig på en av bänkarna med blicken ut över skärgården. ”Och jag är väldigt glad för att du gör det. Förlåt, det är inte meningen att det ska bli så deppigt hela tiden.”

”Det är sällan deppigt med dig Estelle. Och jag tycker bara att det är bra att du pratar om det, att du låter någon veta. Faktiskt så är jag glad att det är till mig du säger det också.”

”Det är något speciellt med dig.”

”Jag vet. Jag är rätt jävla speciell faktiskt.” De både skrattar. Längre kollar de på varandras leenden, vilket får dem att aldrig sluta le.

”Hade du kul igår då?” frågar Estelle, för att minska risken att råka kyssa Charlie.

”Ja, det var nog den bästa midsommaren på väldigt länge. Kul att lära känna lite nytt folk också.”

”Visst är de härliga?”

”Fantastiska, hela högen faktiskt.”

”Roligt att alla går så bra ihop också.”

”Sen bråkade inte du och Jonna igår, bra jobbat!”

”Vi pratade inte på hela kvällen typ.”

”Kanske ett tecken på att det inte är lugnt?”

”Eller att vi vet att vi bara bråkar och har tröttnat på det.”

”Eller hade fullt upp med att styra en jävligt bra fest.”

”Där har vi det. Ingen kris här inte.”

”Precis. Inget krisade igår. Igår var fan perfekt. Om jag minns hela kvällen.”

”Det gör du nog, för den var perfekt.”

”Ska vi gå tillbaka och överraska våra perfekta vänner med frukost?” föreslår Estelle.

”Ja, det eller så gör vi bara frukost till oss själva?” De beger sig tillbaka mot stugan.

”Hur har helgens festligheter varit då? Gick det bra hos Karin?”

”Det var väldigt trevligt faktiskt. Mitt samvete känns mycket bättre nu. Dels för att jag betar mig mot min mamma men mest för att jag finns för Lukas. Jag älskar den där killen, vilket är klart, han är ju min lillebror men jag har ignorerat det förut du vet. Bara tyckt att det varit fel och konstigt.”

”Jag vet. Vad gjorde ni då?”

”Vi kom dit rätt sent för Matilda firade med sina barn på dagen och jag jobbade. Men vi satte upp en liten midsommarstång, jag, Matilda och Lukas. Sen dansade vi lite kring den tills det var mat. Sen satt vi uppe hela kvällen och bara pratade. Mamma, jag, Matilda och Fredrik. Det var en väldigt fin kväll faktiskt. Det kändes lite som att det var första gången jag lät mig själv lära känna Fredrik och se honom för den person han är, och inte som den som förstörde min familj. Han är väldigt bra. Och mamma är väldigt lycklig. Jag förstår nu vad hon menar.”

”Menar med vad?”

”Att om jag är så besatt av att se vad riktig kärlek är, för att själv kunna veta hur jag ska bete mig, så kan jag se hur det är mellan henne och Fredrik. Hon har säkert känt så för pappa en gång i tiden också, bara att de gled ifrån varandra. Det betyder inte att den kärlek de hade inte var äkta, den var bara inte för evigt.”

”Hur får det här dig att tänka kring dig och Estelle då?”

”När mamma och pappa skiljdes blev jag så fixerad vid att kärlek inte håller. Allt kan verka så bra men sen smäller det bara. Jag tänkte att Estelle skulle hitta någon ny och att jag skulle bli som min far, för det är ändå honom jag är mest lik. Jag hanterade väl den rädslan på det sätt jag gjorde. På något undermedvetet sätt kändes det väl bättre än att hon skulle lämna mig för att hon inte älskade mig längre.”

”Du sårade henne innan hon hann såra dig?”

”Ja. Vilket är det dummaste jag gjort i hela mitt liv så klart. Det är den där jävla muren jag har byggt upp. Men det är fan inte lättare att inte känna något alls. Man blir en sån jävla idiot då.”

”Hur går det med muren?”

"Jag håller på att riva ner den, sten för sten. Det går bra. Matilda är bra på att hjälpa till. Mamma hjälper också till rätt mycket. Hon tog mig ju hit."
"Så du hatar henne inte längre för det?"
"Jag hatar henne inte alls längre."

85.

"Jag hatar att säga det men jag gör det verkligen."
"Vad gör du?"
"Jag hatar livet. Jag verkligen hatar livet."
"Varför hatar du livet?"
"För att livet suger."
"Varför suger livet?"
"För jag har inget att gå upp för om dagarna. Jag har inte heller något att göra under dagarna. Och när jag väl vill ta tag i något så antingen skiter det sig eller så orkar jag inte. Jag har inget mitt hjärta brinner för. Jag har inte ens något som får det att slå. Jag vet inte var jag är på väg. Vet inte var jag vill vara på väg. Det känns inte som att jag andas. Det känns inte som att jag lever. Vad fan ska jag göra med mitt liv Ingrid?"
"Börja och se vad du redan gör."
"Slösar tid på att må dåligt?"
"Nu var det inte det jag menade. Jag måste återigen poängtera att du är här idag Estelle. Här hos mig för att du vill göra en skillnad hos dig, för din egen skull. Känner du att du slösar din tid här hos mig?"
"Nej det gör jag väl inte. Men ibland känns det inte som att jag kommer någonstans heller."
"Men det gör du, och snart kommer du att märka det själv också."
"Jag är rädd för att det här är allt. Det här är allt jag blir. Jag kommer förmodligen få flytta hem och ställa mig i disken hos min pappa igen. Jobba dagarna långa, hata livet, åka hem till pappsen och sova i mitt gamla rum med bajsbruna väggar. Och det sista jag tänker på innan jag somnar kommer att vara den yngre varianten av mig och hennes

drömmar hon drömde i det rummet. Allt hon skulle bli. Allt hon skulle åstadkomma. Hon hade inga begränsningar. När världen skulle förändras till det bättre skulle hon ha varit en stor del av det." Estelle fnyser. "Jag skulle vilja ruska om henne."

"Varför?"

"För att hon började tro på alla när de sa till henne att det inte var möjligt. Att hon kan bli precis vad hon vill men ingen kan förändra världen. Jag vill ruska om henne för att hon tvivlar. Tvivlar på sig själv. Hon gör det alltid. Alltid och oavsett. Jag skulle vilja berätta för henne att saker inte blir bättre med tiden bara för att tiden går, utan att det är hon som måste göra något. Tiden läker inga sår, tiden lär en ingenting. Tiden bara går och det är upp till henne att göra något av den. Det är hon som måste försöka sig till en förändring ifall hon vill se en. Sen skulle jag vilja berätta för henne att det är ångest hon upplever. Inte en släng av ungdom. Det blir inte bättre när hon blir äldre. Det blir bara sämre. Jag skulle vilja spara henne en massa tid. Den tid hon har spenderat på att må dåligt och all den tid hon har tvivlat på att hon är en bra människa utan att vara perfekt. Bara säga till henne att det spelar ingen roll vad andra tycker och tänker om henne och hennes liv. Att hon inte behöver vara felfri, att alla inte behöver älska henne, bara hon, jag, gör det."

86.

"Kom in", ropar Charlie från köket.

"Hallå!" ropar Estelle tillbaka. Hon kliver in i hallen, hänger av sig sina kläder och går in till Charlie.

"Vill du ha glass?" frågar Charlie och tar fram två skålar från skåpet.

"Tydligen." Charlie går mot frysen men tar sig en omväg för att ge Estelle en kram. En kram på riktigt. En sån som verkligen känns. De ler mot varandra.

"Vad sägs om en film? Viktoria snackade om den här Silver Lining Playbook och lyfte den till skyarna. Jennifer Lawrence vann en Oscar på den."

"Absolut, jag är på." Estelles leende avtar. "Asså..." hon tystnar för att hon tvekar.

"Asså vad?"

"Jag förstår inte hur jag ska börja tänka annorlunda." Estelle fäster blicken på glasskålen.

"Jag vet att vi redan har pratat om det men ändå. Jag har alltid tänkt så här. Jag har alltid varit så här. Jag har svårt att tro att jag ska kunna bli någon annan. Börja tänka annorlunda. Det känns så långt borta." Charlie säger ingenting utan låter istället Estelle få fylla i själv. "Jag vet att jag måste ändra på mig för min egen skull och jag vill så gärna det också. Jag måste för att må bra. Men det känns så avlägset och det gör mig ledsen. Vilket också är konstigt. Jag brukar mest bli arg, irriterad och stressad. Inte ledsen." "Jag tror det kommer. Du har ju precis börjat. Att du blir ledsen är nog ett steg framåt." "Jo, kanske."

"Det har inte gått så lång tid som du tror, och det kommer att ta längre tid. Ni har ju precis börjat gräva på djupet. Sånt här tar tid. Men vet du vad?" Charlie tar en slev av sin glass. "Det är från och med väldigt snart som det bara kommer att bli lättare och lättare. Det lär fortfarande vara svårt, men ändå lättare än vad det är nu."

"Jag vet inte. Du kanske har rätt, eller förmodligen har du det, men det känns verkligen inte som det. Jag är så medveten om allt, min psykolog säger det hela tiden. Jag menar, jag vet vad felet är med mig, jag vet hur jag borde bearbeta det och hur jag borde tänka. Jag försöker ändra tankemönster, jag försöker och försöker, men inget liksom händer." Estelle tar ett djupt andetag innan hon övertalar sig själv att fortsätta. "Jag hade en sjuk dröm. Det var någon som var i min lägenhet och sköt ihjäl mina kompisar, när jag sedan skulle rädda mitt egna liv genom att skadeskjuta den här personen skjuter jag den i halsen. Jag har haft kontakt med polisen hela tiden så de var på väg, men helt plötsligt kommer min mamma hem och jag berättar hysteriskt vad som hade hänt. Då visade det sig att jag hade hallucinerat allting. Polisen var fortfarande på väg men de skulle bara anlända för att hitta ett psykbryt. Det var allt jag mindes när jag vaknade. Men jag hade en känsla som inte stämde överens med det. Jag kände en enorm lättnad och då inte för att jag hade mördat någon som kunde ha mördat mig, eller för att det egentligen inte hade hänt. Men ju mer jag tänkte på drömmen desto mer kom jag ihåg. Jag satt på sängen väntades på polisen. Gungade fram och tillbaka, grät väl hyfsat hysteriskt och tänkte hur skönt det skulle få vara att få åka in till akutpsyk. Och då inte för att bearbeta det som hade hänt, utan för att bearbeta det som alltid varit och det som alltid har förstört. Det var då jag förstod vad känslan kom ifrån. Att jag äntligen skulle få börja gå mot lyckan. Att jag äntligen skulle få bli frisk. Men här går jag och det är inte fan mot någon jävla

lycka. Jag vet inte ens fall jag går framåt."

"Det kommer bli bättre. Det kanske inte känns som det men det kommer att bli bättre. Början brukar vara värst. Det tog mig flera månader innan min psykolog ens fick gräva sig in på djupet på mig. Jag förstod inte ens varför hon ville. Jag var ju där för att snacka om golf. Inte om min döda mamma. Det jag menar är att hon kommer att hitta ett sätt att lösa din problem också, eller så kommer du att göra det."

De äter upp glassen i tystnad.

"Ska vi se på film nu kanske?"

Estelle nickar och de intar position i vardagsrummet. Estelle blir alltid lika fascinerad över det faktum att Charlie är en lika stor tekniknörd som hon själv. Charlie slår på projektorn och tänkte precis inta en position i soffan.

"Har du inte en filt? Man kan inte se på film utan filt." Charlie får avbryta sitt intagande av en position och inleder istället jakten efter en filt. Jonna har större koll på var saker och ting är hemma hos henne. Själv är hon ju aldrig hemma.

"Går det bra med ett täcke? Jag orkar inte leta mer."

"Täcke ter sig alldeles fint." Charlie sätter sig väldigt nära Estelle så att de båda får plats under samma täcke.

87.

Estelle och Viktoria sitter i varsin ände av soffan och säger ingenting. Viktorias ögon tåras och Estelles är på väg att göra samma sak. Så sitter de länge. I tystnadernas tystnad. I deppernas depp. I sorgernas sorg.

Tillslut reser sig Estelle upp för att plocka av disken. Det är inte förrän då Viktoria vågar gråta på riktigt.

"Jag skulle ha varit där."

Estelle kommer tillbaka från köket.

"Vad sa du?" frågar hon.

"Jag skulle ha varit där. Och på alla andra matcher innan också."

"Jo, jag skulle nog också ha varit där."

"Jag kommer aldrig att få känna på den där känslan. EM på hemmaplan. Den tolfte spelaren på läktaren som ger ett djävulskt stöd. Det kommer aldrig igen Estelle. Varför var jag inte där?"

"Jag vet inte Viktoria."

"Jag vill inte gå på finalen längre."

"Jag vill inte heller gå på finalen just nu, men jag kommer ju ångra livet av mig ifall jag inte gör det."

"Jag ångrar livet av mig nu. Aldrig mer Estelle. En EM final på hemmaplan kommer aldrig mer att hända. Vi var så jävla nära och vi förtjänade att gå hela vägen. Varför gick de inte hela vägen Estelle? Det här suger getpung. Tyskland kommer att ställa sig mot ett lag som inte är bättre än Sverige. Sverige skulle ha vunnit mot både Norge och Danmark. Sverige skulle ha vunnit EM och vi skulle ha sett det. Hela Friends Arena skulle ha skrikit 'Vi är svenska fans allihopa'. Varenda päls därinne skulle stå upp när Caroline Seger skulle lyfta upp bucklan. Vi skulle ha sett något vi aldrig sett förut. Känt något vi aldrig känt och få uppleva något vi aldrig har chansen att uppleva igen. De hade kunnat vinna Estelle. De borde ha vunnit. De förtjänade att vinna." Estelle ser på sin förstörda kamrat och slår sig ner bredvid henne i soffan. Hon gestikulerar att Viktoria ska lägga sig i hennes famn och Viktoria lyder order. Här faller de återigen in i tystnaden, deppen och sorgen. Ingen av dem orkar ta sig upp utan tillslut somnar de båda.

"Bara fotboll? Seriöst, skämtar du med mig?" Charlie blir så irriterad att hon reser sig upp.

"Ja, det är bara en sport. En sport du dessutom inte utför så varför göra det till hela ens liv?"

"Först underdriver du när du påstår att det bara är fotboll, sen överdriver du när du påstår att det är hela mitt liv? Jag är ledsen för att de förlorade en match de förtjänade att vinna. För att de slåss för så mycket mer än för en idrott. De slåss för rättigheter till att få sysselsätta sig med det deras hjärtan slår för. Oavsett vad de är födda till. De hade en möjlighet att knäppa så många svenska, äckliga män på näsan men missade den med ett felaktigt domarbeslut. Du borde fan vara upprörd. Du är den största feministen av oss alla

och vill bli statsminister över detta jävla land på grund av dina värderingar."

"Det är bara fotboll. Visst, de hade kunnat knäppa alla som kommit med idiotiska kommentarer på näsan, men sen hade de fortsatt med sina värderingar. De hade fortfarande sett ner på kvinnor och vid deras nästa landskamp skulle de ha slängt ur sig exakt samma saker."

"Jag håller inte med, inte alls faktiskt. De får fler vid sin sida för varje dag som går. Och visst, de som hatar kommer fortsätta att hata, men de som de hatar är starkare för att fler försvarar dom. Segrar som denna match hade kunnat ge, detta mästerskap, hade fått fler att ansluta. Fått fler att vara den tolfte spelaren. Och det handlar inte bara om att män är svin och kommer med så sjukt muppiga kommentarer, det handlar om att de borde ha samma möjligheter till att få hålla på med sin sport. De borde också få fina summor till lön. Ju fler som kollar, ju mer uppmärksamhet de får, desto mer pengar."

"Så nu blir du upprörd?"

"Vad menar du?"

"Nu bryr du dig helt plötsligt om pengar."

"Vaddå nu?"

"Charlie, för i helvete, du är elitidrottare. Ja, du kanske är proffs och har råd att sysselsätta dig med enbart golf. Du får till och med väldigt fina pengar för det. Men ska vi börja jämföra det med herrarna? Tiger Woods fick 650 miljoner kronor per år under sin storhetstid. Du kommer inte ens tjäna så mycket under hela din karriär. Du kommer fan inte ens snudda på den summan hur bra du än blir. Så om fotbollen upprör dig så, borde inte golfen också göra det? Eller problemet i allmänt?"

"Jag kan fortfarande överleva på min sport. Jag är snarare tacksam att jag kan få syssla med enbart den. Att jag inte behöver oroa mig för något annat. Att jag får åka på träningsläger utan att behöva tänka efter hur det ska funka med resten, utan att behöva bolla med ett jobb och så vidare. Klart jag vet hur lite jag tjänar jämfört med herrarna, men jag tjänar fortfarande mycket och jag ges stora möjligheter till att göra det jag älskar och bara det. Där lägger jag min fokus." Jonna blir tyst.

"Jag tror vi borde göra slut", säger hon tillslut.

"Va?" Charlie sätter sig ner i soffan igen.

"Det har inte varit bra mellan oss på hela året. Vi bråkar när vi ses och det är typ allt vi

gör. Vi har knappt hörts när vi varit från varandra för att båda förmodligen har tyckt att det har varit skönt. Kan du ärligt säga att du fortfarande är kär i mig? Att du fortfarande vill vara med mig?"

"Jag älskar dig Jonna."

"Och jag älskar dig Charlie och jag vill inget annat än att spendera resten av mitt liv med dig."

"Men vi är inge bra för varandra?"

"Det verkar inte som det."

"Faktiskt inte."

88.

"Sen gick hon. Hon sa att hon skulle sova hos sina föräldrar ett tag."

"Så ni har inte hörts något mer?"

"Jag ringde henne förut och sa att det var lite saker vi behövde lösa. Frågade fall hon ville göra det innan jag åkte iväg på lägret eller efter."

"Vad kom ni fram till då?"

"Efter. Så vi båda får smälta det lite först. Sen kan hon bo där undertiden hon hittar något eget."

"Ska hon fortfarande vara i din lägenhet på Pride?"

"Ja, jag är ändå inte hemma. Jag kanske hyr ut den till henne sen också om hon inte hittar någon annan. Det är ändå i Stockholm hon vill bo så, samtidigt som jag kanske flyttar."

"Vad är det du säger?"

"Jag kan inte spela för Fågelbro hela livet."

"Barsebäck?"

"Ja, eller utomlands."

"Nej, inte lämna mig igen."

"Det var kanske sex år sen sist. Dessutom ska ju du till Australien. Kommer du ihåg det?"

"Hade faktiskt glömt, men okej, då kan du ju spela i Australien?"

"Vi får se. Ska prata med han som bestämmer. Eller rådfråga Annika när jag ändå ska dit

och hänga."

"Så jävla fusk, men förlåt, vi tappade ämnet. Hur mår du då? Hur känns det?"

"Jag vet faktiskt inte. Det känns fel att säga lättad men på något sätt så är det så. Men ledsen också så klart."

"Det är klart, ni har ju varit tillsammans i två år. Det här måste få ta lite tid."

"Får jag smsa dig fall jag känner något behov av att sammanfatta min dag eller så?"

"Självklart. Du kan smsa mig. Tror du kan smsa Estelle också."

"Bra. Det är väl det som är det svåraste. Vänja av sig vid att dela sitt liv med någon."

"Ja, jag håller med. Har inte klarat av det än."

"Men nu behöver du ju inte."

"Det här är nog första gången sen hon flyttade till Australien som jag faktiskt känner mig hel på riktigt."

"Jag har inte känt mig hel sen mamma dog. Ännu mindre idag."

"Det finns ingen annan som kan fylla upp det rum som din mamma har lämnat, men andra rum kommer att skapas och fyllas som kommer att göra det rummet känns mindre tomt."

"Inget kan vara mer eller mindre tomt Viktoria. Antingen är det tomt eller så är det inte tomt."

"Nu ska du inte hålla på att märka ord, det jag sa var faktiskt fint och det jag menar är att du kommer att hitta någon som du kommer att älska livet ut och som du kommer att få barn med. Som kommer skapa nya rum i ditt hjärta. Du kommer önska att din mamma var där och delade allt med dig, men samtidigt kommer du att vara glad över vad du har nära dig just då. Ditt tomhål kommer att göra mindre ont."

"Jag är tacksam och glad över vad jag har nära mig."

"Det vet jag, men du har bara inte tillräckligt många rum i hjärtat än. Kanske, ingen vet bättre än du."

"Du har kanske rätt. Eller förmodligen. Det du sa lät fint i alla fall, och något jag skulle kunna leva med. Mot förmodan att jag hittar någon som jag vill leva resten av mitt liv med och som vill leva resten av sitt liv med mig."

"Det kommer du att göra."

"Fan jag är så avundsjuk på att du får åka utomlands hela tiden."

"Förstår det. Hade nog också varit rätt avundsjuk på mig om jag inte var mig."

"Skönt att du förstår i alla fall, det är stort av dig. Varför flyger du inte till Danmark för?"

"Jag hatar att flyga, varje gång det går att resa på annat sätt gör jag det."

"Oj, det visste jag inte om dig."

"Mycket du ändå inte vet, än."

"Jag märker det jag. Då kanske du är avundsjuk på mig som slipper flyga så mycket?"

"Nja, det är ju alltid värt det i slutändan liksom."

"Jaha, okej. Jag försökte i alle fall. Vilket spår sa vi att vi skulle till?"

"Spår fyra."

"Bra spår."

"Absolut. Ditt då?"

"Spår fem."

"Väldigt nära spår fyra."

"Jag vet, därför spår fyra är ett bra spår. Tåget dock, inte lika bra eftersom att det går en halvtimma tidigare."

"De går ändå på samma dag."

"Alla tåg gör typ det."

"Jag vet men, försökte, du vet, vara positiv eller nått."

"Du ska åka utomlands och inte jag, har svårt att vara positiv när livet ser ut så."

"Du får följa med nästa gång."

"Jo tjena. Ska bara bli rik." De börjar närma sig spår fyra och Estelle känner hur hon blir mer och mer nervös.

"Se, tio minuter kvar till och med. Sa ju att vi skulle hinna köpa kaffe."

"Hade aldrig klarat av komma så tätt inpå avgång. I god tid ska en vara. Helst en halvtimma."

"Men se, då är det ju bra att mitt tåg går en halvtimma innan ditt."

"Det är sant, mycket bra tänkt." Estelle tittar upp mot klockan och sedan tillbaka på

Charlie. Det är nu eller aldrig.

”Charlie?”

”Ja?”

"Jag har letat väldigt länge efter ett tillfälle som känns så jävla perfekt, för det är ju exakt så jag är. Jag har också velat fram och tillbaka i fall det jag vill göra är det rätta att göra för alla andra och för dig, även fast att det känns rätt för mig, för det är ju också exakt så jag är. Men jag måste göra det här för mig. Jag måste visa för mig själv att jag har lärt mig något det här året. Att jag kommer någonstans och att någonstans är rätt. Och vad är mer perfekt än på en perrong när det skär i hjärtat på det absolut vackraste sättet. Det låter väldigt cheesy för det är precis vad hela den här grejen är. Men jag föll för dig så fort jag såg dig. Jag aldrig sett något vackrare. Alltså på riktigt. Jag blir alldeles varm i kroppen och lyfter från marken varje gång vi pratar, men samtidigt blir jag så äckligt jävla nervös för att säga något konstigt, eller göra något fel. Att inte vara så som du vill att jag ska vara, trots att jag vill att du skulle gilla mig för den jag är. Samtidigt får du mig att berätta saker jag inte berättar för någon annan och vara mer mig själv än vad jag någonsin har varit. Jag älskar de gånger jag får lära känna dig bättre. Och när du ler. Det finns inget annat jag hellre vill vara, än anledningen till det leendet. För jag råkar ha blivit så kär i dig att jag inte vet var jag ska ta vägen." Charlie släpper inte blicken från marken under den långa tystnaden.

"Du vet den kvällen när våra läppar var så nära varandra är vi i praktiskt taget kysstes?"

"Ja?"

"Varför kysste du mig inte?"

"För att du var någon annans. För att jag inte vågade. För att du skulle kyssa mig tillbaka var något jag aldrig trodde skulle falla dig i tanken." Charlies tåg rullar in på perrongen och tvingar de åter till tystnad. Hon följer det med blicken och för den sedan tillbaka på Estelle.

"Varför skär det i ditt hjärta?"

"För att jag kommer att sakna dig så sjukt mycket så fort du kliver på tåget."

”Men, men jag måste kliva på tåget nu."

"Det är okej." Estelle kramar om Charlie som lämnar henne med absolut ingenting.

Klockan slår tre och Viktorias dagliga dejt med Sarah står på schemat.

"Hej snygging."

"Hej pumpkin pie. Jag har sjukaste saken att berätta."

"Ja du sa det."

"Du kommer att fatta om fem sekunder. Som känt har Jonna och Charlie gjort slut. Efter matchen idag gick Estelle och Charlie till tåget för Charlie ska till tävling och Estelle ska hem. Inget konstigt med det tänkte jag, men sen fick jag det här smset av Charlie."

Viktoria går in på konversationen på mobilen. "'Varför stannade jag inte? Varför klev jag bara på tåget och höll käften?' Varpå jag inte fattade någonting, men anade lite ändå. Då förklarade hon att Estelle hade berättat att hon var kär i henne. Hänger du med?"

"Ja, ser du inte att min haka ligger på golvet av förvåning eller?"

"Typ en sekund efter det får jag sms av Estelle, hon skrev 'Jag sa att jag var kär i henne och fick tillbaka ett jag måste kliva på tåget, hur ska jag tolka det känner du?' Alltså fattar du vad sjukt?"

"Ja men faktiskt, och då har du ändå förberett mig för det här tillfället väldigt länge. Vad hände sen då? Har de pratat med varandra? Har du svarat?"

"De har inte pratat mer med varandra. Jag bad Charlie hoppa av tåget och skärpa till sig genast, men det är såklart inte fullt så möjligt kanske. Om det inte är på film. Till Estelle svarade jag att Charlie förmodligen blev väldigt ställd, och faktiskt tvungen att kliva på tåget."

"Är det jobbigt att sitta på sanningen utan att få säga den?"

"Ja, speciellt med tanke på att sanningen skulle kunna hjälpa Estelle väldigt mycket."

"Varför säger du bara inte till dem att inte ta det med dig?"

"För de behöver mig och därför finns jag där för dom. De är ju alltid där för mig."

"Du har rätt, så klart. Men tror du att de kommer att bli tillsammans?"

"Det har jag vetat sen innan de träffade varandra."

"Men hur ska de göra ifall Estelle följer med dig då, har du tänkt på den?"

"Hon har inte riktigt sa ja än, och det kan möjligtvis bero på att jag inte riktigt har

frågat..."

"Men pucko, varför?"

"För att jag behöver mer än fem minuter. Hon kommer inte direkt säga ja på en gång, utan det kommer att kräva en del övertalning. Men jag lovar att jag ska prata med henne i morgon."

"Bra, det vore så fint fall hon följde med."

"Det vore mer än bäst."

"Så, om hon gör det då?"

"Ja, då ses de inte på sex månader."

91.

"Fy fan jag känner på mig att det kan bli riktigt kul i år", säger Mercedes medan hon och Estelle väntar på pendeln som ska ta dem till Stockholm.

"Du får säga att det beror på mig om du vill."

"Vi har ju hängt varje år."

"Ja men nu är jag singel", säger Estelle och Mercedes skrattar till.

"Jo, men du har varit lika rolig varje år ändå."

"Varför känns det bättre nu då?"

"Det har varit ett jobbigt år och det har typ inte varit så mycket fest."

"Du missade din födelsedag eller?"

"Det är typ den enda festen på hela året."

"Sant, kan nog skriva under. Fast plus Sofias födelsedag, Valborg trots att jag typ var nykter och sen Midsommar."

"Just, de undantagen. Men ändå, därför är jag pepp. För jag känner att det här är som en belöning för allt skit jag har jobbat med i år."

"Pride tjugohundra tretton är belöningarnas festival. Fan vad jag skulle vilja skåla nu."

"Ska vi korka upp menar du?"

"Ja. För nu när du säger det inser jag att vi är försenade med uppkorkningen." Mercedes gräver lite i sin ryggsäck och lyckas tillslut fiska upp två kalla smirnoff. Hon tar upp sitt

festsnus ur bakfickan för att kunna korka upp flaskorna.

”Den bästa anledningen med att festsnusa, en går aldrig utan öppnare”, säger hon och räcker över Estelles cider.

”Och har man öppnare så har man per automatik haff. Det och tändare och du behöver inte ens anstränga dig.”

”Perfekt, du har tändaren och jag har öppnaren. Vi kommer att leverera.”

”Kul att ingen av oss känner för haff då. Skål!”

”Sant, skål på det.”

Pendeln rullar in på Stockholms Central där Sofia redan väntar. Hon hade precis kramat Emma och Matilda hejdå. De skulle vidare till hotellet, helst innan det hann uppstå en situation där de blev tvungna att säga hej till Estelle.

”Sicken babe som stod och väntade här då”, säger Estelle. Det blir kramkalas och sen styr stegen in mot Centralen.

”Gick tågresan hit bra?” frågar den alltid artige Mercedes.

”Ja, vi hade förvånansvärt kul. Förlåt om jag säger det, men Matilda är väldigt rolig.”

”Du behöver inte be om ursäkt, jag är glad över att du har hittat fina människor att umgås med. Även fast att jag kanske inte tycker att den ena är så speciellt fin längre.”

”Förstår dig, men hon har förändrats.”

”Det har hon säkert. Jag vill bara inte bry mig om det.”

”Men hur gick det för dig då Mercedes? Måste ha varit jobbigt att sitta på ett tåg med den där.” Sofia nickar mot Estelle.

”Tack för din omtanke Sofia, jag håller med dig. Vi korkade dock upp lite läsk innan vi klev på så det gick rätt bra.”

”Fan vad rutinerade ni var då. Jag har inte ens köpt någon alkohol än.”

”Men Sofia”, Estelle är precis på väg att dra ett skämt om hennes ’nya’ läggning men lyckas hejda sig i sista sekunden.

”Men vad?”

”Då måste vi ju förbi systemet genast!”

”Bodde inte Viktoria bredvid ett systembolag?”

”Icke, hon bor långt bort. Hon har bott bredvid ett, men hon har hunnit flytta. Det var tre

är sen. Men det ligger ett typ precis här, sen tar vi bussen mot Lilla Essinge och hotell Viktoria Fransson. Vilket, känner mig tvungen att informera er om detta, inte erbjuder så jättebra service. Har vi tur har hon täcke och kudde till oss alla, men jag tycker inte att någon av oss ska förvänta oss någonting. Vi kommer säkert vara tvungna att inhandla både det ena och sen det andra, och därefter det tredje. Med det tredje menar jag toalettpapper, typ. Man kan tro att det är för det andra, men det är för det tredje. Faktiskt.”

”Kommer du ens komma in på systembolaget?” skämtar Mercedes.

”Jag kan vänta utanför för säkerhetsskull. Bra tänkt, uppmärksamt.”

”Du är sjuk i huvudet. Tror faktiskt inte det finns något botemedel för dig”, säger Sofia.

”Fan, shit, vad nice det var här!” Sofia, Viktoria, Mercedes och Estelle har precis klivit in på Prideområdet. VIP så klart. Viktoria är ju med.

”Det bästa med allt är att vi har vanliga toaletter”, säger Viktoria nöjt.

”Ska vi köpa oss en öl eller cider innan vi går och ställer oss närmast scen så att Estelle kan få Carolines Segers spott på sig?” föreslår Viktoria därefter.

”Gud vad du är bra på att få bra saker att låta ofräscht”, säger Estelle missnöjt. ”Men ja, jag vill ha en cider för jag är fortfarande lite nykter efter mitt tillnyktrande faktiskt.” Gänget går till baren för att fylla deras behov. De lämnar sedan VIP-området för att beblanda sig med de andra. Flatgalan ska precis dra igång.

”Mercedes.”

”Ja, Estelle?”

”Det är jävligt fett här.”

”Ja?”

”Så varför suger livet?”

”Vad menar du?”

”Du har ju inte ens en bra hållning. Något fel är det. Är det Stina?”

”Klart det är Stina. Hon borde vara här. Med oss, bredvid mig.”

”Varför är hon inte det då?”

”För jag är dum i huvudet? För att hon inte vill av just den anledningen?”

”Vad pratar ni om?” Viktoria lägger sig i.

”Stina”, svarar Estelle. Sofia blir också nyfiken och ansluter till cirkeln.

”Vad är det med Stina?” frågar hon.

”Hon är inte här och Mercedes ser det som ett problem.”

”Kan du lösa problemet?” frågar Sofia.

”Jag vet inte.”

”Rätta mig om jag har fel, men om problemet är att hon inte är här, är det inte bara att se till att hon kommer hit då?”

”Det stämmer, det är väldigt bra tänkt Viktoria. Men jag tror inte hon vill vara här.”

”Där har du fel Mercedes. Hon är kär i dig, jag lovar att hon fortfarande är det. Hon vill vara här. Det är du som typ har sagt att hon inte får det. Så Viktoria har ovanligt mycket rätt i vad hon säger. Åk och hämta henne”, uppmanar Estelle.

”Nu menar ni?”

”Precis när du vill, men nu är en väldigt bra tid”, svarar Estelle.

”Så jag ska bara dra tillbaka till Uppsala och hämta henne?”

”Vad är det du inte förstår? JA. Till och med jag fattar och då är jag inte det vassaste strået i den här stacken”, säger Sofia.

”Okej, då drar jag då?”

”Japp. Stick nu. Vi ser på galan och berättar vad du missar. Du ser till att vara tillbaka här i morgon, med förstärkning.” Estelle kramar Mercedes som sedan kramar resten. Sen halvspringer hon iväg.

”Tanto är fan dött i år om en jämför”, säger Viktoria vid synen av en glest befolkad park.

”Vi är ju inte ens på samma ställe som vi var på förra året?”

”Nej, det här är väl egentligen lite bättre. Förutom att det verkar suga.”

”Nu slutar ni klaga, det var ni som ville hit. Jag har varnat om att Emma är här men ni ville så gärna hit ändå och nu när vi är här tycker jag att ni ska hålla käften, hitta en plats, veckla ut presenningen och sen sätta er och fortsätta supa. Så kan jag få göra detsamma.” Sofia pratar utan att andas vilket lämnar henne helt andfådd. De börjar röra sig neråt mot gräsplätten och en bra plats att slå läger på.

”Blir det inte bra här?” frågar Viktoria.

”Överallt blir seriöst bra. Förutom precis bredvid Emma.”

”De sitter nog inne i den där klungan”, säger Sofia och pekar.

”Då blir här bra. Vecklar ni ut den där så ska jag gå och pissa och hälsa på några fina själar på vägen.”

”Okej, ha det. Om du tar tag i den änden”, instruerar Estelle.

”Yes boss.” De slår sig ner och är väldigt nöjda över den briljanta idén att köpa presenning.

”Estelle jag undrar en sak.”

”Vad undrar du?”

”Om du tycker att Emma är ett sådant svin och allt det där, hur kan du då fortfarande älska henne och hata att det är slut?”

”Jag hatar inte att det är slut.”

”Vad är det då? Varför går du inte vidare? Vad håller dig kvar?”

”För att tiden suger kuk på att läka såren. Ja, jag hatar Emma. Ja det är bra att det är slut. Men hon satte fan sjuttioåtta knivar i mig där innan. Hon hugg mig inte bara i ryggen. Hon skar upp hela mig och jag kan verkligen inte få det att sluta blöda. Tiden läker inte såren och jag vet inte hur man syr. Att förblöda verkar vara det enda jag kan så det är precis det jag tänker göra.”

”Du låtsas bara.”

”Vad menar du?”

”Du förblöder inte. Ditt hjärta pumpar ju blod för någon annan. På något sätt har du väl ändå gått vidare?”

”Jag vet faktiskt inte, om jag ska vara helt ärlig. Jag tänker fortfarande på Emma varje dag, precis som att jag önskar att det aldrig tog slut. Många dagar vill jag bara ta tillbaka henne. Vi har inte pratat ordentligt på kanske åtta månader, så jag vet inte om jag är så värst kär längre kanske. Jag tror att det är något man måste underhålla, eller nått. Men jag älskar henne fortfarande.”

”Ja men då har du väl lite gått vidare?”

”Kanske, men jag har inte släppt taget. Det är väl det som är det svåraste.”

”Jag fattar. Alltså på riktigt fattar. Jag kände likadant med Elin tills den där polletten föll

ner. Den kommer att göra det för dig också. Oavsett vad den slår dig med."

"Att jag kommer att dö singel."

"Men aldrig ensam. Och förresten, inte för att förstöra vårt ensamma mys här för att Viktoria känner alla och Mercedes åkte hem..."

"Kom till saken", avbryter Estelle.

"Emma är på väg hitåt."

"Jaha. Det var den kvällen det."

"Hej, stör jag?" frågar Emma försiktigt.

"Nej det är lugnt", svarar Estelle.

"Du, kan vi prata?" Estelle tvekar. "Snälla, det är viktigt och jag lovar att inte vara dum i huvudet."

"Du vet väl att det spelar ingen roll vad du lovar, jag tror inte riktigt på dig."

"Jo jag vet. Men jag vill be om ursäkt och jag vill göra det nu innan nån av oss är för fulla för att komma ihåg det i morgon."

"Okej då. Klarar du dig själv Sofia?"

"Du kan gå bort till Matilda annars? Om det är lugnt?"

"Jag går bort till Matilda så kan ni sitta kvar här." Sofia reser sig upp och lämnar den tryckta stämningen.

"Jag har skrivit en lista. Det var min psykolog som bad mig göra en. Lite som ett av de där stegen man gör när man håller på att bli nykter du vet. Det är en lista om saker jag önskar att bli förlåten över. Det var så mycket jag ångrade att jag hade gjort mot dig. Som i att hur jag har varit mot dig är mitt största misstag. Jag tänkte, är det lugnt fall jag läser upp den för dig?"

"Det är lugnt." Emma vecklar upp pappret och harklar sig.

"Förlåt för att jag var otrogen mot dig i sju månader med din vän. Förlåt för att jag ljög om det när du bad om ett uppriktigt svar och för att jag fortsatte att ljuga om det när halva sanningen ändå hade kommit fram. Förlåt för att jag aldrig motiverade dig till att plugga det du ville eller för att jag aldrig erbjöd mig att resa med dig och för att jag hindrade dig från att göra det. Förlåt för att jag inte jobbade och lät dig betala vår hyra fast att du inte tjänade mer än ett studielån. Förlåt för att jag spädde på din ångest genom att sätta dig i situationer du hatar. För att jag skyllde vårt uppbrott på dig. Att jag tyckte att du betedde

dig dåligt fast att det helt klart var jag. Förlåt för alla de gånger då jag inte lyssnat till vad du tycker för att jag ändå hade bestämt mig för att vi skulle göra det på mitt sätt. För de gånger då jag styrde förfest hemma hos oss fast att du behövde full koncentration till att plugga. Eller de nätter jag väckte dig efter en utekväll för att jag ville ligga trots att du behövde gå upp tidigt dagen efter. Och för de gånger jag tog för givet att du skulle ta hand om allt hemma hos oss, trots att jag var den som rullade tummarna hela dagarna. Förlåt för att jag inte alltid satte dig först trots att du faktiskt alltid kom först för mig. Men framför allt, förlåt för att jag agerade på ett sånt sätt som gjorde att mitt löfte till dig blev svårt att hålla. Att jag alltid skulle vara din. Förlåt för att jag fick dig att tvivla, eller inte ens i närheten tro, på att jag alltid kommer att älska dig och att du för alltid kommer att vara det bästa i mitt liv. Förlåt för att resten av våra liv aldrig blev mer än fem år.” Det blir tyst en lång stund. Emma räcker över lappen till Estelle och hon tar emot den. Vikar den dubbelt och lägger den i bakfickan.

”Tack.”

”Vi var väl inte bara skit?”

”Nej, vi var inte bara skit och du var inte bara skit. Du var min värld Emma. Hela min värld. Jag såg resten av mitt liv med dig för när du och jag var bra, var vi väldigt bra. Du fick mig verkligen att må bra. Du sa rätt saker när jag mådde som sämst. När jag kuggade en tenta fick du mig att fatta att det inte var hela världen. Att jag skulle bli precis det jag ville ändå. Och jag skiter i fall det jag trodde att jag ville var egentligen vad du ville. För det var så jag kände mig då. Du fick mig att känna mig oslagbar ibland. Men det gör saken egentligen bara värre. För den dagen det kom fram att du hade gått bakom min rygg och ljugit för mig under en sån lång tid började allt kännas som en lögn. Hela min värld började kännas som en lögn och allt bra du sagt, allt bra du gjort, allt bra vi hade, försvann den dagen. Ingenting kändes som på riktigt. Och det som stör mig mest, det som är jobbigast av allt det här är att det kan bli bra mellan oss, jag kan komma över det här, men att lita på människor igen. Att känna att det som är nu och det som är här är äkta, det kommer att ta så sjukt lång tid. Där har du skadat mig, på riktigt och djupt och jag vet inte hur, eller när, om någonsin, det såret kommer att läka.”

”Jag vet. Jag kastar inga high fives till mig direkt för det jag har gjort mot dig. Jag ångrar hur jag har betett mig under den tiden vi har varit tillsammans och hur jag har betett mig

fram till nu. Jag kan inte göra mer än att be om ursäkt och visa att jag aldrig kommer att bete mig så mot dig igen och det suger. Jag vet att du inte tror mig men jag lovar att hade jag kunnat göra mer för att laga dig hade jag gjort det. Jag har inga förväntningar på att vi ska bli vänner igen, eller att du ens ska tycka om mig igen. Men jag vill bara att du ska veta att jag är ledsen och jag vill att du ska komma ihåg mitt förlåt. Inte för min skull, men för din egen. Det är som du alltid brukade säga till mig, livet suger när man går runt och hatar och jag vill inte att du ska hata mig för din egen skull, men jag förstår samtidigt att du gör det när jag har varit den jag är."

"Emma, det är lugnt jag fattar. Jag är inte där än men det finns inget som säger att jag aldrig kommer att nå dit. Och att du faktiskt gör det här betyder mer än vad jag kommer att erkänna för dig nu. Är det något mer du vill säga eller är det okej fall du växlar av med Sofia igen? Jag vill inte få en snefylla innan jag ens blivit full på riktigt."

"Självklart. Tack för att du lyssnade."

Mercedes sitter och väntar utanför Stinas port. Om hon har jobbat borde hon komma hem snart. Är hon ute på krogen blir det desto senare. Mercedes tar upp telefonen och försöker ringa igen. Men som vanligt den senaste tiden uteblir svaret. Kvarten passerar, sen halvtimmen, timman, den andra timmen men Mercedes tänker inte ge upp. Hon lutar huvudet på trappträcket, rädd för att somna men ändå för trött för att motstå.

"Mercedes, vakna." Stina rycker henne i axeln i ett lyckat försök med att väcka henne. Fåglarna har redan börja kvittra och solen är på väg upp. Mercedes sneglar på klockan. Tre. Hon var på krogen. "Mercedes vad gör du här?"

"Jag behöver prata med dig."

"Är du full eller?" Stina låter inte alls full, dessutom står hon väldigt rakt. Hon kanske bara hade jobbat över.

"Jag var rätt tidigt på dagen, men nyktrade till på tåget hit."

"Du kan ju för fan inte sitta och sova utanför min port."

"Men jag kom inte in och jag visste inte var du var för du svarar inte när jag ringer."

"Jag har jobbat, sen tog vi en öl var. Jag ringde upp dig så fort jag såg att du hade ringt sjutton gånger men då svarade inte du."

”Förlåt.”

”Så vad är det som är så viktigt? Skulle inte du vara på Pride?”

”Jo, men som sagt och som du ser så åkte jag hit. Vill du sätta dig? Eller vill du gå in?”

Stina sätter sig bredvid henne och stirrar rätt ut i tomma intet.

”Vad är det som är så viktigt att det inte kunde vänta?”

”Jag älskar dig.”

Stina riktar genast sin blick mot Mercedes.

”Va?”

”Stina, jag älskar dig.”

”Jag hörde dig men jag fattar inte?”

”Du vet hur jag är. Det ska alltid vara bättre än vad det är. Jag trodde mig veta att det skulle bli så med dig också och jag körde på det. Istället för att se på saken för vad den egentligen är. Jag har aldrig jämfört dig med någon annan, jag har aldrig önskat att du var någon annan eller kunde något annat. Att du hade andra egenskaper eller inte hade vissa av dom som du har. Jag behöver inte avancera framåt för det här, det som är precis här, är det jag vill ha. Jag är så ovan med den känslan att jag inte visste att det var den jag kände. Med dig kan jag springa, med dig kan jag sitta alldeles still i soffan och inte vilja vara någon annanstans. För med dig slösar jag inte tid, för det är med dig jag vill vara. Du får mig att andas, lugnt. Och slappna av. Med dig kan jag sova utan att ta tabletter. Med dig kan släppa jobbet på jobbet och inte längta efter det när jag är hemma och hemma för mig, det är där du är. Därför sitter jag och väntar utanför din port mitt i natten, för att jag ännu gång var med om någonting som jag skulle vilja dela med dig. Så har det varit sen första gången jag följde dig hem, att du har varit den första jag vill berätta saker för. För jag vill dela mitt liv med dig. För att jag älskar dig.”

”Frågar du chans på mig?”

”Ja.”

”Kommer du ta väl hand om den?”

”Chansen?”

”Ja.”

”Bättre än vad jag tagit hand om något i hela mitt liv.”

”Lovar du?”

”Jag lovar.”

”Då säger jag ja.” De ler mot varandra länge innan Mercedes inte längre kan hålla sig och kysser Stina. För första gången som ett par.

”Så, när åker vi till Stockholm?” frågar Stina.

”Vill du dit?”

”Ja, det är väl lika bra att bli flata på riktigt på en gång.”

”Imorgon bitti, så vi inte missar paraden?”

”Läggdags.”

92.

”Hej Sofia, det är Emma. Hur mår du?”

”Hej Emma. Det är bra. Är faktiskt i form. Måste ha varit återställaren vi fick till frukost. Hur mår du? Och Matilda?”

”Jag mår bra, fick nyktra till rätt tidigt igår för att ta hand om hon som inte mår så bra idag. Men det börjar arta sig.”

”Drygt med kaskadspya och missad utgång igår?”

”Ne faktiskt inte, det var rätt skönt. Alla ville dessutom gå på tjejfesten och där var ju ni så.”

”Sant, det kanske var lika bra. Hur är hotellet då?”

”Hotell är alltid nice, men det här är jävligt gött.”

”Skönt.”

”Hur är det hos Viktoria då?”

”Litet men jävligt mysigt. Det är asfint här.”

”Ja, hon bor väldigt trevligt faktiskt. Jag antar att ni kollade på paraden idag?”

”Ja, fan vad bra den var. Som alltid. Gick ni med i den?”

”Matilda ville så jag fick offra mig. Vi gick bakom QX. Själva då?”

”Jag och Viktoria hoppade in någonstans vid den där Gudrun. Estelle, Mercedes och Stina stod kvar och kollade på hela.”

”Är Stina Mercedes tjej eller?”

”Ja, de blev tydligen tillsammans igår, men har typ dejtat hela året.”

”Spännande, Mercedes med tjej, det trodde jag aldrig.”

”Det var nog ingen som gjorde, har jag hört. Men vad ska ni göra ikväll då?”

”Vi tänkte ta några öl här sen drar vi mot Tanto.”

”Okej, vi ska nog också till Tanto men det blir nog bra. Jag kan ju kolla upp var ni sitter så sätter vi oss någon annanstans.”

”Det är lugnt Sofia, jag kan säga hej, vinka, krama dig, njuta av den stela stämningen och sen gå vidare till en annan plats fall det var så att vi råkade se varandra.”

”Jag vill bara inte att ni ska bråka. Gud, är det så här det känns att vara ett skilsmässobarn?”

”Ja men typ. Måste gå hoppa in i duschen nu när världens segaste människa precis blev klar. Men vi kan väl kanske ta någon kisspaus tillsammans ikväll?”

”Ja, hej ska vi säga. Minst. Hälsa Matilda.”

”Det ska jag, hejdå.”

”Gå före ni och fixa en taxi, jag måste vila lite. Fick satans ont i höften”, säger Emma och sätter sig på parkbänken bredvid dem.

”Jag kan vänta med dig om du vill?” föreslår Matilda.

”Nej det är lugnt, gå du. Jag kommer sen.”

Så fort Matilda vänder ryggen till släpper Emma sitt pokerface. Än lyckas hon hålla tårarna inne men de tar emot. Estelle vänder sig om för att kolla efter Viktoria som har varit på kisspaus alldeles för länge. Hon ser Emma sitta på parkbänken och följer hennes blick som leder till ingenstans. Hon ser så förstörd ut att Estelle inte kan ignorera det.

”Hej. Hur är det?” frågar hon försiktigt samtidigt som hon sätter sig ner.

”Det är bra. Säkert lite för full bara.”

”Du verkar rätt städad.”

”Det har väl varit ett jobbigt år. Behövs inte mycket fylla för att man ska bli lite för sentimental. Vad vet jag.”

”Okej. Du snackar skit men vill du inte säga vad det är så behöver du inte. Men du ser väldigt ledsen ut?”

"Var det därför du kom hit?"

"För att du såg ledsen ut? Ja. Och för att säga tack."

"För vad?"

"För det du sa igår. Av någon konstig anledning så försvann alla känslor av hat jag har kring dig."

"Vill du veta varför?"

"Varför vad?"

"Varför jag gjorde som jag gjorde mot dig? Alltså, det är ingenting som ursäktar något. Det bara förklarar."

"En förklaring kommer nog hjälpa mig att ursäkta dig. Fall den är någorlunda vettig i alla fall. Så ja, jag vill höra."

"Vi hade varit tillsammans i fyra år. När jag insåg det insåg jag också fall man har varit tillsammans i fyra år och varit igenom det vi har varit igenom, vill man nog verkligen spendera resten av ens liv tillsammans och jag ville det. Jag ville och en stor del av mig kände att du också ville det. Vi skulle gifta oss, skaffa barn och hela köret. När tanken slog mig blev jag skiträdd. Det jag vet av äktenskap är att de inte håller. Även när den framstår som den finaste som finns. Jag såg vårt förhållande nå samma öde. Vårt för evigt skulle ta slut precis som mina föräldrars. Så jag valde att i förebyggande syfte försöka läka sår som inte ens hade uppkommit. Det var inte för att jag tappade känslor för dig eller för att jag på något sätt ville såra dig, fast att det var uppenbart att det var precis det som skulle hända. Utan det var för att jag älskade dig för mycket och att tänka på ett slut tog slut på mig. Jag gjorde som jag gjorde för att jag såg det som ett sätt att skydda mig själv. Att inte ta lika hårt på att du och jag skulle ta slut. Jag försökte komma över dig innan du lämnade mig. Jag försökte skydda mig själv, genom att förstöra mig. Jag vill bara inte att du någonsin ska tro att jag slutade älska dig för det är det enda jag vet att jag alltid kommer att göra."

"Jag kommer alltid att älska dig också Emma, men du måste gå nu. Matilda och de andra du hänger med väntar på dig. Skit i allt ikväll, ha lite kul." Estelle klappar Emma på låret och går därifrån, missar helt Emma som halvt haltar iväg.

Estelle tittar konstigt på sin telefon.

”Karin ringer mig...” säger hon.

”Emmas mamma?” frågar Viktoria.

”Ja, vad vill hon mig?”

”Svara så får du se.”

”Eh, Estelle.”

”Hej, det är Karin. Fast det vet du ju, det står ju på din skärm.”

”Hej Karin, är allt bra?”

”Ja och nej. Det är lite därför jag ringer.” säger Karin medan Estelle ursäktar sitt sällskap och lämnar bordet.

”Är det något som har hänt?”

”Det kanske är konstigt att jag ringer och säger det här men det kändes så konstigt att du inte skulle veta.”

”Karin, vad är det som har hänt?”

”Emma började få väldigt ont i sin höft igen, så hon åkte in och kollade upp det. Cancern är tillbaka.”

”På riktigt?”

”Ja, på riktigt.” Karin är låg på rösten.

”Fan det måste ha varit därför hon var så där.”

”Hur?”

”Hon var helt knäckt ett tag på Pride, men skit samma. Är den godartad eller liksom, är det lugnt ändå?”

”De tror det. Den verkar ha kommit i en mindre form än sist så. Men ville ändå att du skulle veta. Du var en stor del av den kamp hon tog för tre år sen och trots allt som hänt mellan er tror jag att du hellre skulle veta än inte veta.”

”Jo, det har du rätt i. Är hon kvar på sjukhuset?”

”Ja, men hon blir nog inte kvar länge till. Lite fler prover och sen får hon vänta på resultatet.”

”Hur mår hon då, trots omständigheterna?”

”Okej, hon är mer orolig och nedstämd än vad hon visar, det kan jag nästan garantera. Men hon vet mer vad hon ger sig in på den här gången. Det måste nog lugna henne lite. Hoppas jag.”

”Det gör det säkert. Det underlättar att veta vad som väntar en. Framför allt att veta att man kan klara av det.”

”Exakt. Men jag måste in och jobba nu, jag ska hämta henne sen och skjutsa hem henne. Om du vill kan jag uppdatera dig också, om inte Emma gör det.”

”Emma kommer nog inte våga, ärligt talat. Så du får gärna göra det. Tack för att du ringde.”

”Då gör jag det. Ha det bra nu gumman, hoppas vi ses snart.”

”Det hoppas jag med. Hejdå.” Estelle lägger på och går tillbaka till bordet.

”Nå, vad ville hon?” frågar en nyfiken Viktoria. Estelle stirrar rakt ut.

”Emmas cancer har kommit tillbaka.” Viktoria reser sig genast från stolen och omfamnar sin vän.

”Shit, hur illa är det?” frågar Mercedes som sitter kvar på sin plats.

”De vet inte mycket än. Förmodligen bättre än sist men ändå, trots att det var lugnt sist var det ändå ett helvete.” Viktoria släpper taget om Estelle och sätter sig igen.

”Vad ska du göra då?” undrar Viktoria.

”Vad menar du?”

”Ska du åka dit?”

”Borde jag?”

”Vill du?”

”Det var min spontana tanke, och kvarstående känsla. Vaddå, vad tycker ni?”

”Vad vi tycker spelar ingen roll i det här fallet.” påpekar Mercedes.

”Nej jag vet, vad ni tycker spelar sällan roll och så vidare. Men ändå, vad tycker ni?”

”Jag kan börja, som ändå inte känner Emma så jättebra.” säger Mercedes. ”Jag tycker du ska åka. Emma har gjort ett av det värsta man kan göra mot ens partner, men hon har även lärt sig och växt från det. Jag menar det du sa att hon hade sagt på Pride. Det känns liksom att du har förlåtit henne, och faktiskt med all rätt. Och som en vis människa sa till mig en gång i tiden, gör vad som är rätt för dig. Jag tror att åka dit är vad som är rätt för dig. Jag tror du vill vara där.”

”Precis det hon sa”, instämmer Viktoria.

94.

Emma och Estelle sitter i varsin ände av soffan som brukade vara deras.

”Hur är det mellan dig och Matilda då?”

”Har inte Sofia berättat?”

”Nej, hon vågar typ inte prata om dig.”

”Ah, fattar. Jag och Matilda träffas inte mer.”

”Va? Varför? Inte på grund av cancern hoppas jag?”

”Nej, på så sätt hade det varit skönare att ha kvar henne. Eller hur man ska säga. Jag kände att vi hade kommit så pass långt att det hade gått för långt. För att älska någon annan.”

”Oh, okej. Då är jag nog med. Hur tog hon det då?”

”Bra, hon önskade väl att insikten hade kommit lite tidigare men förstod varför det inte hade hänt. Hon tyckte ändå att jag var en klok och fin människa och det är det ju inte alla som gör.”

”Nej, de är få och då med all rätt.”

”Skönt att du är lika snäll som alltid.”

”Känner inget behov av att förändras på den fronten.”

Det knackar på dörren.

”Att tolka på knockningen så är Sofia in da house”, säger Emma och går för att öppna.

”Hej bitches, förlåt för att jag är sen men tvingades återigen jobba över i livet på grund av inkompetent personal. Trodde jag var korkad, men inte ens i jävla närheten ska jag säga er.” Hon har redan hunnit snöra av sig skorna, slänga av sig tröjan och slå sig ner i soffan.

”Snart får du åka på charter, glöm inte bort det”, säger Emma.

”Så jävla skönt, ni fattar inte. Men vad gör ni då?”

”Vi pratade om Matilda.”

”Jasså? Har du hört något från henne förresten?”

”Nej, hon ville inte höras på ett tag. Förutom om det hände något nytt med, ja ni vet.”

”Förlåt men jag måste byta ämne och bara säga vad jag tänker på.”

”Det har du gjort hela ditt liv Sofia, du behöver inte börja ursäkta dig nu”, säger Estelle.

”Jag trodde aldrig att vi tre skulle umgås igen. Eller typ ens vistas i samma rum utan en obehaglig stämning. Ännu mindre typ skratta med varandra och faktiskt ha kul igen. Som den här helgen. Den har varit så jävla fin.”

”Det trodde inte jag heller”, instämmer Estelle.

”Inte jag heller”, instämmer även Emma. ”Ibland är det väl tur att man får cancer.”

”Alltså håll käften.”

”Måste faktiskt hålla med Sofia där igen. Det här hade hänt förr eller senare utan någon jävla cancer.”

”Jag måste få skämta om det, annars fyller den inget syfte.”

”Cancer har inget syfte att fylla. Dock har tåg det, ett syfte att ta sådana som mig hem. Jag måste åka.”

”Men va fan, jag kom ju precis.”

”Jag vet och det var tur för annars hade vi inte kunnat säga hejdå till varandra. Kom hit så kramas vi lite.”

”Jag följer med dig ut”, säger Emma och reser sig upp.

”Det behöver du inte.”

”Nej jag vet men jag vill.”

”Som du vill.”

De lämnar lägenheten och går mot hissen.

”Tack för att du kom hit, det betyder väldigt mycket för mig.”

”Klart jag kommer.”

”Jo, visserligen så är det klart att du kommer för du är ju du, men jag vet inte hur många andra som skulle ha gjort det.”

”Jag är väl lite dum i huvudet på det sättet.”

”Eller helt fantastisk, men vi kommer nog aldrig komma överens på den fronten.”

”Been there, tried that, så att säga.” De båda tittar på varandra och ler. Estelle är först att bli genererad och släpper blicken.

”Estelle”, säger Emma med blicken fortfarande fäst på henne.

”Ja?” hon möter Emmas blick igen.

”Finns det någon chans att du någonsin kommer att vilja dela ditt liv med mig igen?”

”Oj. Eh. Hur så?” Och där försvann blicken igen.

”För om det finns den minsta chansen någonsin så är det fortfarande en chans, och då tänker jag hålla i den så hårt jag kan och göra allt jag kan för att visa att den jag är idag aldrig kommer att såra dig igen. Någonsin. Du ska aldrig mer tvivla på min kärlek för dig. För jag älskar dig. Jag har aldrig gjort annat sen första gången jag sa det till dig. Så finns det en chans att du någon gång i framtiden också kommer kunna älska mig, så kommer jag vänta och kämpa tills den dagen är här.”

”Emma, jag... ” Estelle drar handen genom håret. ”Jag vet inte. Jag...”

”Estelle. Åk nu.” Hissen plingar och Estelle kliver in.

95.

”Men varför sa du aldrig något om mig och Emma?”

”Vad menar du?”

”Precis som du sa om Charlie och Jonna, varför sa du inte det om mig och Emma?”

”För ärligt talat trodde jag att ni var för evigt. Jag gillade Emma, och hon gjorde faktiskt gott för dig, oftast. Hon var skön. Varför undrar du det här nu Estelle?”

”Tänk om det fanns en mening med att Charlie bara klev på tåget.”

”Vad försöker du säga?”

”Att jag älskar henne fortfarande.”

”Nej, Estelle, nej!”

”Men du sa det ju själv. Hon var bra för mig.”

”Ja hon var det men sen slutade hon vara det. Hon har gjort er så infekterade att det inte finns något kvar att rädda. Vänskap, fine. Förhållande, nej.”

”Vad är det som säger det egentligen? Problemet med vårt förhållande var hennes problem hon inte insåg att hon hade, hon har löst dom nu. Det var hon som var infekterad och hon är inte det längre.”

”Men ni är det fortfarande. Kommer du någonsin att lita på henne? Kommer du låta

honne gå ut en kväll själv på Gretas och lita på att hon inte kommer att röra någon annan?”

”Jag vet inte, kanske inte direkt men sen. Och jag skulle inte direkt lita på någon.”

”Exakt, på grund av Emma. Du är infekterad på grund av hennes infektion. Men allt annat du har sagt då?”

”Som vad?”

”Om att hon har hindrat dig att göra de saker du vill göra.”

”Jag vet inte hur mycket det stämmer egentligen och du sa det ju själv, hon gjorde mig gott.”

”Hon har ju själv sagt det till dig, du sa ju att hon bad om ursäkt för det.”

”Ja men det handlar väl lite om mig själv också, gör det inte det?”

”Du menar att det är din andra infektion som även har läkt hos dig?”

”Ja och nej. Jag är inte läkt än, jag har bara kommit till behövliga insikter men mår typ bara sämre av det. Vad jag menar är att när Emma sa till mig igår att hon älskade mig var jag tvungen att ta till med all kraft jag har i min kropp för att inte kyssa henne. Så tänk om Charlie klev på det tåget av mening?”

”Sen när började du tro på meningar och ödet? Det hela beror säkert dessutom på att Emma har cancer och du känner någon omedveten skyldighet.”

”Jag tror inte på meningar och ödet, och inte heller att det har något med cancer att göra.”

”Okej, skit samma, men lyssna på mig nu. Ta inga beslut nu. Det senaste året och de senaste veckorna har varit sjukt i huvudet jobbiga för dig. Och du har gjort allt så jävla bra och jag är väldigt stolt över dig Estelle. Fan, när du mådde som sämst och var som svagast tog du det absolut starkaste beslutet någonsin, för dig. Du har erkänt dig själv besegrad, vilket jag vet är jävligt svårt för dig. Men du har vunnit varje kamp därefter och det är inte nog med det, du har funnits för alla andra samtidigt. Du har hjälpt mig som fan efter misshandeln, du har hjälpt Sofia med Elin, du har hjälpt Mercedes med Stina och livet, du har hjälpt Charlie och du har till och med hjälpt Emma. Du är fan världens finaste människa och jag har dig att tacka för mycket i mitt liv. Så låt mig gottgöra dig med den här resan. Följ med mig till Australien. Bo med mig och Sarah ett tag. Där kan du fundera över Emma och Charlie. Känn efter där, där ingen av dom kan påverka dig.

Utan bara dina känslor. Det är ett stort beslut i ditt liv och du kan inte ta det utan att tänka efter. Så följ med, låt mig betala som ett tack för att du faktiskt har fått mig att åka. För att du har fått mig att vilja fortsätta leva och tro på livet. För även när du säger att livet suger ser du till att alla andra älskar det. Och sen oavsett vilket beslut du tar, kommer jag stötta dig i det, bara jag är hundra procent säker på att du är hundra procent säker.”

”Okej.”

”Okej som i att?”

”Som i att du har rätt. Som i att bjud mig på resan. Som i tack, för att du säger att du är stolt över mig och väntade med att säga det tills du visste att jag skulle känna att det kom från ditt hjärta och inte bara för att jag sa att jag ville höra det.”

”Du följer med, på riktigt?”

”Ja, jag följer med.”

”Och jag får bjuda?”

”Ja, du får bjuda.”

”Åh, älskling, fan vad du är bäst.” De kramas länge och hårt.

96.

”Hur känns det inför Australien då?”

”Sjukt. På alla bra sätt. Sjukt.”

”Förstår det. När var det du åkte nu igen?”

”Sjuttonde oktober. Du hinner verkligen inte komma hem va?”

”Nej jag gör ju inte det. Så fort det här lägret är slut åker jag på tävling i Spanien.”

”Fan för att vara golfproffs alltså.”

”Ja nu hatar jag det faktiskt. När ska man få återse dig igen liksom?”

”Vi har klarat oss förr hjärtat, vi är härdade. Du får komma och hälsa på, eller så är jag hemma om ett år.”

”Ska se till att åka på minst en tävling i närheten av dig.”

”Bra, det går jag med på. Kan skriva om dig då. Ska faktiskt göra lite frilans hade jag tänkt. Ska också försöka göra något dokumentärt om damfotbollen där. Och skriva på

boken."

"Självbiografin?"

"Baserad på en sann historia."

"Är väldigt glad för din skull Viktoria."

"Jag med faktiskt. Mitt liv har väldigt ofta känts bra och jag trodde faktiskt aldrig att det skulle få kännas så bra igen. Inte när Sarah flyttade eller när jag blev misshandlad. Men sen blev allt bara bättre."

"Skönt att ha mamma i ditt liv igen?"

"Ja. Det har förändrats så fort. Vår relation. Så fort jag kunde se det för vad det faktiskt var."

"Att hon var ett offer för patriarkatet?"

"Ja men typ. Jag har ju alltid sagt att jag gillat den person hon har varit. Tydligen så har hon aldrig varit någon annan men bara inte fått visa hennes riktiga jag. Sen har hon tänkt mycket dumt och gjort många fel, men på något sätt har det ändå inte fullt varit hennes fel. Hon går i alla fall och pratar med någon nu. Så historien inte upprepar sig och så att hon vågar tro på den hon är och så vidare. Det är fan som att hon har varit med i en sekt."

"Hon har alltså blivit psykiskt misshandlad i trettio år?"

"Ja, typ."

"Fan vad hemskt."

"Jag vet."

"Det går inte att vara arg på någon då."

"Det går, jag har varit ett tag men vad gör saken bättre fall jag straffar henne mer för det?"

"Helt rätt tänkt. Pratad något med Estelle då?"

"Jo, juste. Det är en sak jag måste berätta om det. Antar att hon inte kommer göra det för att ni inte hörs längre."

"Vad?"

"Hon ska med till Australien."

"Va?"

"Jag frågade om hon ville följa med och hon sa ja. Kände att hon var värd det efter allt hon varit med om i år."

”Det har du rätt i, vad kul!” Charlies tonläge blir genast mycket lägre. ”Blir hon också borta i ett år eller?”

”Nej, hon stannar bara i tre månader. Turistvisum du vet.”

”Fan Viktoria. Då har jag ju hunnit åka igen.”

”Jag vet.”

”När ska jag då säga till henne att jag är kär i henne också?”

”Du kan kanske alltid ringa?”

”Det känns så opersonligt på något sätt.”

”Fast samtidigt inte. Det är ditt enda sätt. Lyssna på tant Viktoria nu. Estelle är faktiskt rätt knäckt. Hon sa att hon var kär i någon som inte sa det tillbaka, alltså känner hon sig dissad. Alltså är hennes hjärta krossat och just nu genomgår hon en process med läkning. Tänk om hon bara fick höra att det hon faktiskt känner för dig är besvarat? Att hon inte behöver vara krossad eller ledsen?”

”Mår hon mycket dåligt?”

”Estelle mår mer eller mindre alltid dåligt, men ja, jag tänker inte ljuga. Hon mår sämre nu. Sen kommer hon nog må bättre igen när hon är i Australien men det kommer bero på att hon skjuter på problemen.”

”Okej. Då lägger vi på.”

”Så du kan ringa henne?”

”Ja. Det är inte direkt så att jag kan tänka på annat heller så.”

”Är hon inne på Skype då?”

”Nej men jag ringer henne.”

”Ring för fan. Ring ring ring!!! Älskar dig och vi hörs sen.”

”Älskar dig också.” Charlie klickar ner samtalet och går och hämtar sin telefon som ligger på nattduksbordet. Utan att tveka slår hon numret hon har lärt sig utantill och väntar nervöst på signalerna.

”Hej”, svarar en förvånad Estelle.

”Hej, det är Charlie.”

”Är det inte jättedyrt för dig att ringa mig?”

”Jag vet inte, men det spelar ingen roll för jag kände att jag måste ringa dig. Alltså, för min skull.” Lika bra att påpeka, så inte Estelle får dåligt samvete.

”Vaddå?”

”Det var så mycket saker jag ville säga men aldrig sa.”

”Okej, men det är lugnt. Du behövde inte säga något.”

”Jag tror inte att du förstår.”

”Nehe, okej?”

”Jag ville kyssa dig också. Sen den dagen vi nästan gjorde det är det faktiskt det enda jag har velat men jag har använt varenda del av min kropp för att ignorera det och det har funkat. Även när jag och Jonna gjorde slut lyckades jag få mig att tro att det var henne jag skulle vara med, vi hade bara lite saker att lösa. Men när du sa det du sa till mig på perrongen blev det för mycket för jag började fatta vad jag hållt på med och vad allt egentligen betydde. Jag hann bara inte tänka klart innan tåget kom och jag var tvungen att åka, men jag vill att du ska veta att jag ångrar att jag åkte. Och sen berättar Viktoria att du ska med till Australien och kommer alltså inte vara hemma när jag kommer hem och när du kommer hem kommer inte jag vara hemma. Det känns som att jag hade min enda chans i livet att kyssa dig och jag tog den inte.”

”På riktigt?”

”Ja, på riktigt. Jag är kär i dig Estelle.”

”Eh, vänta lite.” Estelle lägger ifrån sig telefonen och försöker samla sig. ”Jag trodde verkligen du skulle säga att jag var gullig men att du inte kände så för mig.”

”Förlåt, jag borde ha ringt tidigare.”

”Du, jag menade vad jag sa till dig på perrongen och ja, du kunde faktiskt ha kysst mig innan du klev på tåget men jag förstår varför du inte gjorde det. Du gjorde precis slut med Jonna. Vi kommer inte att ses på sex månader och jag tror att det är bra även fast att jag kommer sakna dig mer än vad jag redan gör. Men det innebär att du får tid att bearbeta allt med Jonna, dig själv och satsa på golfen. Och jag hinner bearbeta saker med Emma och kanske ordna upp mitt liv lite mer så att jag är bättre för dig.”

”Estelle, du är så fantastiskt bra precis som du är. Jag har sett många av sidor av dig. När du har mått som sämst och när du har mått väldigt bra, oavsett så får du mig att må bra. Du förstår mig och du bryr dig om mig på ett sätt ingen annan någonsin har gjort. Om vi, om sex månader, fortfarande vill kyssa varandra kan vi då lova att inget tåg eller flickvän eller brist på mod får stå i vägen för det?”

”Jag kan lova det. Jag lovar det.”

”Jag också.”

97.

”Det här året har jag sett mina vänner gå igenom tunga problem som de har löst. De har mått dåligt, sämre, sen bättre, bättre och sen bra. Sen står jag här. Det känns inte som att jag har tagit några framsteg i livet alls. Jag mår inte bättre. Jag ska vara ärlig mot dig, hur trist min ärlighet än är. Jag ser inte så mycket ljusare på livet. Jag har fortfarande svårt att tro att jag kommer att må bättre. Varje år säger jag att inget år i livet kommer att vara värre än det här, men varje år tenderar att bli det. Få ljusglimtar, ständig ont i kroppen och en ångest som förvärras då livet bara blir mer och mer olikt hur jag vill att det ska vara. Bilden jag har spenderat hela mitt liv med att bygga upp är så fin och långt ifrån omöjlig men jag orkar aldrig ta tag i det på grund av depressionen. Att den har satt sig i varenda kroppsdel och tagit över hela mitt huvud gör att det eviga mörkret fortfarande känns evigt och mörkt. Jag tänker inte hoppas eller tro. Jag tänker inte säga att det här är mitt värsta år och att alla de andra kommer att bli bättre. Men, innan du avbryter, jag kommer inte stänga dörren för ljuset när det väl bestämmer sig för att knacka på. Och en föredetta flickvän, största hatobjekt men numera vän till mig sa att jag har en jävla lista på saker jag vill göra i mitt liv. Det är ju bara att jag bockar av dom, och hon har faktiskt rätt. Jag har saker i mitt liv jag vet att jag vill göra. En av dom ska jag till och med få bocka av om några veckor. Så det är precis vad jag ska göra med mitt liv nu Ingrid, jag ska bocka av den där jävla listan. Sen om inte det funkar få du komma på något bättre åt mig, men just nu tror jag att det är det bästa vi har.”

”Det är en mycket bra idé Estelle. Glöm inte bort att låta saker ta tid, att dela upp ting fall de är stora och...”

”Misslyckas i början, i mitten och i slutet. Jag är inte världsmästare på allt, framför allt inte innan jag har provat något. Jag vet. Jag ska försöka. Jag ska samla kraft i Australien nu och inspiration till att fortsätta med listan, sen tänker jag sätta mig här varannan vecka och svara på alla dina ’varför’ och ’hur känns det’, i hopp om att må bättre.”

”Och är sitter du och säger att du inte kommit framåt det senaste åren när du just gav mig en summering som skrek framsteg.”

”Du vet hur jag är.”